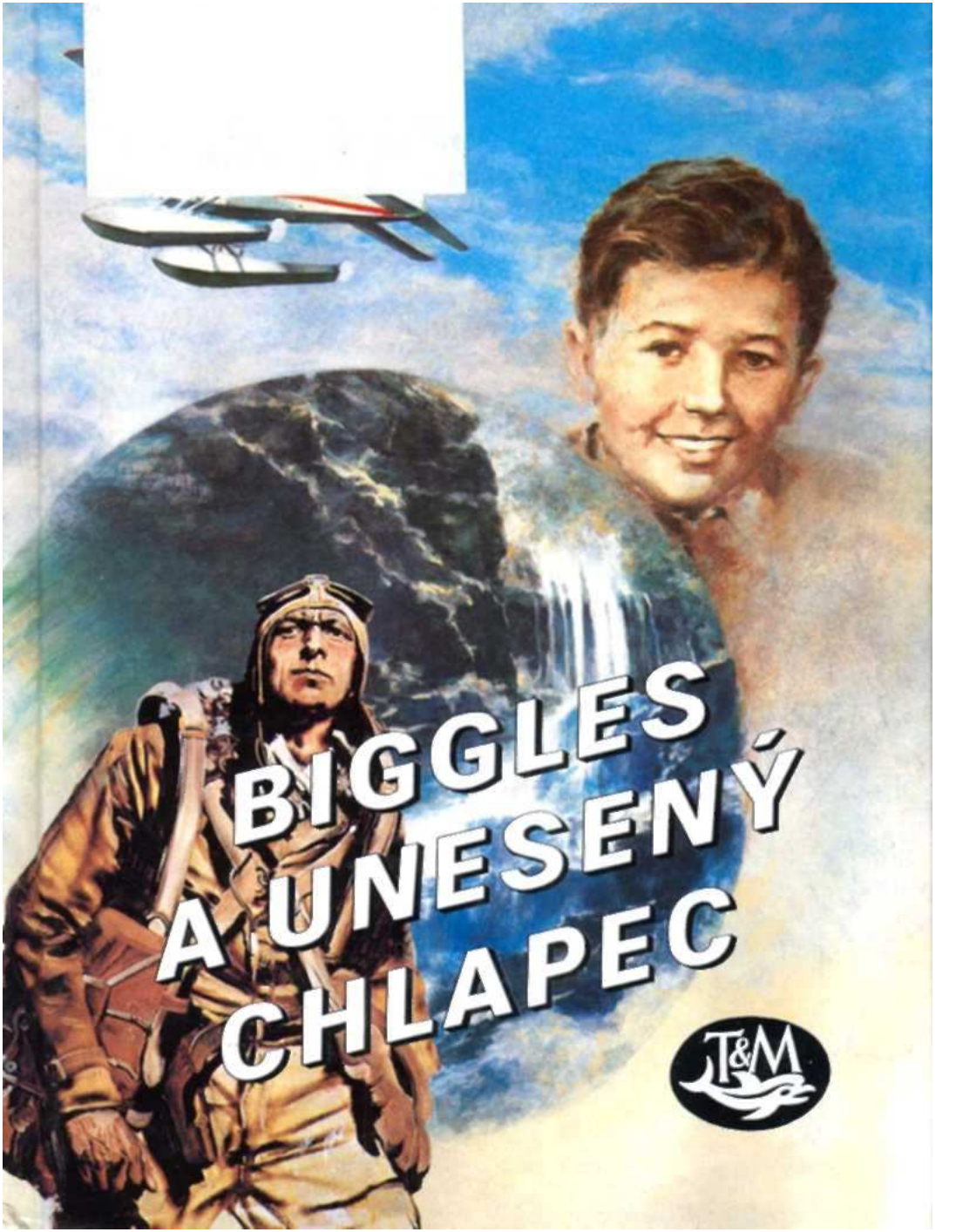

BIGGLES
A UNESENÝ
CHLAPEC
T&M

WILIAM EARL JOHNS

BIGGLES A UNESENÝ CHLAPEC

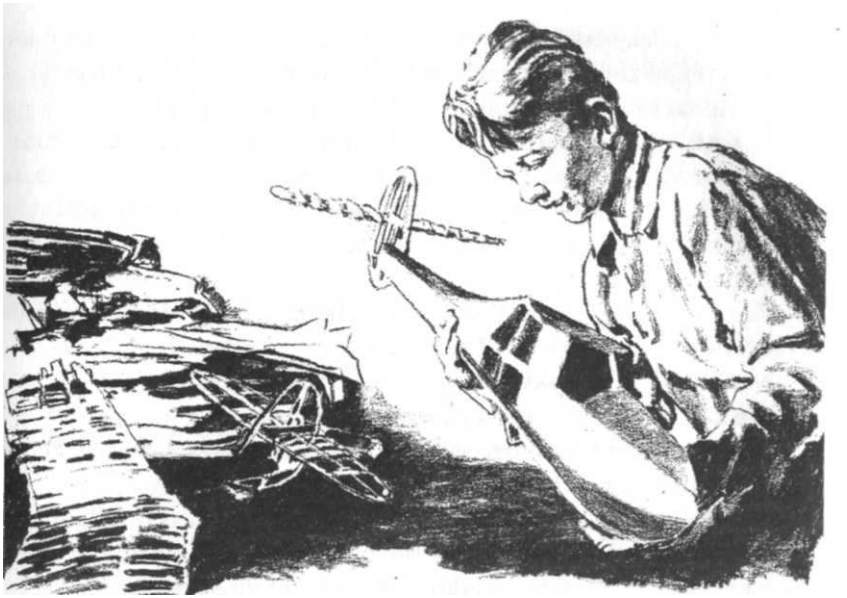
T&M

PRAHA

2000

© 1961 by W. E. Johns (Publications) Ltd
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2000
© Zdeněk Burian – dědicové, 2000
Illustrations © Petr Barč, 2000
Translation © Oldřich Vidlák, 2000
Remake © Mikuláš Moravec, 2000

ISBN 80 – 7264 – 023-2

KAPITOLA PRVNÍ

GANGSTEROVA POMSTA

Na dveře velitelství letecké policie Scotland Yardu někdo zaklepal. Potom se dveře maličko pootevřely a v mezeře se objevila rozesmátá tvář.

„Zdravíčko!“ ozvalo se.

Biggles vzhlédl od pracovního stolu, tvář se mu rozjasnila a s napřaženou rukou vyrazil návštěvníkovi vstříc. „Pane na nebi! To se podívejme, kdo to k nám přišel! Pojď dál, Eddie. Jaký dobrý vítr tě zavál na tuhle stranu Atlantiku?“

„Neřekl bych, že to byl dobrý vítr," zazubil se Eddie Ross, detektiv Interpolu ze Spojených států a potřásl všem v místnosti rukou. Měl na sobě elegantní oblek, jeho pohledu se nedala upřít pronikavost a bystrost, vlasy měl nakrátko ostříhané a v zubech svíral tenký doutník. Přijal židli, kterou mu přistrčil policejní pilot Algy Lacey.

„Pořád na stopě překupníků drog?" nadhodil Biggles.

„Výjimečně ne, Bigglesi. V poslední době jsme jim uštědřili pár tak účinných direktů a pravých háků, že řádka z nich je knokaut a ti ostatní zděšeně utekli z ringu a teď asi vymýšlejí, jak do něj zpátky."

„Počítám, že se za námi netáhneš přes oceán, jen aby ses zeptal, jak se máme."

„To opravdu ne," zasmál se Eddie. „Hledám chlapce jménem Carlo Salvatore. Neslyšel jsi o něm někdy?"

„Není to nějaký italský zpěvák?"

„Ale kde. Je to syn Rosaria Salvatora."

„Jenomže toho také neznám."

„Je to multimilionář."

„Snad si nemyslíš, že znám jména všech amerických milionářů. Dáš si šálek čaje?"

„Pane na nebi," vzdychl Eddie. „Kdy se už vy Britové přestanete nalévat čajem?"

„Nikdy, leda když selže vařič. Omlouvám se, ale v mé kanceláři nic silnějšího nenajdeš."

„To je v pořádku. Při práci alkohol nepiju."

„Dobrá, nedostaneš nic. Tak co je s tím hochem? Co provedl?"

„On nic. Obecně se má za to, že ho unesli, ale já mám podezření, že mu to ani moc nevadilo."

„Myslíš si, že ho odvlekli do Anglie?“

„Je to dost pravděpodobné.“

„Jak ti můžeme pomoct?“

„Právě o tom si chci s vámi popovídat.“

„Tak do toho. Pověz nám, co víš a uvidíme, co se dá dělat.“

„Dobrá, tak poslouchejte. Tomu ztracenému Carlovi je dvanáct let a je jediným synem Rosaria Salvatora, naftového magnáta z Texasu. Je to jeden z nejbohatších lidí ve Státech, a tím pádem i na celém světě. Carlova matka zemřela ještě mladá v době, kdy se děcko teprve začínalo stavět na nožky. Dovedete si tedy představit, že pro starého pána znamená víc než všechny jeho miliony. No a tenhle chlapec je pryč. Starý Salvatore nabídl celý milion dolarů za jeho vrácení a dal i záruku, že se nebude na nic vyptávat. Dosud se ale nikdo neozval a podle mého názoru se ani neozve.“

„Milion dolarů je silné lákadlo.“

„Znám i silnější motivy.“

„Například?“

„Nenávist. Pomsta.“

„A tohle je ten případ?“

„Jsem si tím jistý, ale jsem teprve na začátku.“

„Když mluvíš o pomstě, víš určitě, že toho hocha nezavraždili?“

„Pochybuji o tom.“

„Proč?“

„Protože člověk, který chlapce zadržuje, se může stále pást na utrpení jeho otce, což ho patrně těší. Kdyby synka zabil, tak tím všechno skončí.“

„Na tom něco je. Řekni nám o věci něco bližšího.“

„Jistě, příběh není nijak složitý. Asi před dvaceti lety se vystěhovali do Spojených států tři Italové. Byli to přátelé. Dva z nich bratři, dvojčata, Antonio a Cesare Paola, třetím byl právě Rosario Salvatore. Narodili se v rozmezí dvou roků v jedné větší vesnici na Sicílii a proto se po celý život dobře znali. Spolu s nimi tam vyrůstalo jedno děvče, které však vstoupilo do příběhu až později. Jakmile hoši dospěli a našetřili si dost peněz, rozhodli se zkusit štěstí ve Státech. Brzy po příjezdu si Paolové vybrali cestu zločinu, aby přišli k penězům rychle. Přidali se k jedné bandě gangsterů. Rosario měl více zdravého rozumu. Žil poctivě a navíc mu přálo štěstí. Brzy vydělával spousty peněz a se starými přáteli už neměl nic společného.“

„To se jim asi nelíbilo.“

„Určitě mu záviděli. Potíže však nastaly až tehdy, když se oba novopečení gangsteři zapletli do surové vraždy policisty. Oba byli zatčeni a z vězení, kde čekali na soudní přelíčení, se obrátili na Rosaria s prosbou, aby jim pomohl.“

„Jak si představovali, že by to mohl udělat?“

„To nevím. Patrně si mysleli, že využije svého vlivu a peněz a zařídí, aby je propustili na kauci, kterou zaplatí. Třeba se také domnívali, že jim opatří nejlepší právníky v zemi, aby je hájili až předstoupí před soud. Jenomže Rosario nechtěl s záležitosti nic mít. Konec konců byl člověkem v odpovědném postavení a nechtěl, aby ho někdo spojoval s tlupou banditů. Vzkázal bratrům, že jak si ustlali, tak si budou muset lehnout, a tím že to pro něho končí. Výsledkem bylo, že Antonio, který střílel, skončil na elektrickém křesle a Cesare dostal deset let vězení. Protože se pokusil o útěk, trest mu ještě prodloužili.

Nevím, z čeho vlastně Rosaria obviňoval, ale přísahal, že se za Antoniovu smrt pomstí.“

„To byla pro Rosaria trochu silná káva.“

„Silná a vařící. Ale to ještě není všechno. Brzy po vynesení rozsudku se ve Státech objevilo děvče, které ti tři znali z rodné vesnice. Zdá se, že Cesare jí zaplatil cestu s úmyslem, že se s ní ožení. Přijela bez peněz a o tom, co se přihodilo, neměla tušení. Protože nemohla najít Antonia ani Cesara, přišla za Rosariem a ptala se ho, kde je najde. Řekl jí pravdu, že Antonia popravili a Cesare sedí za mřížemi, odkud ho hned tak nepustí. Dověděla by se to ostatně, i kdyby mlčel. Když potom viděl, do jaké bryndy se dostala, dal jí nějaké peníze, aby se mohla usadit ve Spojených státech. Tehdy zasáhl osud a Amorův šíp. Po několika měsících měli ti dva svatbu. Když se to Cesare ve vězení dověděl, mohl se vzteky zbláznit. Zapřísáhl se, že se s oběma krvavě vypořádá.“

„Co si asi myslel, že to nešťastné děvče udělá? Že složí ruce v klín a bude deset let čekat na odsouzeného lotra?“

„Co já vím? Takhle se to stalo. Siciliánka ale unikla Cesarově pomstě, protože brzy po narození syna Carla zemřela. Tím se ovšem chlapec stal otci dvojnásobně drahý. Léta však ubíhala. Cesare si odseděl svůj trest a propustili ho. Rosario se to pochopitelně dověděl a čekal, kdy zaútočí. Pro Italy, a pro Siciliány obzvlášť, dosud platí zákony krevní msty. Rosario, který v tom světě prožil mládí, to tuze dobře věděl. Když jsem se s ním setkal, řekl mi, že očekával vražedný útok. Současně počítal s možností, že se Cesare pomstí jinak, tím že se soustředí na chlapce. A to se také stalo. Carla střežili od časného dětství jako korunního prince, neboť se mohlo

stát, že by Cesare uprchl z vězení. Teď když byl na svobodě, otec Rosario bezpečnostní opatření ještě zpřísnil. V tom, bohužel, nadělal víc škody než užitku.“

„Jak to?“

„Hned se k tomu dostanu.“

„Věděl Rosario, kam Cesare šel, když opustil vězení?“

„Ne. Dal si však záležet na tom, aby zmizel policii a celému světu z očí. Ztratil se někde v podsvětí. Ve vězení měl spoustu času, aby si své plány promyslel. Vyšlo mu to velmi dobře. Zmocnil se hocha a přísahal, že ho otec už nikdy neuvidí. Není pochyby, že spíš by chudáka Carla zavraždil, než by ho nechal odejít. Jak jsem již říkal, Rosario nabídl za jeho návrat milion dolarů, ale Cesare dal přednost pomstě.“

„Jak jsi to myslel, když jsi řekl, že Rosariova bezpečnostní opatření nadělala víc škody než užitku?“

„Mám pocit, že ten malý prachatý chudáček byl nakonec rád, že mohl odejít z domova a jít s Cesarem.“

„Žertuješ? Jak jsi přišel na tak praštěný nápad?“

„Přemýšlel jsem o způsobu, jakým kluk žil, a pak už bylo lehké sečíst si kolik je jedna a jedna. Považte jen, jaký ten ubožák vedl život. Kluka, který by se rád bavil s jinou mládeží, neustále drželi v jakési vypolštářované kleci. Mohl si povídat jedině se strážci, kteří nosili za pasem pistoli. Nesměl ven. Nepoznal ani školu, o partě spolužáků ani nemluvě. Dům, ve kterém bydlel, byl stále zamčený a všude samá závora. Musel se cítit jako ve vězení nebo ještě spíš v blázinci. Neměl přátele. Za otcovy miliony si nekoupil ani špetku potěšení ze života. Většinou seděl v pokoji za neprůstřelnými okenními skly a četl si. Chápete už, k čemu směřuji?“

„Myslíš, že hoch z toho vězení utekl docela rád.“

„Ano. Skoro každý kluk by to dříve či později udělal. A jestliže s ním Cesare slušně zachází, nebude chtít zpátky!“

„Víš určitě, že chlapce nezabil?“

„Určitě to nevím, ale kdyby ho Cesare chtěl jenom zabít, mohl to udělat na místě a neunesl by ho pryč.“

„Jak to provedl?“

„Způsobem, na který otec Rosario nepomyslel. Unesl ho letadlem. Tak jsem se k tomu případu dostal. Musím předeslat, že ten chlapec kromě čtení, k němuž ho více méně nutili, se v životě zajímal jen o dvě věci. Jednou byla letadla a druhou rybaření. Do letadla ho samozřejmě nepustili, myslím tím do skutečného letadla. Byl celý blázen do létání, ale tatíček řekl ne. Považoval to za nebezpečné. Chlapec tedy jen plnil svůj pokoj modely letadel a knihami o nich. Já ten pokoj viděl a tvrdím, že Carlo patrně přečetl každou knížku o létání, která v USA vyšla. Blíže se k letadlům nedostal. Myslím, že to starý pán hromsky přehnal a jak říkám, nijak tím neposloužil svým zájmům.“

„Jak to?“

„Nedalo se zabránit tomu, aby zvěsti o milionáři, který zavřel syna do klece, se nedostaly na veřejnost. Reportéry sice do domu nepustil, ale to novináře jenom vydráždilo. Dostali příležitost k dohadům a v tisku se objevilo několik článků o uvězněném dítěti slavného milionáře. Cesarovi články neušly a jistě pochopíte, že mu vnukly určitou myšlenku.“

„Ovšem. A co rybaření? Dovolili chlapci rybařit?“

„Ano, ale zase s přísným omezením. A znovu si vzpomeňte na moje tvrzení, jak to hrálo Cesarovi do noty.“

„Tak docela ti nerozumím,“ zabručel Biggles.

„Porozumíš, až ti vysvětlím, co si vymyslel. Sotva mohla být náhoda, když Cesare při přípravě únosu počítal jak s létáním tak s rybařením. Takže k rybolovu. Rosario Salvatore, chlapcův otec, má velkou farmu na venkově v Kansasu. Zdržoval se tam velice často a chlapec se odtamtud nevzdaloval skoro nikdy. Na pozemcích sídla je nedaleko obytného domu velké a pěkné jezero. Nasadili do něj další ryby, aby chlapec měl hojnější kořist. Nerybařil ovšem ze břehů. Jednak byly až k hladině porostlé stromy a křovinami, které by mu překážely při nahazování vlasce, za druhé tam byly dost nebezpečné močálové prohlubně. Hoch tedy chytal ryby ze člunu s plochým dnem. Plavidlo postavili přímo pro něj a tvrdilo se o něm, že se nedá potopit. Přípravu ke každé vyjížďce organizovali, jako kdyby ve člunu neseděl obyčejný kluk, ale prezident s královskou návštěvou. Pak břehy obsadili a hlídali strážci ozbrojení puškami. Kdo by se v době chlapcova rybaření přiblížil k soukromému pozemku, měl by smůlu, vyvedli by ho. Z mola navíc sledoval hocha zkušený plavec s rychlým motorovým člunem. Měl povinnost střežit synka, kdyby spadl do vody a vylovit ho. Dojemná péče. Carlo je totiž velmi dobrým plavcem. Na jezero pochopitelně nesměl vyplout jiný člun a nikdo další nesměl rybařit.“

„Mám otázku,“ ozval se Biggles. „Řekli tomu chlapci, kvůli čemu jsou všechna ta opatření, se kterými se nesetkávají ani králové a ministerští předsedové?“

„Ne, neřekli.“

„Proč ne?“

„Domnívali se, že kdyby věděl, v jakém ohrožení je jeho život, mělo by to nepříznivý vliv na jeho nervy.“

„Ten chudinka má ještě ke všemu špatné nervy?“

„Vůbec ne. Pokud jsem se dozvěděl, je to úplně normální zdravý kluk. A proto ho také rozčilovalo, když ho pořád drželi na šňůře jako čistokrevného psího šampióna na přehlídce. Povídá se, že se několikrát pokusil o útěk, ale neměl naději. Ve dne v nocí z něho nespustili oči. Říkali mu, že jednoho dne podědí otcovy miliony a proto prý o něj tak pečují.“

„Chudák malá,“ vzdychl Bertie.

„To byl vážně psí život,“ zabručel Ginger.

„Jo,“ kývl Eddie. „Vlastně ho tím jenom mučili a nebylo to nic platné. Cesare ho nakonec přece dostal.“

„Začíná to být zajímavé,“ prohlásil Biggles. „Jak přesně došlo k únosu?“

„Bylo to nesmírně jednoduché. Uvedu jen holá fakta, i když se přitom nevyhnu určitým dohadům. U únosu jsem pochopitelně nebyl. Chlapec tehdy vyplul na ryby jako obvykle. Byl krásný den. Seděl ve svém člunu uprostřed jezera, které je asi půl míle dlouhé a čtvrt míle široké. Náhle zčista jasna přiletělo lehké obojživelné letadlo a motor mu pokašlával, jako by měl poruchu. Hlídky si ho zpočátku nijak nevšímaly, ale když motor letounu vysadil úplně a ta létající rachotina přistála na hladině, nastala panika. Carlo vstal a nadšeně pozoroval stroj. Stráže na břehu byly najednou ze hry venku, nemohly nic dělat. Jediný kdo se mohl o něco pokusit, byl chlápek v záchranném člunu, ale ten, jak později vypověděl, se obával, že by se jeho člun mohl s letadlem srazit. A tak neudělal nic.“

„Docela ho chápu," řekl Biggles.

„Samozřejmě až do téhle chvíle nikoho ani nenapadlo, že sledují únos. Všichni prostě předpokládali, že letadlo má poruchu a jde o nouzové přistání. Pilot si věděl s motorem rady a zařídil to tak, aby si to lidé dole mysleli. Když potom zamířil nos stroje přímo ke člunu, bylo to již něco jiného. Strážci na břehu však stejně nemohli nic dělat. Neodvažovali se střílet, z obavy aby nezranili hocha, který v té chvíli stál ve člunu, opíral se rukama o letoun a hovořil s pilotem. Někteří ze strážců se báli, že letec vytáhne zbraň a chlapce zastřelí. Těm se teď ulevilo. Co si hoch s pilotem povídali, to nevíme, ale pak mladý Carlo opustil člun a posadil se do letadla na volnou sedačku."

„Nedošlo k násilí?"

„Ne. Chlapec nastoupil zcela dobrovolně. V té chvíli se od mola vyřítil záchranný člun, ale bylo již pozdě. Letadlo se vzneslo a tehdy viděli Carla Salvatora naposledy. Stojí za zmínku, že když letadlo přelétalo nad záchranným člunem, chlapec se podíval dolů a zamával muži u kormidla."

„Chceš tím říct, že Carlo se tím docela dobře bavil?"

„Co jiného si o tom mám myslet?"

„Hm. Jak to pokračovalo?"

„Asi si dokážete si představit ten zmatek. Telefony a rádio se mohly zavařit, jak burcovaly policii v každém státě, aby pátrala po modrém dvousedadlovém obojživelném letadle."

„Museli přece poznat typ letadla," řekl Biggles a pak udiveně vyhrkl: „Nebo snad ne?"

„Ne. Ze všech strážných se nenašel ani jeden, který by rozeznal dvě letadla od sebe."

„Vyznají se spíše v koních, což?“ nespokojeně zavrčel Biggles. „Co registrační značení? To přece dokázali přečíst!“

„Věř nebo nevěř, ale v tom všeobecném zmatku nikoho nenapadlo, aby se na ta písmena a čísla podíval.“

Biggles nechápavě zavrtěl hlavou.

„Nediv se tolik,“ usmál se Eddie. „Je to k smíchu, ale jediný, kdo by určil typ letadla, byl chlapec, kterého unesli.“

„Víš určitě, že to spáchal Cesare?“

„Buď on sám nebo někdo, koho si najal. Kdyby to byl někdo jiný a jednalo se o obyčejný únos, už bychom tu měli žádost o výkupné. K únosu došlo před třemi týdny.“

„Umí Cesare řídit letadlo?“

„Pokud víme, tak ne. Pokud si ale vymyslel plán únosu letadlem, mohl se od doby, kdy vyšel z vězení, naučit létat. Prověřujeme to, ale moc si od toho neslibujeme, protože Cesare si pravděpodobně změnil jméno. Sám jsem se toho zúčastnil a sháněl jsem informace po celých Státech. Jak jsem říkal, proto mi to svěřili.“

„Našel jsi to letadlo?“

„Ne.“

„Tak co tě sem přivádí? S malým obojživelníkem přece nemohli přeletět oceán.“

„Hned k tomu dojdu. Mezi námi převládla domněnka, že ta kraksna zamířila rovnou ke hranicím. Buď zamířila do Mexika nebo do Kanady a je pravděpodobné, že to tak bylo. Po dva týdny, kdy jsem létal po našich letištích a pokoušel se zjistit, jestli někde

nepřistálo letadlo, aby natankovalo, měl jsem dost času na přemýšlení.“

„Ale ten stroj musel někde přistát. Není pravděpodobné, že by měl tak velkou palivovou nádrž, aby doletěl až do Mexika nebo do Kanady.“

„Samozřejmě. Když ovšem Cesare tohle plánoval, co mu bránilo, aby si někde benzín tajně neuskladnil. Jezer a řek je ve Státech plno a stroj mohl ostatně přistát i na opuštěném místě na souši.“

„To je pravda,“ přikývl Biggles.

„Jedno je jisté. Cesare musel vědět, že během několika hodin po něm bude pátrat každý polda ve Státech, nemluvě o letecké policii. Určitě se proto soustředil na to, aby byl co nejdřív za hranicemi. Tak si to aspoň představuji já, i když všichni se mnou nesouhlasí. Podle jejich názoru nemusí být Cesare daleko. Mohl letadlo opustit a zbavit se ho tím, že ho svrhl do nějakého kaňonu, třeba zrovna v Texasu nebo v Novém Mexiku, kam není od Rosariova jezera příliš daleko. Vrak letadla tam může ležet celé roky a nikdo ho nenajde. Potom vzal chlapce s sebou a skryl se s ním někde v ústraní na venkově nebo na periferii nějakého města.“

„S tím názorem nesouhlasíš?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože by se to Carlovi nelíbilo. Jen by vyměnil jedno vězení za jiné. Chtěl by utéct.“

„Třeba stejně uteče.“

„Já to tak nevidím.“

„Jak to tedy vidíš?“

„Vzal jsem v úvahu všechny známé skutečnosti. Chlapec nasedl do letadla dobrovolně. Prostě se mu naskytla příležitost udělat to, po čem už hrozně dlouho toužil, totiž letět v opravdovém letadle. Co mu Cesare po přistání řekl? Řekl mu asi tohle: ‚Máš rád lítání, co? Pojď se mnou. Budeme lítat dlouho a užijeme si spoustu zábavy. Polez hochu. Mrkneme se do světa.' Podle toho co jsem se o Carlovi dověděl, řekl bych, že po té příležitosti skočil hlavou napřed. Neudělal bys to taky, kdyby tě po celý život drželi v kleci?"

„Ano, na tom něco je," souhlasil Biggles.

„Jestliže si tedy Cesare zahrál na hodného strýčka, se kterým má hoch blahé časy, pak s ním chlapec rád zůstane, alespoň na nějaký čas."

„Ano, chápu. Na takové dovádění však Cesare potřebuje peníze. Hodně peněz. Jak je na tom?"

„Je skoro jisté, že si nějakou větší částku ulil. Nezapomeň, že byl po léta gangsterem. Všichni tihle velcí zloději a vyděrači si nadělají peníze. Jinak to nechodí."

Biggles sáhl po cigaretě a jejím koncem zamyšleně poťukával na desku stolu. „Z Kansasu je blíž do Mexika než do Kanady. V případě že Cesare skutečně opustil zemi, člověk by odhadoval, že zamířil spíše k bližší hranici."

„Já si to nemyslím."

„Proč ne?"

„Protože Cesare jako darebák z povolání dobře ví, že přesně to si lidé pomyslí a proto se uklidí někam jinam."

„Můžeš mít pravdu," usmál se Biggles. „Jak tohle všechno vlastně může dopadnout?"

„Podle mě je kluk naživu. Kdyby ho sprovodili ze světa, řekli by to jeho otci, aby ho odrovnali. Nezapomeň, že se jedná o pomstu. Počítám s tím, že hoch zůstává u Cesara o své vlastní vůli. Žije a poprvé v životě dělá věci, které se mu líbí. Nenašel jsem žádné známky toho, že by obojživelné letadlo přeletělo mexickou hranici. Zkusil jsem to na kanadské straně a tam jsem narazil na stopu. Tři dny po únosu nějaký muž a chlapec, jejichž popis docela odpovídal těm které hledáme, nastoupili do stroje pravidelné letecké linky, letící do Londýna. Hoch měl tmavé brýle. Cestoval prý do Anglie k nějakému odborníkovi na operaci očí. Tak teď konečně víte, proč jsem u vás.“

„Rozumím,“ řekl Biggles pomalu. „Pod jakými jmény cestoval ten muž s tím chlapcem?“

„Podle seznamu cestujících, který jsem viděl, to byli pan Arturo Cornelli a jeho syn Giovanni, kanadští občané z Montrealu. Všimni si těch italských jmen. To bylo nutné, protože nejenže jsou oba dva skutečně Italové, ale také tak vypadají. Jestli to byli Cesare Paolo a Carlo Salvatore, neudali pochopitelně svoje pravá jména. Nejprve jsem si tedy ověřil adresu jejich bydliště v Montrealu a takové místo tamní úřady neznají!“

„A co jejich pasy? Bez pasů nemohou cestovat.“

„Pasy?“ odfrkl si Eddie. „Opatřit si falešné pasy není přece pro darebáka jako je Cesare žádný problém. Dobře ví, kde je dostane. Nezapomínej, že celé spiknutí a únos musel pečlivě promyslet a připravit. Cesare se tím zabýval mnoho týdnů a možná i měsíců.“

„Takže ty se domníváš, že Cesare a ten chlapec teď mohou být na této straně Atlantiku?“

„Ano.“

„Proč si gangster vybral zrovna Anglii?“

„Protože to je odrazový můstek do celé Evropy. Není to daleko ani do Itálie.“

„A co si představuješ, že s tím udělám já?“

„Od tebe chci, abys je našel. Přiletěli sem pod jmény Arturo a Giovanni Cornelli.“

„To může chvíli trvat. Stopa už dost vychladla.“

„Já nespěchám. Vsázím na svojí předtuchu. Třeba se mýlím, ale jestli mám pravdu, připíšou moje jméno do seznamu důstojníků navržených na povýšení,“ řekl Eddie a zazubil se, když zamačkával doutník v popelníku. „A je tu ještě jedna věc,“ podotkl nakonec. „Otec toho chlapce, Rosario Salvatore, nabídl odměnu sto tisíc dolarů za zprávu o svém synovi, ať již bude živý nebo mrtvý.“

„Na peníze nebudeme myslet, ale po tom hochovi se podíváme,“ obrátil se Biggles na své přátele a netvářil se při tom nijak vesele.

KAPITOLA DRUHÁ

NECHTE TO NA GASKINOVI

„Dobrá,“ řekl Eddie. „Vy tu jste na vlastním hřišti. Jak byste mysleli, abych na to nejlíp šel?“

„Rozumím tomu tak, že jsi přišel s důvěrou, že ti podám pomocnou ruku?“

„Samozřejmě.“

„A pomohli ti k povýšení,“ ušklíbl se Biggles.

„Nech toho, Bigglesi,“ zasmušil se Američan.

„Nechám.“ kývl Biggles. „Pověz nám, jak dlouho se hodláš zdržet na téhle straně velké louže?“

„Dokud nezjistím, zda ten chlapík který si říká Cornelli, je či není Cesare Paola.“

„Ví tvůj velitel, že jsi tady?“

„Jistěže ano.“

„Ví přesně, proč jsi tady?“

„Ví, že sleduju jednu stopu. Občas mu musím zavolat, abych se dozvěděl, jestli u nás není něco nového. Kdybych se tady setkal s Cornellim, pochopitelně mu zavolám. Pokud to nebude Paola, balím kufr a jedu domů.“

„Může ale trvat nějakou dobu, než ho uvidíš. Nebude tak snadné ho najít. Tohle je svobodná země a my nehlídáme cizince a hosty, jako to dělají v jiných zemích.“

„To je mi jasné.“

„Výborně. Začněme tedy předpokladem, že Cornelli je gangster Paola. Pak si můžeme položit otázku, co po příjezdu sem nejspíš udělá. Je jisté, že pokud s chlapcem

použili leteckého spojení z Montrealu do Londýna, pak sem museli doletět, protože na trati nejsou žádná mezipřistání. Jestliže to tak je, bylo by zbytečné ověřovat jejich přílet na zdejší letiště. Přesto bude dobré se na letišti pozeptat, zda si na dvojici vzpomene někdo z personálu. Nemáš náhodou fotografie Cesara Paoly a Carla Salvatora?“

„Mám je s sebou v náprsní tašce. Je to policejní snímek Cesara z vězení a chlapcova momentka braná asi před rokem.“

„Dobře. Ginger je vezme s sebou na londýnské letiště a zjistí, kdo si jich všiml.“

„Nejspíš by je poznala letuška, která s nimi letěla,“ poznamenal zrzek.

„Pokus se ji najít. Kdyby se ti to nepovedlo, zkus to u celníků. Zároveň bys mohl prověřit, jestli zase neodjeli ze země.“ Biggles se otočil zpátky k Eddiemu. „Když předpokládáme, že sem přijeli, vůbec to neznamená, že jsou ještě tady. Mohli přece pokračovat v cestě téhož dne, nebo o dva či tři dny později. Mohli letět někam jinam do Evropy, nebo, kdyby chtěli, na sto míst ve světě. Pokud jsou ještě v naší zemi, měli by je policisté objevit při běžném, rutinním pátrání, ačkoli to bývá úmorná práce, která může zabrat hodně času. Dá se očekávat, že budou někde v hotelu a hotely musí vést záznamy o příchodu a odchodu hostí. Je v tom jen jeden háček. Pokud má Cesare v Londýně styky s podsvětím, mohl si opět změnit pas a jméno.“

„Jo, to mohl.“

„Je jisté, že ať se vydal kamkoli, bude dělat co se dá, aby za sebou zametl stopy. Může dokonce úmyslně zanechávat falešné stopy, aby zmátl případné

pronásledovatele. Musíme mít stále na paměti, že Cornelli sem přijel jako Kanaďan, a to znamená, že je britským státním příslušníkem. Domnívám se, že mluví s americkým přízvukem, takže s tím nebude mít potíže. Může to být hlavní důvod, proč si do svého pasu dal zapsat jako místo pobytu Kanadu.“

„Jaký je rozdíl mezi Kanaďanem a třeba zrovna Američanem?“

„Velký. Kanaďan jako britský státní příslušník tu může zůstat neomezeně dlouho, zatímco každý cizinec má povinnost ohlásit se úřadům. Na druhé straně, jako britský státní příslušník podléhá přihlašovací povinnosti v každé jiné evropské zemi. Když například odjede se svým pasem do Francie, musí tam po uplynutí tří měsíců žádat o registrační kartu. Tím se dostane do policejních záznamů. Ale my se tím budeme zabývat až tehdy, kdyby k něčemu takovému došlo.“

„Myslíš, že mohl odjet do Francie?“

„Mohl odjet kamkoli, ale jestli se mě ptáš, do jaké země nejspíš zamířil, hádal bych Itálii. Důvodem k tomu je znalost jazyka. Oba, Cesare i Carlo, mají italské rodiče a mluví italsky.“

„Itálie mě nenapadla,“ připustil Eddie.

„Já bych se takovému výletu nedivil. Mohl by se tam cítit stejně bezpečně jako tady. Oba mluví anglicky i italsky, takže by padly jazykové zábrany. Přesto doufám, že spíše zůstanou tady, aspoň na nějaký čas. Kdyby to tak bylo, značně nám to zjednoduší pátrání. Pokud jsou ještě v Anglii, stačí vyřešit otázku, do jakého kouta se uchýlili.“

„To ale není snadné. Jak bys na to odpověděl?“

„Za předpokladu, že jde skutečně o Cesara, bude se chovat podle svojí nátury. Víme přece, že je lotr. Buď si najde bezpečnou skrýš v některém velkém městě, nejspíše v Londýně, nebo se zahrabe někde na odlehlém venkově. Obojí je možné. Ale naše policie ho dříve či později najde. Kdybychom po něm pátrali sami, bylo by to pro nás jen plýtvání časem. Pátrání po člověku vyžaduje organizaci a řád a účastní se ho policie celé země. Umí to. V tomhle případě se ti hoši bohužel nemají čeho chytit. Místa, která vyhledávají zdejší prchající zločinci nebo věžňové na útěku, jsou známá a lze je vcelku snadno ohlídat. Takoví lidé dříve či později utečou domů, i kdyby jen proto, že jim došly peníze. Jenomže Cornelli Anglii nezná a peníze mu asi starost nedělají. S prázdnýma rukama by sem nepřijel.“

„Jo. Všichni tihle lotři si ulejou peníze, třeba jen proto, aby měli na dobré právníky, pro případ soudního procesu.“

„Je tu ještě jedna potíž. Zatímco většina lidí v Evropě se musí spokojit s pevným platem, Cesare si asi přivezl plnou tašku dolarů a za dolary tu dostane všechno.“

„Opravdu myslíš na všechny potíže,“ řekl Eddie zachmuřeně.

„Má to i druhou stránku,“ usmál se Biggles. „Nemáme tu zas tolik lidí, kteří platí dolary, nebo je směňují v bance. A napadá mě i další potíž, která čeká na Cesara.“

„Jaká?“

„Je pouze otázkou času, než mu Carlo začne dělat potíže.“

„Tomu nerozumím.“

„Bez ohledu na to, jak dobře Cesare s hochem zachází a jak se mu vymlouvá, proč se nevracejí do Států, přijde den, kdy Carlo bude chtít zpět za otcem. Pokud není úplný hlupák, začne mu být divné, proč nesmí odjet, a když ho Cesare bude držet hodně zkrátka, stane se nedůvěřivý. Celá věc mu začne připadat podezřelá.“

„Z toho mám právě strach.“

„Strach z čeho?“

„Z toho, že hoch začne Cesara podezírat. Kdyby nastal kritický okamžik, gangster spíše chlapce zabije, než by ho nechal běžet na policii, nebo ho dokonce pustil domů k tátovi.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Když se na to dívám z téhle stránky, stává se čas nesmírně důležitým činitelem. Zatím nám ovšem nezbývá než čekat, dokud policie nepokročí ve své práci. Bylo by zbytečné, abychom běhali po celé zemi a hledali dvě jehly v tisíci kupkách sena.“

„Jo. Taky si to uvědomuju.“

„Výborně. Tak se do toho dáme hned. Gingere, já si promluvím s inspektorem Gaskinem a ty zatím odjeď s fotografiemi na letiště a zjisti, zda ti někdo může dát o těch dvou nějaké zprávy. Stálo by za to, kdybychom mohli s konečnou platností ověřit, že chlápek, který si říká Cornelli, je ve skutečnosti Cesare Paola.“

„Okay.“

Než Ginger odešel, dobře si prohlédl oba snímky, které kolovaly kolem stolu. Věděl, že protože zná gangsterovu minulost, je proti němu zaujatý. Přesto ho přímo udeřilo do očí, jak silně se ten muž podobá drsným chlápkům, které často viděl v amerických filmech. Policejní fotografie se nelišila od jiných, zachycovala jen

hlavu a ramena. Hubená tvář s tvrdými rysy se mu zdála být bez výrazu, byl to vzorek kamenné tváře hráče pokeru. Přimhouřené tmavé oči zíraly na svět s chladnou vypočítavostí a připomínaly číhavý pohled dravého ptáka. Byly hluboko zapadlé pod nízkým čelem s ulízanými, jako uhel černými vlasy. Ginger si pomyslel, že to je snímek člověka bezohledného a nemilosrdného, který je schopen všeho, aby dosáhl svého cíle.

Na chlapci nebylo nic pozoruhodného, kromě toho že jeho tvář byla tak jemná a hebká, že by mohla patřit děvčeti. Jeho italský původ byl zřejmý z tmavšího zbarvení pleti. Zrzek dospěl k názoru, že Carlo vypadá jako zdravý, zcela normální kluk, trochu unavený, se smutným úsměvem, kterým se snažil zavděčit fotografovi.

Ginger zastrčil obrázky do kapsy a šel za svou záležitostí.

Biggles zavolal domácím telefonem inspektora Gaskina a požádal ho, jestli by mu mohl věnovat pár minut.

„Hned to bude," oznámil, když pokládal sluchátko.

Inspektor se zanedlouho objevil a jako obvykle svíral v zubech dýmku. Biggles představil Eddieho, protože ti dva se spolu ještě nesetkali, a stručně popsal celý případ.

Gaskin to všechno tiše vyslechl a nakonec řekl: „Jestli ti dva sem přišli pod jménem Cornelli a zatím si jméno nezměnili, nemělo by nám hledání trvat dlouho. Raději se do toho dám hned. Zařídím, aby se pátrání rozběhlo. Jakmile budu mít něco nového, dozvíte se to."

Kývl na pozdrav a odešel.

Biggles se pohodlně usadil. „Tak a máme to, Eddie. Teď nezbývá, než čekat na výsledek. Ginger se asi na letišti zdrží, můžeme si mezitím zaskočit na něco k snědku. Algy a Bertie to tady zatím pohlídají.“

Ginger se vrátil z letiště až po třetí hodině. „Neměl jsem moc velké štěstí,“ hlásil. „Letušku, která letěla přes Atlantik, před týdnem přeložili k linkám na Střední východ. Teď by mohla být kus od Bagdadu, takže chápete. Jména Cornelliů na seznamu cestujících skutečně byla, ale jediný člověk, který mi mohl pomoci s jejích identifikací, byl celní úředník. Našel jsem ho. Když uviděl fotky, měl dojem, že kontroloval jejich zavazadla, nemohl by však na to přísahat. Přece jen každý den vidí spoustu lidí a od té doby měl v rukou zavazadla tisíců cestujících.“

„Tak to chodí s vychladlou stopou,“ poznamenal Biggles.

„Ten chlapík si potom ale přece jen vzpomněl na jednu zvláštní věc. Hoch měl tmavé brýle, což bylo za daných okolností více než nezvyklé, bylo zataženo a vládlo šero. Jestli si je nasadil kvůli přestrojení, tak to působilo spíše opačně. Říkal, že druhý muž měl také brýle, ale jen obyčejné.“

„To nám moc nepomůže,“ řekl Biggles. „Není pravděpodobné, že oba brýle skutečně potřebovali, takže jak Cornelli tak Carlo je mohli odložit, jakmile se dostali bezpečně do země.“

„Stejně si myslím, že to byl Cesare Paola a Carlo Salvatore,“ ujišťoval Eddie.

„Mám dojem,“ uzavřel zamyšleně Biggles, „že mladý Carlo, pokud jde opravdu o něj, je s Cesarem stále rád.“

„Myslíš, že Cornelli nechává kluka, aby si dělal co chce?“

„Proč ne? Ale tohle jsem neměl na mysli. Spíš mi jde o ty tmavé brýle. Hoch se určitě divil, proč si je má nasadit. Říkáš, že zrak má v pořádku. Cesare mu to musel nějak zdůvodnit. Co jiného mu měl říct než pravdu a vyložit mu, že je nosí proto, aby ho nepoznali? Jestliže Carlo jeho výklad přijal, je jasné, že nic nenamítá proti tomu zůstat s Cesarem. Kdyby si uvědomil, že ho ten darebák unesl a chtěl zpátky do Kansasu, nic by mu nezabránilo, aby na letišti udělal velkolepou scénu. Je tam plno celníků a zřízenců, které by zajímalo, co se děje. Carlo je dost starý, aby jim to řekl. Stále více se mi zdá, že Cesare na to šel chytře a tvůj první názor byl správný, Eddie. Carlo si neuvědomuje, že byl unesen, a patrně ani neví o nebezpečí, v němž se nalézá. Má se dobře a je ochotný v tom pokračovat.“

„Asi to tak bude,“ kývl Eddie. „Ale my to stále musíme posuzovat jako únos.“

„Nikdo se s tebou nehádá.“

„A ve Státech je za takový zločin trest smrti.“

„Pochybuji, že by na to Cesare zapomněl,“ řekl Biggles. „Není to zase taková maličkost. Elektrické křeslo je prostě elektrické křeslo. Jestli toho gangstera někdy dopadneme, nevzdá se nám bez boje.“

„Určitě se bude rvát. Aspoň vidíte, v jakém je kluk nebezpečí. Cesare by totiž dostal stejný trest za únos jako za vraždu, takže až ho přestane bavit tahat se s chlapcem, zabije ho. Nebude pak na tom o nic hůř.“

„Smutná pravda,“ přikývl Biggles. „My ale nemůžeme dělat vůbec nic, než čekat. V akci je Gaskin.“

„A co když je nenajde?“

Biggles pokrčil rameny. „Pak asi strávíš zbytek života pátráním po celém světě. Zatím ale můžeš zůstat tady a čekat s námi. Můžeš se tady nouzově ubytovat. Nevidím to rád, ale co bych neudělal pro přítele Eddieho.“

„Díky,“ ocenil nabídku Američan. „Budu tedy číhat s vámi, dokud vaši poldové neobjeví stopu.“

KAPITOLA TŘETÍ

VZHŮRU DO SKOTSKA

Uplynulo pět dní. *Žádný* z nich nepřinesl nic nového a Eddie byl z toho stále smutnější. „Museli se vypařit z Anglie," prohlásil se svěšenou hlavou.

„Vy Američané vždycky moc spěcháte," namítl Biggles. „Řekl jsem ti jasně, že se ta práce nedá udělat za pět minut. Dej Gaskinovi čas. Až nám policisté oznámí, že je nemůže najít, budeš mít dost času, abys začal studovat mapy Evropy, Afriky a Asie."

Stalo se to šestého dne odpoledne a napětí se rázem uvolnilo, jako když praskne ocelové pero. Všichni právě seděli v Bigglesově kanceláři a již asi po sté probírali nejrůznější možnosti, když se otevřely dveře a na jejich prahu se objevila rozložitá postava inspektora Gaskina.

„Našli jsme je," oznámil a v jeho hlase nebylo víc vzrušení, než kdyby mluvil o ztracených včerejších novinách.

Eddie vyskočil. „Vy jste je našli?" vykřikl nadšeně.

„To jsem právě řekl," odpověděl inspektor, vyjmul z kapsy nožík a vyškraboval hlavičku dýmky do Bigglesova popelníku. „Lituji, že to trvalo tak dlouho," dodal, ale lítost na něm nebyla ani trochu znát.

„Kde jsou?" vykřikl Eddie.

„To byste nikdy neuhádl."

„Krucinál!" vyjekl Eddie, jehož nedočkavost téměř dusila. „Jsou chvíle, kdy mě z těch vašich anglických způsobů raní mrtvice! Ne! Nebudu hádat! Kde jsou?"

„Ve Skotsku."

„Kde ve Skotsku?“ zeptal se Biggles.

„V tom nejvzdálenějším zapadákově, kam se jen mohli dostat. Ten váš gangster musel dlouho hledat v cestovních příručkách, než na to kápl. Právě jsme dostali zprávu od policie v Banffshire, že se ubytovali v jednom hostinci na Vysočině. Jmenuje se to Tomintoul a je to nejvýše položená vesnice ve Spojeném království.“

„Jak se jmenuje hostinec?“

„Je to středně velká lovecká chata Richmond Arms. Pokud vás zajímají podrobnosti, tak poslouchejte. Vesnice leží asi čtrnáct mil od nejbližší železniční trati, kterou je krátká odbočka, jež se napojuje na hlavní trať ve stanici Aviemore.“

„Jste si zcela jistý, že je tam najdeme?“ zeptal se Biggles.

„No, osobně jsem se tam nebyl podívat, jestli máte na mysli tohle. Vím jen tolik, co mi ohlásili, ale chybu v tom nehledejte, protože tam není. V lovecké chatě Richmond se ubytovali dva lidé, kteří se podepsali jmény, která jste mi sdělili. Cornelli. Otec a syn. Nestačí vám to? Kolik si myslíte, že po Anglii a Skotsku běhá Cornelliů?“

„Co tam dělají?“

„To co dělá většina lidí, kteří tam v tuhle roční dobu jezdí. Nic jiného se tam ani dělat nedá.“

„A co to je?“

„Loví ryby.“

Zavládlo ticho a oči všech se upřely na inspektora.

„Loví ryby,“ vydechl konečně Eddie stísněným hlasem.

„Loví ryby,“ opakoval Biggles jak ozvěna a obrátil se k Eddiemu. „Co jiného by měli dělat? Chybí nám

důvtip," pokračoval smutně. „Měli jsme víc myslet na rybaření. Zjednodušili bychom si celé pátrání. Co mohlo být pravděpodobnější, než že chlapec chtěl jít rybařit na opravdovou proudící vodu? A jestliže se Cornelli snaží udržet ho v dobré náladě, tak mu to dovolí."

„Jo, přesně jak říkáš," hlesl Eddie. „Jsem hlupák!"

Vypadal trochu jako omámený.

„Měli jsme uvážit, že Cesare dá chlapci všechno, oč si řekne, aby ho udržel v náladě. Co jiného to asi mohlo být než rybaření? Měli jsme se dovtípit. Věděli jsme přece, že je do chytání ryb zblázněný."

Eddie se zhluboka nadechl. „Jo," opakoval melancholicky. „Měl bych si dát vyšetřit hlavu, že mě to nenapadlo."

„Nemohli mít potíže s nalezením rybářské chaty," rozvíjel svou myšlenku Biggles. „Jsou jich u nás stovky a v každém knihkupectví seženete desítky knih věnovaných popisu řek, potoků a druhů ryb, které v nich lze lovit. V knihách najdete i adresy chat a hotelů v okolí a dokonce i spojení, jak se k nim dostat. Hlavu bych si měl dát vyšetřit já. Říkal jsem přece, že se ukryjí buď ve městě nebo někde na odlehlém venkovském místě. To nebylo chytré. Co by dělal Carlo ve městě?"

„O tom Tomintoulu se mohl dovědět ještě než sem přijel," usoudil Eddie. „Viděl jsem přece jeho pokoj. Vedle knih o letectví v něm bylo snad deset polic plných knih o rybaření, ve kterých se psalo také o místech, kam na ryby chodit."

„Z toho co slyším, odjeli na správné místo," vmísil se do hovoru inspektor. „Ta řeka je proslulá spoustou lososů."

„Nerozmazávejte to," zasténal Eddie.

„Neztrácejme čas dohady, co bychom mohli udělat, či co jsme snad udělat měli," řekl Biggles stroze a pohlédl na inspektora. „Víte určitě, Gaskine, že tam ještě jsou?"

„Včera tam byli. Jsou na místě už čtrnáct dní. Neslyšel jsem nic o tom, že by odjeli."

„Když tam žijí již čtrnáct dní, tak se v Londýně moc nezdrželi. Asi jste nezjistili, jak cestovali?"

„To opravdu ne. Víme jenom, že mají vůz. V končinách, kde jsou, auto potřebují. Mohli jím jet rovnou z Londýna, nebo si ho opatřit někde ve Skotsku. O tom nic nevíme. V případech, jako je tento, se policie moc nevyptává, aby ptáčky nevyplašila."

„Zcela správně," přikývl Biggles.

„Nač tady sedíme?" vyhrkl Eddie netrpělivě. „Pojeďme, chci se na tu malou rodinku podívat. Konečně se dozvím, co potřebuju. Jak se tam dostaneme?"

„Do Skotska se jezdí vlakem," poučil Američana Gaskin a zamrkal na Gingera. „Trvá to ale dlouho a na konci stejně potřebujete vůz, pokud nechcete jít dvanáct až čtrnáct mil pěšky, téměř stále do kopce. Nejlepší spojení je nočním expresem, jenž odjíždí z nádraží Euston do Invernessu nějak kolem sedmé. V Aviemore přestoupíte na místní lokálku a…"

„Uděláme to jinak," přerušil ho Biggles. „Proč bychom se vláčeli vlakem a postávali někde na stanicích a nakonec stejně skončili v autě, když máme letadlo? Můžeme letět do Dalcrossu, což je letiště pro Inverness, přespíme tam, půjčíme si vůz a na ryby si vyjedeme hned ráno."

„Letadlo je pochopitelně rychlejší,“ sykl Gaskin. „My, obyčejní poldové, nanejvýš občas vyletíme ze dveří.“

„A kdy vyletíme my?“ vyhrkl dychtivě Eddie. „Hned teď?“

„Šlo by to,“ řekl Biggles a pohlédl na hodinky. „Mohli bychom se dostat do Dalcrossu právě před setměním. Na cestě je hodně kopců a to není pro noční let bezpečné. V Invernessu snadno najdeme nějaký nocleh a hned po rozednění, jak bude vidět na silniční ukazatele, vyjedeme do Tomintoulu. Když na Vysočině zvolíš nesprávnou cestu, můžeš potkat sám sebe, jak jedeš zpátky.“

„Starou belu! Proč se zdržovat přespáváním. Proč nevyrazit do Tomintoulu rovnou z letiště?“

„Jeden důvod jsi právě slyšel. Kdybychom zabloudili, ztratili bychom čas a nezískali nic. Kromě toho, v lovecké chatě nemusí být volný pokoj. Touhle roční dobou jsou rybářské chaty na Vysočině pěkně plné. Nestrávíme přece noc cestováním po Vysočině a hledáním noclehu.“

„Řeči, řeči, řeči! Kdyby bylo nejhůř, přespíme ve voze.“

„Nač tak spěcháš, Eddie? Musíme na to jít opatrně. Nemůžeme tam jen tak vletět.“

„A proč ne?“

„Musíš mít, u čerta, pořád tak nakvap? Jestliže ten chlápek je Cesare, stačí mu stín podezření, že jsme policisté, ztratí se jako pára nad hrncem a třeba ještě stačí hocha oddělat.“

„Tak půjdeme po něm.“

„A co uděláš, až ho budeš mít před sebou? Myslel jsi na to?“

„Zatknu ho.“

„Ty jako Američan to nemůžeš udělat.“

„Tak to uděláš ty.“

„Myslíš, že mohu? To není tak jednoduché. Nezapomeň, že cestuje jako Kanaďan a to je totéž, jako by tu byl doma.“

„A co má být’“

„Z čeho jej obviníme? Tady nemůžeš zatknout člověka, aniž bys ho z něčeho obvinil.“

„Obviním ho z únosu.“

„A co když Cornelli řekne, že hoch s ním šel dobrovolně?“

„Poslechnu si, co k tomu poví chlapec.“

„A když Carlo potvrdí, že je na rybářském výletě se svým otcem nebo s přítelem? Co uděláš pak?“

„Cesare odvedl chlapce z domova bez souhlasu otce a to není nic jiného než únos!“ prohlásil důrazně Eddie. „Požádám hocha, aby šel se mnou domů.“

„A když odmítne, co uděláš? Odvedeš ho násilím?“

„Vysvětlím mu, že člověk se kterým cestuje je gangster.“

„Tím by ses mohl dopustit nactiutrhání. Jestli je chlapec úplně spokojený a užívá si, což je v této chvíli více než pravděpodobné, nemusí ti uvěřit. Nezapomeň, že dokud neprokážeme skutečný stav věcí, Cesare je Kanaďan.“

„Není! Je naturalizovaný Američan.“

„To víš ty, ale nikdo jiný to tady nepotvrdí.“

„Dá se to dokázat.“

„Nepochybně, ale předpokládá to výměnu řady depeší přes oceán. To bude nějakou dobu trvat a než se nezbytné formality mezi naší a americkou vládou vyřídí, Cesare může zmizet.“

„Nemůže,“ řekl Eddie, ale jeho hlas znejistěl. „Pokud ovšem bude ve vězení.“

„Jasně jsem ti řekl, že nemůžeme Cesara zadržet pouze na základě nějakého podezření.“

„To je pravda,“ přisvědčil Gaskin.

„Já tvrdím,“ pokračoval Biggles, „že za současného stavu záleží hlavně na tom, jak se zachová chlapec. Je pravděpodobnost sto ku jedné, že hoch popře, že byl unesen. Ve skutečnosti si možná ještě ani neuvědomil, co se s ním vlastně stalo.“

„Utahuješ si ze mne?“ zavrčel Eddie.

„Vůbec ne. Jenom se ti snažím ukázat, jak nás omezují zákony, a že dostat mladého Salvatora zpátky, nebude tak jednoduché, jak si představuješ.“

„Dobrá. Tak co budeme dělat?“ rozhodil Eddie zoufale rukama. „To mi pověz!“

„Navrhuji, abychom se nejprve ujistili, zda jsou Cornelliové ještě v Tomintoulu. Potom si musíme ověřit, že to jsou ti, které hledáme.“

„A co dál?“

„Budeme je střežit, dokud nezískáme oprávnění je zatknout. To se dá zařídit z Londýna, ale musíme počítat s tím, že si to vyžádá jednání přes Atlantik. Nejedná se jen o tvoje rodné Spojené státy, ale ve hře je taky Kanada.“

„Jak je chceš hlídat v takové díře jako je Tomintoul, aby si ten gangster nebo i Carlo nevšimli, oč běží? Když uvidí náš vůz všude kam se vrtnou, brzy to pochopí. Lotr

typu Cesara má se špehováním možná víc zkušeností než já.“

„Žádná potíž,“ řekl Biggles. „Jeden z nás si pronajme pokoj v chatě. Snad se tam to jedno volné lůžko najde. Bude se chovat jako vášnivý rybář, což mu nezabrání sledovat Cesara. To bude začátek. O dalším postupu rozhodneme, až náš rybář na místě zjistí, co se dá podniknout dál.“

„Dobře, jak myslíš,“ přikývl Eddie bez velkého nadšení.

„Vydáme se do Skotska,“ prohlásil Biggles a vstal. „Díky za vaší pomoc, Gaskine. Někdy vám to oplatím. O tom jak pokračujeme, vám dáme vědět.“

„Hlavně neztraťte toho lumpa,“ požádal inspektor, když odcházel. „Nerad bych to všechno prožíval znovu.“

„Volba je dost jednoduchá,“ řekl Biggles a obrátil se ke svým přátelům. „Ty půjdeš se mnou, Gingere, a ty, Bertie, jsi z nás nejlepší rybář.“

„Excelentní řešení, starouši. Skočím si domů pro pruty a chytím vás na letišti. Když jedeme rybařit, musíme mít s sebou něco, co se užívá k lovu ryb, pokud tedy víte, co tím myslím.“

„Vklouzl jsi do případu bezchybně, Bertie. Ty, Algy, obsadíš mou židli. Postaráš se, aby to tu plynule běželo, dokud se nevrátíme. Může se přihodit, že se objeví něco nového. Velitel tu teď zrovna není. Až se ukáže, pověz mu, co kutíme. Řekni mu, že jestli hocha najdeme, zavolám pravděpodobně ze Skotska a vyžádám si instrukce, jak postupovat dál. Teď zavolej do hangáru a řekni Smythovi, aby nám připravil letadlo.“

„Okay.“

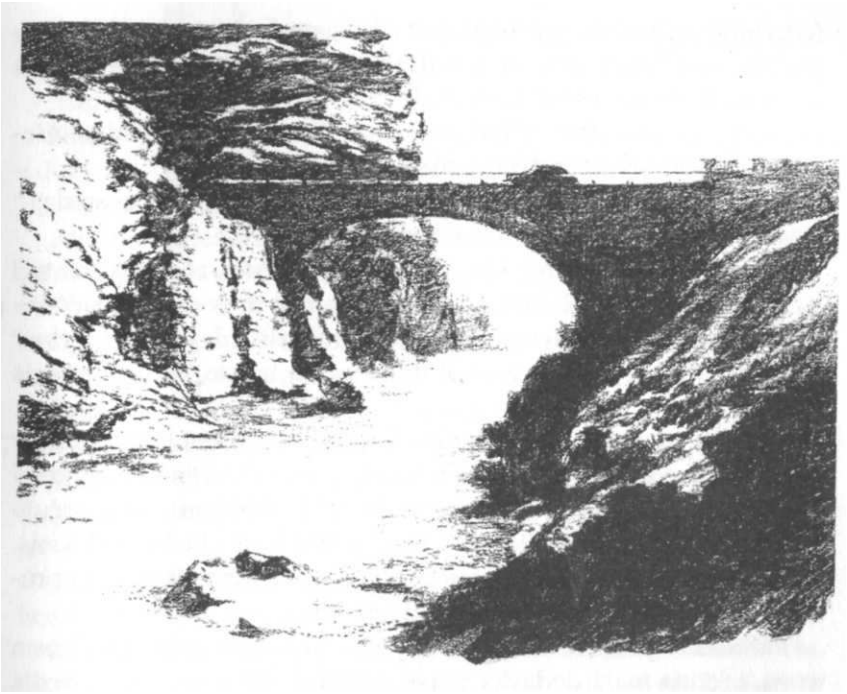
„Gingere, jdi a přivez vůz. Přijdeme za chvilku za tebou. Budeme ještě muset zavolat domů, aby nás vybavili na cestu.“ Zrzek odešel.

„Hrome,“ řekl omluvně Eddie. „Dělám vám jen starosti.“

„S tím si nelam hlavu,“ mávl rukou Biggles.

Zhruba po půl hodině nastoupili do policejního letadla, které už mělo zahřátý motor a čekalo na ně. Biggles odstartoval, otočil nos stroje k severu a po plynulém letu přistál v Dalcrossu v zátoce Moray přesně ve chvíli, kdy červnové slunce nad Skotskou vysočinou zapadlo a celá obloha zrůžověla.

Prokázal se policejním průkazem, zaparkoval letadlo a požádal, aby doplnili palivo. Telefonicky přivolal z Invernessu taxi, které je odvezlo do hlavního města Vysočiny. Poblíž hotelu U nádraží našel servis a půjčovnu automobilů, kde si vybral silný sportovní vůz. Následovalo ubytování v hotelu, večeře a než se vrátili na pokoj, Biggles v recepci požádal, aby je vzbudili v šest hodin ráno. „Přesun skončen, pánové,“ řekl na závěr. „Půjdeme spát.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

DVAKRÁT JEN O VLAS

Následující den začal jasným zářivým svítáním a Biggles se po rychlé snídani posadil za volant půjčeného vozu a svižně vyrazil po prvotřídní přímé silnici, kterou začala pětačtyřicetimílová cesta do Tomintoulu. Když ale v Grantownu přejeli most přes řeku Spey, výtečná silnice se rázem změnila v silničku druhé třídy, tak typickou pro tuto oblast Vysočiny. Vinula se kopci a údolími přes

zvlněné planiny porostlé vřesem, které se před nimi prostíraly na míle daleko.

Vřes ještě nekvetl, ale příroda se už dávno probrala ze zimního spánku. Na jasně modré obloze zpívali skřivani a hejna mladých jeřábků se popelila na písečných krajích vřesovišť.

„Konečně se trochu nadýcháme čerstvého vzduchu," řekl potěšeně zrzek, jako by v Londýně strašně strádali.

„Měli bychom dorazit do obce asi v tu dobu, kdy rybáři snídají," podotkl Biggles. „Nemělo ani smysl vyjíždět dříve."

O něco později, když zařadil nejnižší rychlost, aby opatrně sjel ostré klesání, končící dole úzkým kamenným mostem, pokračoval: „Ta řeka pod námi je Avona, ve které patrně náš chlapec chytá ryby." Přejel třpytící se vodu a zahnul doprava do kopce, kam se stáčela cesta.

Když se na konci dlouhé, rovné, mírně stoupající cesty ukázaly první domky a pak široká vesnická náves, zjevil se jim obraz, který ani Biggles nečekal, přestože se zmiňoval o oblibě podniků pečujících na Vysočině o rybáře. Měli před sebou chatu Richmond Arms. Stála přímo proti nim, její název se stkvěl výrazným písmem na průčelí a byl to spíše přepychový hotel než chata.

Parkoviště před stavením bylo plné. Stálo tam sedm nebo osm vozů a jedna malá dodávka právě odjížděla po silnici, která vedla kolem hotelu. Některá auta měla dveře a kufry otevřené a jejich majitelé do nich právě ukládali rybářskou výbavu k celodennímu pobytu na řece – turistické nebo vysoké rybářské boty, pruty, háky, tašky a

košíky, které soudě podle vyčnívajících termosek, obsahovaly pití a jídlo na celý den. Na svěže zeleném trávníku stála skupina hostů a sledovala muže v tvídovém obleku, který zkoušel hody udicí. Jiný z hostů si natáhl mezi dva kmeny rybářskou šňůru a mazal ji tukem. Několik dalších, ženy, děti i muži, postávalo opodál ve vážném rozhovoru. Patrně probírali vyhlídky na úspěšný lov s ohledem na počasí. Většina hostů již byla zřejmě po snídani.

„No, jestli Cornelli s chlapcem jsou tady, nemělo by nám trvat dlouho najít je," pravil Biggles sebejistě, když pomalu projížděl před chatu, až našel místo k zaparkování.

„Rád bych věděl, které z aut jim patří," zabručel Ginger.

Eddie vyskočil z vozu a rychle přejížděl očima každého, kdo byl v dohledu.

„Nevidím je," oznámil.

„Mohou být ještě u snídaně," napadlo Bigglese. „Podívejte se! V jídelně je ještě dost lidí," dodal, když se podíval dovnitř oknem, které vedlo na parkoviště. „Chvíli počkáme. Tihle lidé jsou příliš zaměstnaní, než aby si nás všímali. Nebudeme na sebe upozorňovat otázkami. Na to je dost času později."

Čekali. Uběhlo pět minut, pak deset a patnáct. Z chaty vycházeli rybáři, ale žádný se nepodobal Cornelliům. Jedno auto za druhým odjíždělo na oblíbená místa u řeky a potom stál na parkovišti jen jediný vůz, ten kterým přijeli. Cornelli s chlapcem se však stále neobjevoval.

„Zůstaňte tu," řekl Biggles. „Jdu do haly a podívám se do knihy hostů. Měla by ležet v recepci." Vstoupil dovnitř.

Za několik minut byl zpátky. „Jejich jména tam jsou," oznámil tiše. „Arturo Cornelli a syn. Řádek se dnem odjezdu je prázdný, takže by tu stále měli být. Ale jedné věci nerozumím. Na zdi visí seznam míst přidělených k rybaření pro dnešní den. Jejich jména na něm chybí."

„Co z toho usuzuješ?"

„Je z toho jasné, že dnes nevyjedou k řece."

„Tohle nechci poslouchat," řekl Eddie neklidně. „Neměli bychom jít dovnitř a poptat se po nich?"

Biggles pokrčil rameny. „Jak chceš, ale já bych raději ještě chvíli počkal. Možná zůstali ve svém pokoji, protože se některý z nich necítí dobře. Je tu spousta jiných možností. Když vejdeš do domu a zeptáš se na ně, jaký uvedeš rozumný důvod, že je chceš vidět?"

„Ano, to je pravda."

„Musí se objevit, pokud ovšem neodešli k řece, na nějaký výlet, nebo já nevím kam, ještě než jsme přijeli. Mohli třeba odjet do nejbližšího města na nákup rybářských potřeb."

„Tohle je druh chaty, kde by určitě dostali všechno, co by jim napadlo," zavrčel Eddie.

Čekali dalších deset minut a pak Eddiemu došla trpělivost. „Jdu dovnitř a zeptám se," oznámil.

„Dobrá, jdu s tebou," nabídl se Biggles. „Nech mě mluvit."

„Proč?"

„Protože kdyby byl Cornelli náhodou na doslech a zaslechl tvůj americký přízvuk, pořádně by si tě prohlédl a třeba by se divil, co tu děláš.“

„Hrome, na to jsem nepomyslel.“

Biggles s Eddiem vešli otevřenými dveřmi do hotelu. V hale byl jediný člověk, dobře urostlý chlapík, který u recepčního pultíku přerovnával došlou poštu.

„Promiňte, mluvím s majitelem?“ začal Biggles.

„Ano,“ otočil se k němu muž. „Lituji, ale máme plno.“

„Rád bych věděl, zda je u vás ubytovaný pan Cornelli? Měl by tu být se synem.“

„Ano.“

„Nevíte, kde bych ho našel?“

„Počkejte okamžik, zeptám se správce. Bude vědět, kam odjeli.“

„Jsou to oni?“ nastrčil mu Biggles fotografie. Majitel se na ně podíval. „Ano,“ řekl. „To budou oni. Ale dnes nejeli na ryby.“

„To vidím na vašem přehledu.“

Muž zmizel v jedné ze zadních místností, ale ve dvou minutách byl zpátky. „Pan Cornelli a jeho syn odjeli,“ řekl lhostejně.

„Chcete říct, že odjeli nadobro?“ užasle vydechl Biggles.

„Ano. Vzpomínám si, že se po nich včera nebo předevčírem někdo ptal telefonem.“

„Kdy odjeli?“

„Před několika minutami. Jen co se nasnídali, jak mi řekla moje správcová. Včera večer vyrovnali účet, aby mohli vyjet brzy.“

Biggles se pokoušel skrýt svoje zklamání. „Odjeli nějak náhle, že?“ poznamenal bez zvláštního zájmu.

„Lidé přicházejí a odcházejí.“

„Neřekli proč odjíždějí tak spěšně?“

„Ne. Neptáme se na takové věci.“

„Nevíte náhodou, kam jeli?“

„Nevím.“

„Myslíte, že odjeli autem?“

„Jinak to ani nejde.“

„Svým vlastním vozem?“

„Jasně.“

„Jaký typ vozu to byl?“

V očích majitele se objevilo podezření. „Nač všechny ty otázky? Něco neklape?“

„My jsme vlastně soukromí detektivové se zvláštním pověřením,“ ztišil hlas Biggles, který pochopil, že dluží majiteli vysvětlení. „Zastupujeme tady příbuzné, kteří by velice rádi navázali s panem Cornelliem spojení. Přijeli sem z Ameriky, aby podnikli nějakou tu toulku po Skotsku. Hoch se zbláznil do rybaření. Určitě odjeli, aby zkusili lovit na nějaké jiné řece, ale my je nesmíme ztratit. Jakým vozem jeli?“

„Mají austina, lehkou dodávku.“

„Nevzpomínáte si na číslo?“

„Ale pánové,“ unaveně se usmál majitel. „Každý host tady má vůz a vystřídá se jich denně spousta. Nemůžete čekat, že si všimnu, jaká mají čísla.“

„Ovšem. Chápu vás.“

„Mohu vás ale upozornit na jednu věc, která se týká jejich vozu.

Přední levý blatník je pomačkaný a poškrábaný. Řidič auta totiž nezvládl průjezd po úzkém mostě přes Avonu.“

„Děkuji vám,“ řekl uznale Biggles. „To nám může pomoci. Viděli jsme dodávku odjíždět, právě když jsme sem dorazili. Máme naději, že je dohoníme. Auto zatáčelo od vašeho hotelu doleva. Kam vede ta cesta?“

„Záleží na tom, kam odbočili. Jestliže zahnuli na první odbočce doprava a ta není odtud dál než dvě minuty jízdy, dostali se na silnici do Deeside. Kdyby jeli rovně, potom není po několik mil žádná odbočka a dorazili by do Dufftownu. Pokud by odbočili na rozcestí doleva, dojeli by do Ballindallochu a na hlavní silnici. Tam si potom mohou vybrat mezi směrem k západnímu nebo východnímu pobřeží.“

„Díky,“ řekl Biggles. „Pomohl jste nám. Pokusíme se je najít.“

Spolu s Eddiem se vrátil k vozu. „Nedělám si moc velké naděje,“ prohodil zamračeně.

Ginger a Bertie na něj hleděli s očekáváním. Z Bigglesovy tváře nebylo těžké vyčíst, že se něco zvrtlo.

„Jemináčku, co se stalo?“ vyhrkl Bertie.

„Jsou v prachu,“ řekl Eddie hořce.

„Minuli jsme se s nimi o minutu,“ zamumlal Biggles. „Seděli v dodávce, kterou jsme viděli odjíždět, když jsme zastavovali před chatou. Je mi líto Eddie, zavinil jsem to já. Měli jsme pospíchat už včera večer, ale to je teď už jedno. Já si jenom kladu otázku, proč Cesare s odjezdem tak pospíchal?“

„Majitel chaty nám řekl, že tu někdo Cesara sháněl,“ řekl Eddie. „Nemohl být pravým důvodem jejich spěchu právě ten telefonát?“

„Možná. Napadá mě ještě jeden důvod. Je možné, že na Avoně ryby zrovna neberou a tak se rozhodli zkusit štěstí jinde. Okamžik.“ Biggles zamířil k chlapíkovi, jenž už promazal svou šňůru a nyní ji navíjel.

„Jak to tady vypadá s rybařením?“ zeptal se.

„Mizerně,“ zněla přímá odpověd. „Je málo vody. Už několik dní nikdo nic nechytil.“

„Díky.“

Biggles se vrátil k autu a oznámil chmurnou zprávu ostatním. „Musela se stát jedna ze dvou věcí,“ pokračoval. „Buď se náš milý Cornelli dozvěděl, že se po něm někdo shání a dostal strach. V tom případě odjede co nejdál odsud. Druhá možnost je, že mladého Carla otravovalo brouzdat se vodou, když ryby neberou. Přesvědčil proto Cornelliho, aby ho vzal na jinou vodu. Pak by pravděpodobně zůstali ve Skotsku a jen změnili loviště.“

„Kolik je asi ve Skotsku rybářských chat?“ vyhrkl Eddie.

„Kolik?“ vmísil se do řeči Bertie. „Asi tolik, kolik máte v New Yorku milionářů. Nemůžeme je prostě všechny objíždět, pokud dobře chápete co tím myslím.“ Obrátil se k Bigglesovi: „Škoda, starouši, že jsme včera večer nejeli rovnou sem.“

„Opravdu nevím, jestli by v tom byl tak velký rozdíl. Nevěděli bychom, že Cornelli zamýšlí odjet tak časně ráno. Byl by na cestě dřív, než bychom si uvědomili, že je pryč, a pak bychom byli ve stejné bryndě, v jaké jsme teď. Nemyslím, že máme velkou naději je najít, ale přesto to musíme zkusit. Mohou se zastavit u benzínové pumpy nebo na oběd, nebo si někdo všimne čísla jejich auta.“

Všichni se již usadili a Biggles zabouchl dvířka, když kousek od jejich auta před Richmond Arms zastavil velký šestisedadlový vůz. Vystoupili dva muži, vstoupili do hotelu a nechali řidiče, který měl na hlavě čepici se štítkem, sedět za volantem. Biggles zprvu věnoval těm dvěma, když šli kolem, jen letmý pohled, ale vzápětí se podíval pozorněji.

„Jeden vypadá jako Ital," poznamenal.

„Podle té šíleně řvavé kravaty, co má na krku, to může být také Američan," usoudil zrzek.

„Já už toho chlápka někde viděl," prohlásil Ediie a zamračil se.

„Nevím určitě, jestli jsem dokonce neviděl oba dva, ale nevzpomenu si, kde to bylo."

„Opravdu? To je trochu zvláštní. Všimněte si, že nemají žádnou rybářskou výbavu," prohlásil Biggles. „Docela by mě zajímalo, jaký vítr je sem zavál a co tu chtějí. Auto je podle značky zdejší a hádám, že řidič je Skot. Okamžik."

Vystoupil, prohodil pár slov s řidičem a vrátil se za volant. „Ano, měl jsem pravdu. Je to zdejší vůz z Aviemoru. Řidič říká, že přijeli londýnským vlakem a sháněli auto, aby je dovezlo do Arms. Odmítli čekat na spojení lokálkou. Když ale sledujeme Cornelliho, měli bychom raději vyjet."

Domluvil, nastartoval, sešlápl spojku a vůz se rozjel. Vydal se stejnou cestou jako Cornelliova dodávka. Minuli silniční ukazatel na Ballindalloch, ale ještě dřív uviděli odbočku, o které věděli, že vede přes kopce do Deeside. Vypadala spíše jako trochu širší polní cesta a Biggles ji minul.

Následujících několik mil již žádná odbočka nebyla. Potom dojeli na rozcestí, z něhož jedna silnice vedla do Ballindallochu a druhá do Dufftownu. Biggles zastavil.

„A kam teď?“ zeptal se.

V té chvíli se za zatáčkou silnice na Dufftown objevilo stádečko ovcí. Za ním kráčel ovčák.

„Ten musí vědět, jestli projela dodávka,“ prohodil Ginger. „Psi by museli zahnat ovce ke krajnici, aby ji udělali místo.“

„Zeptej se ho.“

Zrzek vystoupil, krátce promluvil s ovčákem a vrátil se. „Ušel po silnici čtyři míle a nikoho nepotkal,“ řekl, když si sedal. „Odhadl, že mu to trvalo přes hodinu, takže máme jasno, že tudy Cornelli nejel.“

Biggles otočil vůz na Ballindalloch. Cestou minuli jen několik roztroušených venkovských stavení. Drželi se stále rovně a asi po dvaceti minutách přejeli most, přes který jeli před krátkým časem opačným směrem, most přes řeku Spey v Grantownu.

Při průjezdu dlouhou hlavní ulicí se zastavili u dvou servisů a jedné velké garáže, ptali se po dodávce ale bezvýsledně. Ve městě teď bylo docela rušno.

Biggles si zapálil cigaretu. „Tohle nemá cenu,“ řekl. „Maříme tu jenom čas. Můžeme si vybrat z mnoha silnic a náhodně křižovat sem a tam. Jenže tak se nikam nedostaneme. Cornelli třeba zamířil po hlavní silnici k jihu někam do Anglie nebo na sever do Invernessu, do nějakého místa na Vysočině.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se Eddie sklíčeně. „Všechny cesty tu vypadají stejně.“

„Asi nejmoudřejší bude dojet do Invernessu, vrátit auto, posadit se do letadla a odletět do Londýna. Gaskin

bude skřípat zuby, ale pomůže nám. Přinejmenším se teď má čeho chytit. Dodávka značky austin s naraženým předním levým blatníkem.“

„Tak jo,“ vzdychl Eddie.

Biggles znovu nastartoval a vydal se na cestu do Invernessu, tam odkud ráno vyjeli.

Když asi za hodinu zajížděl na dvůr garáží, kde si vypůjčili auto, stála tam za benzínovými čerpadly, ani ne deset yardů od nich, lehká, dřevem vykládaná dodávka austin. Měla pomačkaný levý přední blatník. U vozu stál nějaký člověk a téměř vědecky studoval poškození. Cornelli to ovšem nebyl.

Biggles vytřeštil oči a dupl na brzdu tak prudce, až zaskřípěla.

„Podívejme co tu na nás čeká,“ řekl Ginger přiškrceným hlasem.

„To se mi asi zdá,“ mumlal Eddie.

„Jemináčku,“ ujelo Bertiemu. „Na mou duši, k téhle kořisti jsme přišli opravdu lacino!“

„Ani se mi nechce věřit,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Takové věci se stávají jenom ve filmech. Že by tu byla ještě jedna dodávka s nabouraným blatníkem?“ Rozhlédl se. „A kde je Cornelli a náš ubohý chlapec?“

„Nemůže být daleko,“ sykl Eddie.

Všichni vystoupili a Biggles došel k muži stojícímu u poškozené dodávky.

„Promiňte, ale je to váš vůz?“ zeptal se. Chlapík se k němu otočil a usmál se. „Ano, koupíte ho?“

„Jestli ho koupím?“ vyhrkl Biggles, jako by špatně rozuměl.

„Proč ne? Je na prodej.“

Biggles položil ruku na kryt motoru. „Právě přijel, co?“

„Správně. Právě mi ho vrátili. Podívejte se na něj dobře, neboť takhle pomuchlané nové auto je vzácný jev. Vyjelo z továrny asi před dvěma měsíci a pár dnů poté jsme ho koupili. Potom přišel zákazník a půjčil si ho. No, stává se to.“ Chlapík ukázal na poškození. „Nemám ovšem důvod k nářku. Zaplatil mi za to mnohem víc, než je v našem kraji zvykem.“

„Rozumím,“ přikývl Biggles. „Podle toho co říkáte, zapůjčil si auto na nějakou delší cestu.“

„Správně. Máte snad potíže s vašim vozem?“

„To ne, děkuji. Kdypak si tu dodávku půjčili?“

„Asi před dvěma týdny.“

„A kdy ji vrátili?“

„Asi tak před hodinou.“ Muž se podíval na Bigglese podezíravě. „Proč vás to tak zajímá?“

Biggles mu předvedl odznak. „Jsme policisté,“ řekl.

„Vida. Že mě to nenapadlo,“

„Měl člověk, který si půjčil vůz, s sebou chlapce?“

„Jo, to měl.“

„Byli to tihle dva?“ Biggles ukázal fotografie.

„Jo, to jsou oni.“

„Nevíte, kde jsou teď?“

„Nemám zdání. Zaplatili za vůz a odešli.“

„Měli nějaká zavazadla?“

„Každý měl lehký kufřík a chlapec nesl rybářské pruty.“

„Nemluvili o tom, že zůstanou ve městě, či vyrazí na ryby někam jinam?“

„Přede mnou o tom neřekli ani slovo.“

„Kudy šli, když odtud odcházeli?“

„Někam do města,“ pokrčil rameny muž. „Tu dodávku jste jim předával osobně?“

„Jo.“

„Jakou vám udali adresu?“

„Ten člověk říkal, že jsou Kanaďané na dovolené a chtějí u nás rybařit. Jedinou adresu, kterou mi mohli dát, byl hotel v Londýně, kde bydleli, než se vydali sem. Takových tu teď máme plno. Říkali, že přijeli nočním vlakem z Londýna a že chtějí vůz, aby ve Skotsku nemuseli všude pěšky.“

„Jak se jmenoval jejich hotel v Londýně?“

„Musím se podívat,“ vzdychl majitel půjčovny, ale vydal se do kanceláře a hned se vrátil. „Hotel Grosvenor.“

„Na základě takové adresy jste jim půjčil vůz?“

„Proč ne? Když zákazník neudá stálou adresu, mám právo požádat o vratnou zálohu. Ten člověk ji beze všeho zaplatil. Teď dostal své peníze zpátky, odečetl jsem si jen cenu za zapůjčení a náklady na opravu auta. Řekl mi, že s tím samozřejmě počítal.“

„Děkuji vám,“ řekl Biggles. „Zdá se, že víc nám neřeknete, takže půjdeme dál. Mimochodem, jen pro případ, že by se k vám náhodou vrátili, nebo kdyby se po nich někdo ptal, neříkejte o nás nikomu. Víte jak jsou lidé upovídaní. Co se nás týče, hledali jsme prostě dva přátele, ale ani oni sami o tom nemusí vědět.“

„Rozumím,“ ušklíbl se chlapík.

„Abych nezapomněl,“ usmál se Biggles a mávl směrem k vozu, jímž přijeli. „Také vracím auto. Je to tahle kára a nemá na sobě jediný škrábanec.“

„Vidím,“ řekl muž. „V kanceláři sedí Maud. Ráda to s vámi vyřídí a vyúčtuje.“

„To už přestává všechno!“ zavrčel Eddie, když opouštěli garáže. „Dvakrát jsme je, u čerta, minuli jen o vlásek. Stát se to ještě jednou, položí mě to naznak. Když si pomyslím, že kdybychom tu dřepěli a mazali karty, místo abychom se vláčeli do Tomintoulu, ti dva by nám vběhli přímo do náruče.“

„Vždycky je snadné říkat, co by bylo chytřejší, kdyby se to bylo udělalo jinak,“ řekl Biggles suše. Zastavil se a chvíli hovořili na chodníku.

„Proberme si, jak teď situace vypadá. Vrátili auto. To znamená, že nezůstanou v Invernessu ani v okolí. Vypařili se a my můžeme jenom hádat, kde je jim konec. Protože sem přijeli z Londýna, dá se předpokládat, že se tam zase vrátí. Jestliže se totiž vydají někam jinam, jsme nahraní. Hledání by nebylo nic jiného než ztráta času. Protože přijeli vlakem, dá se čekat, že se stejným způsobem vrátí. Jestli ovšem mají naspěch, mohou odletět letadlem. Zkusíme tedy obojí a začal bych na nádraží. Když tam nenarazíme na stopu, poptáme se na letišti. Stále tu navíc zbývá možnost, že čekají na noční expres. Jestli to tak je, jsou ještě někde ve městě. Dívejte se pořádně kolem sebe.“

„Co kdybych zašel na letiště hned, starouši?“ nabídl se Bertie. „Excelentní nápad, lorde.“ Rozešli se.

KAPITOLA PÁTÁ

CORNELLI VYNÁŠÍ TRUMF

Dotazem na nádraží nic nezjistili.

Vzhledem k velkému počtu cestujících Bigglese nepřekvapilo ani nezklamalo, když pokladní za svým malým okénkem prohlásila, že má příliš mnoho práce, než aby si všímala jednotlivců. Cestujícího obvykle jen letmo zahlédne a častěji jeho tvář vůbec nevidí.

„Počkáme tu na Bertieho," rozhodl se Biggles. „Když nepochodí, vezmeme si taxi do Dalcrossu a poletíme zpátky do Londýna."

Ginger, který se rozhlížel po cestujících na hlavním nástupišti, se náhle zarazil. „Vidím dva muže, kteří přijeli do Tomintoulu," poznamenal bez zvláštního zájmu. „Vzpomínáš si? Přijeli v autě, právě když jsme zvedali kotvy. Jejich řidič ti řekl, že je veze z Aviemoru. Zdá se, že na někoho čekají."

„Kde je vidíš?"

„Tamhle u zábradlí na hlavním nástupišti. Pozorují lidi, kteří nastupují do vlaku. Podle toho, jak se sem neustále dívají, myslím že nás taky poznali," řekl Ginger, který si dvojici poprvé pořádně prohlédl.

Ti muži se k sobě vůbec nehodili. Jeden byl malý štíhlý chlapík, pečlivě upravený, hladce oholený, s tenkými rty a ostrými rysy. Jeho pleť byla snědá a oči tmavé, takže zrzek usoudil, že jde o muže, o němž se Biggles vyjádřil, že vypadá jako Ital. Na rozdíl od svého druha, oblečeného poněkud nedbale, byl jako ze škatulky, v tmavomodrém obleku s tenkým bílým

proužkem. Sako mělo klopy tak střižené, že dosahovaly až k nejspodnějšímu knoflíku vesty. Na hlavě měl trochu furiantsky šikmo posazený tvrdý klobouk, jehož okraj byl vpředu sklopen do čela. Splývající vázanka svým pestrým vzorem připomínala výbuchy ohňostroje.

Druhý muž byl vyšší, docela pohledný, s uvolněnými pohyby.

Jeho vlasy, které byly vidět pod kloboukem kolem uší, byly nazrzlé. Postavou byl spíše vyzáblý, a i tváře měl propadlé.

„Toho drobného chlápka jsem už určitě někdy viděl," zachrčel Eddie. „Nemůžu si vzpomenout, ale za chvíli mi to dojde."

„Ať je to kdo chce, určitě nepřijeli do Skotska chytat lososy," poznamenal uštěpačně zrzek. „Prohlížejí si každého, kdo nastupuje do londýnského vlaku. Divím se, že u sebe nemají lupu. Nás si už taky omrkli."

„Možná si lámou palice, že na nás někde narazili, jenže nevědí kde," ozval se Eddie. „Vsadil bych krk na to, že toho slizkého skrčka jsem už někde potkal. Muselo to být ve Státech. Nikde jinde by takovou kravatu ani nedostal."

„Míří k nám," řekl Biggles. „Nedovedu si představit proč, ale myslím, že si chtějí s námi promluvit. Na tom párečku je něco moc divného. Rozhodně nepatří k rybářům. Copak dělali v takovém místě jako je Tomintoul? Ale ani my nevypadáme jako rybáři, když na to přijde."

Bigglesovo podezření se vzápětí potvrdilo. Oba muži došli k ním a zastavili se. Mluvil vyšší z nich. Měl zvláštní přízvuk, který Gingerovi připadal jako skotský, doplněný texaským protahováním.

„Jste ti džentlmeni, kteří byli dnes ráno v Tomintoulu?“ otázal se.

„To souhlasí,“ kývl Biggles. „Byli jsme tam.“

„Hned jsem si myslel, že se nemýlím.“

„V hotelu bylo plno lidí.“

Následující otázka byla zcela nečekaná, ale mnohé vysvětlovala. „Nevyptávali jste se tam náhodou na džentlmena jménem Cornelli? Bydlel v hotelu s mladým chlapcem.“

Otázka Bigglese zaskočila natolik, že nedokázal zakrýt úžas a vytřeštil oči. „Cornelli?“ opakoval, aby měl čas si věc rozmyslet. „Cornelli? Kdo je to?“

Odpověděl mu slizký skrček.

„Je to náš kámoš,“ řekl. Měl slabý ostrý hlas, který jako by mu vycházel z koutku úst, při čemž rty se skoro nehýbaly.

„Proč si myslíte, že jsme se vyptávali na toho člověka?“ řekl Biggles, který se jakžtakž vzpamatoval z úžasu. „To se ptáme my vás, pane.“

„Obávám se, že vám nepomůžu. Kdo vás přivedl na myšlenku, že bych se měl zajímat o člověka jménem Cornelli?“

„Ten chlápek z hotelu.“

„Dejte pokoj. Copak vám řekl?“

„Když jsme se zeptali na Cornelliho, dělal ňoumu. Řekl, že tam není.“

„Měl by vědět, koho má v hotelu.“

„To tedy jo! Řekli jsme, že náhodou víme, že tam je.“

„Ano?“

„Pak nám pověděl, že je pryč.“

„Ale co to má všechno společného se mnou?“

Muž odpovídal pomalu a rozvážně. „Pak nám ten šéfík řekl, že tam právě byli nějací chlápci, který by nám mohli pomoct. Protože jste se zrovna šinul k autu, napadlo nás, že to myslí na vás. Jak jsem už řekl, Cornelli je náš kámoš a máme pro něj dobrou zprávu.“

„Mělo by mu být líto, že ho nemůžete najít.“

Muž se podíval na Bigglese přimhouřenýma očima. „Ještě jste mi ale neodpověděl na otázku, mistře!“

„Na jakou otázku?“

„Byl jste to vy, kdo se ptal na Cornelliho?“

„Nebesa,“ zvýšil hlas Biggles. „Proč bych se asi měl vyptávat na člověka, kterého jsem v životě neviděl? Nebuďte směšný. Je mi moc líto, ale nepomohu vám. To je všechno. Víc vám neřeknu.“

Situaci, která nabývala na dramatičnosti, zachránil Bertie, jenž se vrátil z letiště. Přihnal se k Bigglesovi, omluvně pohlédl na cizince a vzal Bigglese za loket. „Promiňte, že ruším,“ vyhrkl a táhl Bigglese stranou. „Musím s tebou okamžitě mluvit!“

„Co je?“

„Jsou na cestě letadlem do Londýna,“ tiše drmolil Bertie. „Před chvílí si zajistili letenky a prohlásili, že je autobus nezajímá, že si cestu na letiště obstarají sami.“

„Kdy letadlo odlétá?“

„Ještě sedí na letišti,“ sykl Bertie a koukl na hodinky. „Start je za čtvrt hodiny.“

„Jestli seženeme taxi, mohli bychom ho ještě chytit. Podívej se, jestli nějaké najdeš. Já přivedu ostatní.“ Bertie kývl a hnal se před nádraží.

„Jdeme, pánové,“ vyzval Biggles Gingera a Eddieho. „Rychle!“

„Nač ten kalup?“ řekl slizký skrček.

„Máme schůzku.“

Biggles se odvrátil od mužů, kteří z něj nespustili zrak a téměř poklusem vedl přátele před nádraží. Na okraji chodníku stálo taxi a u něj divoce gestikulující Bertie.

„Řekl jsem už řidiči, kam jedeme,“ obrátil se k Bigglesovi, když nasedali do auta. „Nevím zda to stihneme.“

„Řekl jsi mu, jak spěcháme?“

„Jasně! Jeminářku, musíme přece chytit letadlo do Londýna!“

„Myslí, že to dokáže?“ pokynul Biggles hlavou k řidiči, když vůz vyrazil.

„Ne, ale je ochoten se o to pokusit.“

„Aspoň něco.“

Při desetimílové cestě k letišti vyprávěl Biggles ostatním vše důležité z rozhovoru s oběma cizinci na nádraží. „Zdá se být zcela jasné,“ řekl nakonec, „že nejsme jediní, kdo Cornelliho hledá. Moc tomu ale nerozumím. Ti dva o něm vědí totéž co my, jestli ne víc. Úplně mě ohromilo, že dokázali Cesara najít až v Tomintoulu. A to jim nepomáhal Gaskin!“

„Dá se to vysvětlit jedině tím, že Cornelli někomu prozradil, kam má namířeno,“ podotkl Eddie.

Auto uhánělo hlavní silnicí k letišti.

„Myslím, že tohle jsou ti lidé, kteří předtím volali do hotelu a ptali se na Cornelliho,“ pokračoval Eddie. „V Richmond Arms nám přece řekli, že ho tam někdo hledal. Vsadím na to deset tisíc k jedné!“

„Asi bys vyhrál,“ přisvědčil Biggles. „Kdo jiný by to mohl být? Policie z okresu by si sehnala informaci šetrněji. Jeden z těch dvou patrně telefonoval z Londýna

a sháněl se po Cornellim. Když se dozvěděl, že tam je, oba naskočili do nočního vlaku, v Aviemore si půjčili auto a přijeli jako my s křížkem po funuse. Cornelli se dozvěděl, že se po něm někdo ptal. Patrně mu to oznámil majitel hotelu. Proto tak pospíchal pryč.“

Bertie neustále sledoval hodinky. „Pokud letadlo odletí přesně, tak to nestihneme,“ usoudil pak. „Museli bychom urazit ve dvanácti minutách deset mil. To bychom chtěli trochu moc.“

Ukázalo se, že měl pravdu. Automobil byl stále ještě na silnici, asi jednu míli od letiště, když se ze startovací dráhy odlepilo velké letadlo a zamířilo k jihu.

„Právě odstartoval,“ poznamenal Biggles. „Zase jsme je minuli.“ Zavolal na řidiče. „To je v pořádku, už nemusíte spěchat.“

„Omlouvám se.“

„Nemusíte, dělal jste co jste mohl.“

„Co uděláš teď?“ zeptal se Ginger. „Vezmeme náš stroj a poletíme za nimi?“

„To bychom sice mohli, ale nedostihli bychom je. Tak moc na tom zase nezáleží. Nehodlám se pokoušet o nemožné a zlámat si přitom krk. Letadlo letí do Londýna bez mezipřistání, tak by bylo rozumné zavolat Gaskinovi do Yardu a požádat ho, aby vyslal na londýnské letiště svého člověka, který bude sledovat Cornelliho do hotelu nebo tam, kde se ubytuje. Až přiletíme do Londýna, budou nás tam čekat všechny potřebné informace.“

„To je chytré, starouši,“ pochválil ho Bertie. „Však my ty lumpy chytíme za křidélko,“ dodal vesele.

„Vrátíme se do Invernessu a zavoláme z hotelu,“ rozhodl Biggles. „Pak si dáme nějaké to sousto a poletíme domů.“

Požádal řidiče, aby obrátil vůz a jel zpátky.

„Ti dva chlápci na nádraží sledovali všechny cestující, kteří nastupovali do vlaku na Londýn," ozval se zrzek. „Zdá se mi, že je ani nenapadlo pomyslet na letecké spojení."

„Třeba nevěděli, že linka odlétá právě teď. Celkem vzato, je to prapodivná záležitost. Poslední co bych čekal je, že se do našeho pátrání připlete ještě někdo jiný. Rád bych věděl, kdo jsou ti dva podivní hošíci a jakou v tom hrají úlohu. Vypadají jako gangsteři. Vzal bych na to jed, zvlášť u toho ulízaného skrčka s oslňující kravatou."

Po Bigglesových slovech Eddie vydal zvláštní zvuk, jako by chtěl zařvat a někdo ho přiškrtil. „Máš pravdu," vykřikl pak. „Tys na to kápl!"

„Na co?"

„Na gangstery! Já věděl, že toho skrčka znám. Už jsem si na něj vzpomněl."

„Kdo je to?"

„Chřestýš! Tak mu říkají. Nevzpomenu si na jeho pravé jméno, pokud jsem ho vůbec kdy slyšel. Osobně jsem se s tím lotrem nikdy dřív nesetkal, ale jeho krysí tvář jsem viděl mnohokrát, když jsem listoval v našem památníčku kriminálníků. Fotka Chřestýše patří k těm, na které se nezapomíná."

„A tys na něj zapomněl," vyčetl mu Biggles, ale vzápětí zvážněl. „Tak takhle to je. Pokud máš pravdu, máme objasněny hlavní záhady, na které jsme naráželi. Uvědomuješ si, co to znamená?"

„Ovšem. Znamená to, že Cesare hrál s gangstery dvojí hru, nějak je podvedl a oni mu teď jdou po krku. Pochybuji, že by mohlo jít o něco jiného. Tahle dvojka sem nepřijela lovit lososy."

„Tím by se to dalo vysvětlit, ale napadá mě ještě druhý důvod, proč jsou tady. Vědí, že Cesare unesl chlapce. Zprávami a dohady o únosu američtí novináři popsali desítky stran, takže o tom musejí vědět také tihle dva. Možná že je zajímá náš chlapec. Cesara sice vedla při únosu nenávist, ale to ostatní lotrasy vůbec nezajímá. Budou mít docela jiný motiv. Kolik jsi říkal, že dělá odměna za navrácení chlapce?“

„Sto tisíc dolarů, ale nepochybuji o tom, že kdyby tatík dostal syna zpátky živého a zdravého, zaplatí celý milion.“

„Spousta peněz, Eddie. Ať už jsi Američan nebo Skot!“

„I kdybych byl Číňan.“

„Tak vidíš. Je snadné si představit, že Cesare vypekl celý gang, který, jak si myslím, se chtěl rozdělit o výkupné. Chřestýš se teď rozhodl potrestat zrádce a také se zmocnit hocha, jehož pak vymění za hromadu dolarů. Něco z toho má zaručeně v plánu. Jak jsi říkal, je zcela jasné, že neváží tak dlouhou cestu proto, aby obdivoval krásu kopců a říček.“

„Máš úplně pravdu. Takový lotr se zajímá jen o krajinu, která má v pozadí kopce dolarů a v říčkách zlato.“

„Takže si rozumíme, Eddie,“ pokračoval Biggles vážně. „Pro nás to ovšem znamená, že máme docela jiný problém, než jsme si zprvu mysleli. Musíme si dávat pozor, abychom nešlápli na toho slizkého Chřestýše. Hadi bývají jedovatí, ale pokud dokážu posoudit povahu člověka, pak má had o kterém mluvíme, v jedových váčcích mnohem víc jedu než obyčejný chřestýš. Po

návratu do Invernessu, musíme být stále ve střehu, aby se nám nezahryzl do lýtka.“

„Cesare-Cornelli si taky bude muset dávat pozor kam šlape, až se dozví koho má v patách,“ řekl Eddie.

„Způsob, jakým opustil Tomintoul dává tušit, že to už pochopil,“ přikývl Biggles.

Vůz je dovezl zpátky do města a vyklopil je před hlavní poštou. Biggles nechal ostatní, aby zaplatili řidiči a zavolal inspektora Gaskina do Yardu. Když vyšel ven, kývl souhlasně hlavou. „Je to v pořádku,“ řekl. „Gaskin se o všechno postará. Docela rozumně mi navrhl, abychom se hned nehnali do Londýna, ale oddychli si, něco dobrého pojedli a on mi sem zavolá. Dá Cornelliho sledovat a řekne mi, kde se ubytoval. Souhlasil jsem s tím. Počkáme na jeho zprávu v hotelu U nádraží. Tak půjdeme. Uvítal bych něco vydatného na zub. V tomhle skotském vzduchu člověku vytráví.“

„Excelentní myšlenka,“ ocenil Bertie. „Kdyby tak měli čerstvého lososa.“

Odebrali se do hotelové jídelny a tam se beze spěchu najedli. Když odpočívali po jídle nad kávou, Biggles se podíval na hodinky a poznamenal: „Letadlo s Cornellim by teď mělo právě přistávat na londýnském letišti. Dáme naší rodince čas, aby dojela do hotelu a pak se ozve Gaskin. Měl by zavolat asi za půl hodiny.“

Sotva domluvil, objevil se pikolík a volal jeho jméno. Bigglese to skoro vylekalo. „Ty můj světe!“ zvolal. „To letadlo překonalo světový rekord!“

„Telefon, pane,“ řekl pikolík. „Tudy prosím.“

Ostatní čekali až se vrátí. Když se objevil, Bertie se na něho podíval a tiše zasyčel: „Jemináčku, něco se nám nevydařilo.“

Biggles se posadil na židli, vytáhl cigaretu, zapálil si a pak řekl zvláštním hlasem: „Gaskin. Volal z letiště.“

„No a co?“

„Naši holoubkové do Londýna nepřiletěli.“

Nad stolem se na pár vteřin rozhostilo mrtvé ticho, než všichni neočekávanou zprávu strávili.

„Ne-byli v le-tadle?“ vykoktal pak Bertie nechápavě.

„Přesně tohle Gaskin řekl, jen tolik nekoktal,“ zavrčel Biggles. „Byl na letišti osobně, takže to musí vědět.“

„Absolutní nesmysl! Pokladní mi přece řekl…“

„Co ti řekl?“ vybafl Biggles.

„Řekl mi, že Cornelli a jeho syn si dnes koupili dvě letenky do Londýna.“

„Takže si koupili letenky. A dál?“

„Nevím, co udělali dál a ani jsem neřekl, že jsem je viděl, jak nastupují do letadla,“ bránil se Bertie. „Určitě si ale zajistili místa, protože jsem viděl jejich jména na seznamu cestujících.“

„Dobrá, Bertie. Neztrácej nervy. Nic ti nevyčítám.“

„Na seznamu byli všeho všudy čtyři další cestující,“ rozhořčeně brblal Bertie. „Cornelliové nemohli přijít o místa kvůli nějakému omylu, kdyby třeba dostali letenky do plně obsazeného letadla.“

„I kdyby k něčemu takovému došlo, letecká společnost by se jistě pokusila obstarat náhradní letadlo. Právě to napadlo také Gaskina a tak mi slíbil, že věc prošetří. Nevěděl jsem o volných místech, nemohl jsem mu to tedy vyvrátit. Teď vyšetřováním jenom maří čas. Řekl jsem mu, že tu počkáme. Až něco zjistí, znovu zavolá.“

„Je tohle vůbec možné?“ zamumlal Eddie. „Cornelli musel zmeškat letadlo.“

„Nevím,“ řekl Biggles. „Třeba ani nezkoušel odletět.“

„Cože? Proč by platil letenky a pak neletěl?“

„A proč Cornelli prohlásil, že se na letiště dopraví sám, aniž by využil autobusu, který měl zadarmo?“

„To je pravda. Proč?“

„Myslím si, že vůbec nezamýšlel letět do Londýna,“ prohlásil Biggles. „Použil prostě starý trik. Odvedl pozornost jinam a zmátl tím stopu. Od telefonátu do horské chaty ví, že ho někdo sleduje, i když možná neví kdo. Proto tak spěchal z Tomintoulu. Věděl, že ho někdo sleduje, a začal proto zanechávat falešné stopy. Letecký výlet do Londýna, byla jedna z nich. My na to naletěli. Chřestýš, jestli se zeptá v kanceláři letecké společnosti, na to asi naletí taky. Bude si myslet, že Cornelli odletěl do Londýna, než si na letišti ověří, že to tak není. Cornelli ovšem chce, aby si přesně tohle myslel.“

„Chřestýš se nebude obtěžovat na letiště,“ řekl Eddie. „Až pozná, že si Cornelli koupil letenky, vezme jeho návrat do Londýna za hotovou věc.“

„To bychom získali náskok. Věděli bychom, co on neví, že totiž Cornelli neodletěl. Nemá smysl tu posedávat. Nejprve musíme odtud vyklouznout na letiště a zjistit, zda vědí, že Cornelli neobsadil zaplacená místa. Je možné, že letadlo skutečně zmeškal. Je také možné, že tam zavolal, vysvětlil, že si cestu rozmyslel a změnil rezervaci letenek na zítra nebo na jiný den. Půjdeme do garáží a seženeme taxi. Jestli padneme na stejného řidiče, bude si myslet, že jsme blázni a šaškové.“

Řidič byl naštěstí jiný a brzy byli zase na cestě.

„Co teď uděláš? Zůstaneme zde, nebo se hned vrátíme do Londýna?“ zeptal se zrzek Bigglese cestou k letišti.

„Než se rozhodnu, poslechnu si, co nám poví na letišti,“ řekl Biggles. „Musím si to promyslet. Požádáme řidiče, aby počkal, pro případ, že bychom se rozhodli jet zpátky do Invernessu.“

Na letišti se dohromady nic nedověděli. Usměvavý úředník jim sdělil, že na oba chybějící cestující čekali, a když se neobjevili na palubě letadla včas, odložil kapitán odlet ještě asi o dvě, tři minuty. Nakonec letadlo odstartovalo bez nich. Dvě letenky nikdo nezrušil, ani nezměnil jejich rezervaci. Toho dne jiné letadlo neletělo. To bylo vše.

„Kam tedy pojedeme?“ zabručel zrzek, když se vraceli k vozu. „Nejdůležitější otázkou je, kam odjel Cornelli.“

„A když na to přijde, kam zmizel Chřestýš a co hodlá udělat?“ protáhl Eddie.

„Posaďme se na chvíli tady a promysleme to,“ navrhl Biggles. „Už není kam spěchat. Přiznám se, že tohle mě dostalo.“

„Víte, čemu se divím?“ ujal se slova Eddie, když se usadili do křesel v letištní čekárně. „Jak se Chřestýš se svým kámošem dostal do Skotska. Jakým způsobem odjeli ze Států? Nezdá se mi, že mohli získat pasy. Leda snad falešné, jako Cornelli.“

„Má na ně vaše policie zatykače?“

„Nevím, ale je možné, že nemá.“

„Potom ti nerozumím,“ nakrčil čelo Biggles. „Jestliže požádali obvyklým způsobem o pasy, těžko je

mohli odmítnout. Vaši lidé by se ostatně mohli jen radovat, že jim vidí záda.“

„Až budou večer volnější linky, zavolám veliteli a zeptám se ho, jestli o nich něco neví,“ řekl Eddie.

„My o vlku…“ trhl sebou Biggles. „Podívejte, kdo přišel!“

„Jak je tohle možné?“ sykl Eddie.

„Život je plný překvapení.“

„Jo. Proč to ale ve Skotsku platí víc než jinde?“

Ve dveřích se zjevil Chřestýš se společníkem. Vtrhli dovnitř jako velká voda, krátkonohý Chřestýš poklusával, aby stačil tempu svého urostlého kámoše. Když si všimli, kdo je v čekárně, oba se zarazili.

„Už nás zahlédli a nestačí se divit,“ řekl Biggles. „Spletl ses, Eddie. Neřekl bych ale, že nás sledovali. Pravděpodobnější bude, že si jeden z nich vzpomněl na civilizační vymoženost, jakou je letadlo. Napadlo ho, že Cornelli mohl do Londýna odletět.“ Unaveně se usmál. „Zdá se, že ti dva chudáci jsou v jednom kole, podobně jako my. Jdou sem. Jsem dost zvědav, pro jaký tón se rozhodnou. Dávejte si všichni pozor na jazyk. Já jim nic nepovím.“

KAPITOLA ŠESTÁ

CHŘESTÝŠ JE ZVĚDAVÝ

Oba muži kráčeli k nim a zastavili se před křesly. Chřestýš se rozkročil a zaujal bojovný postoj. Měl zachmuřený a podezíravý výraz, nedalo se však tvrdit, že by byl vysloveně nepřátelský.

„Přestaly vás bavit vláčky?“ zamračil se Biggles. „Co za námi pořád lezete?“

Otázka zůstala bez odpovědi. „Jakou hru hrajete vy?“ ozvalo se břitce.

„Hru? Co to povídáte? My si už dávno nehrajeme, a i kdyby, netuším, co je vám do toho.“

„Řekl jste nám, že Cornelliho neznáte,“ obvinil ho Chřestýš.

„Řekl jsem vám, že pokud jsem si toho vědom, člověka s takovým jménem jsem v životě neviděl. To vám nestačí?“

„Nevykládejte! Nejsme padlí na hlavu.“

„Zajímavé. Můžete mi tedy vysvětlit, kterou hlavu napadlo, že toho člověka znám?“

„Byli jsme znovu v té horské chatě a zjistili jsme, že jste se tam vyptával na Cornelliho!“

„Kdopak vám to pověděl?“

„Ten šéfík. Řekl, že otázek o Cornellim má už po krk.“

„To neznamená, že jsme ty otázky kladli my.“

„Nikdo jiný to nemohl být.“

„Proč ne?“

„Protože tam nebyl nikdo jiný, kdo by se ptal. Cornelli náhodou odjel a my jsme se s ním minuli.“

„To je smůla. Promiňte mi zvědavost, ale proč tak toužíte najít toho chlápka?“

„Dluží nám balík peněz.“

„Měníte se, pánové. Na nádraží jeden z vás řekl, že pro něj máte dobrou zprávu.“

„Nikdo se nezměnil,“ zavrčel muž. „Tak kde je?“

„Jestli vás to vážně tak strašně zajímá, tak když jsme přijeli před hotel, viděli jsme odjíždět jednu dodávku. Možná že ten váš Cornelli seděl v ní.“

„Jo! To teda seděl!“

„Tak proč ten vůz nehledáte?“

„My ho hledáme.“

„Čekáte, že ho najdete na letišti?“

„Jo!“

„Tak běžte na parkoviště, hledejte vůz, a přestaňte mě obtěžovat svými potížemi.“

„Co máte s Cornellim společného?“

Biggles si unaveně povzdechl. „Proč bych pro všechno na světě měl mít s ním něco společného?“

„Proč ho tedy hledáte, když vás nezajímá?“

„Proč já? Vy ho hledáte! Pokračujte, bránit vám v tom nebudu.“

„Proč tu očumujete, když vás nezajímá?“

„Vy ale máte výdrž, drzoune,“ vzdychl Biggles. „Když to musíte vědět, jsme na letišti proto, že tu stojí naše letadlo.“

„Vy máte letadlo?“ užasle vyhrkl Chřestýš.

„Co se tak jevíte?“ řekl Biggles. „Ale když už jsme u toho, tak si snad dokážete spočítat, že kdybych hledal toho Cornelliho, jak pořád tvrdíte, a kdyby odsud odletěl,

mohl bych ho sledovat. Ať už pravidelnou linkou nebo svým letadlem. Rozumíte mi?“

„Jo,“ přikývl Chřestýš, jehož Bigglesova logika vyvedla z míry. „Vlastně máte pravdu.“

„Tak sláva. Doufám, že jsem vás uklidnil. Klidně se dejte do klusu za tím vašim Cornellim a nás nechte být.“

„Ale když…“

„Už vám neodpovím ani na jedinou otázku,“ přerušil ho Biggles netrpělivě. „Mám toho právě dost. Jestli mě budete dál obtěžovat, přivolám policii a vysvětlím jim, co si ke mně dovolujete. Potom poznáte, že tady takové věci netrpíme.“

Chřestýš se nasupil. „Takový řeči si strčte za klobouk, nebo vás to bude zatraceně mrzet!“

„Dejte si pozor!“ varoval ho Biggles. „To je vyhrožování, kvůli kterému můžete mít v naší zemi problémy. Myslím to zcela vážně.“

Domluvil, stiskl rty a vtom si všiml, jak Chřestýšova ruka klesá dolů ke kapse.

„Ještě vám povím něco, co byste měl vědět,“ dodal. „Nosit u sebe zbraně ohrožující život, je tady nezákonné.“ Chřestýš svěsil paži a zhluboka se nadechl.

„Tak dobrá, vy chytráku. Táhněte svou cestou, ale jestli se mi připletete pod nohy, uvidíte jak…“ odmlčel se. „Copak uvidím?“

„Počkejte si!“

„Nezapomeňte, co jsem říkal o vyhrožování! Nejste v Americe.“

„Kdo říká, že jsem přišel z Ameriky?“

„Já to říkám,“ usmál se slabě Biggles. „Podle toho jak mluvíte, nemohl jste přijet z jiné země. Koukejte se tam vrátit.“

„Nestojím o vaše rady," zasyčel Chřestýš.

„Když už mluvíme o Státech," pokračoval Biggles klidně, „jakpak jste se dověděl o místě, jakým je Tomintoul?"

„Můj kámoš pochází z těchhle kopečků, tak se tu vyzná. Náhodou se zná taky s Cornellim. Tak je to. Je to jasný?"

„Více méně. Jestli to je všechno, tak raději běžte a najděte si svého Cornelliho."

Chřestýš ještě věnoval Bigglesovi dlouhý ostrý pohled, potom se otočil na patě a vyrazil pryč, sledován svým společníkem.

Když zmizeli za rohem, Bertie přestal leštit svůj monokl, vtiskl si ho do oka a zvolal: „Jemináčku, starouši, ať se propadnu! Co s tím teď uděláš?"

Biggles vytáhl z pouzdra cigaretu a zapálil si. „Je to celkem jednoduché," řekl. „Neoklamali jsme je. Dobře vědí, že Cornelliho hledáme. Co nevědí a s čím si lámou hlavu je, proč to děláme. Také pracně luští otázku, kdo vlastně jsme. Nechme je hádat. Bude jim nějaký čas trvat, než najdou správnou odpověď. Sám jsem si dával pozor, abych jim vyzradil málo a to jediné, co prozradil Chřestýš, byla skutečnost, že jeho společník pochází ze Skotska. Zaujalo mě to a věřím tomu. Mluví se skotskoamerickým přízvukem. Ono to spolu souvisí, čímž chci říci, že si mohli povídat všeobecně o Skotsku a o Tomintoulu zvlášť. Vím určitě, že z Londýna do hotelu Richmond Arms volal Chřestýš a ptal se po Cornellim. Stačilo, aby majitel hotelu pověděl Cornellimu, že se po něm někdo ptal a Cornelli se dal na útěk. Přesně tak to bylo. Policie by nebyla tak neopatrná. Důležité je, že Cornellimu stačil závan podezření a už byl pryč. Chřestýš

jde po stopě, ale ztratil tempo. My jsme na tom o něco líp, ale ani my nemáme jedinou stopu, po které se vydat.“

„Věříš tomu, že jim Cornelli dluží peníze?“ zeptal se Ginger.

„Na tom by mohlo něco být. Je pravděpodobné, že tihle dva mají prsty v chlapcově únosu a Cornelli, budeme mu tak raději říkat i nadále, je pustil k vodě. Druhá možnost je, že se Cornelli nějak zmocnil peněz, které patřily celé bandě. Ale co na tom záleží? Je mi úplně jedno, co se stane s Cornellim. Mám starost jenom o toho mládenečka. Ten neví co činí a ať se stane co chce, obávám se, že když ho nezachráníme včas, přijde ho chvíle svobody příliš draho. Může ho stát dokonce život. Pokud ho nezavraždí Cornelli, udělá to Chřestýš nebo ten druhý lump.“

„Tak si to rozeberme, starouši,“ přihlásil se o slovo Bertie. „Pokud Cornelli s chlapcem neodjeli vlakem ani letadlem, musí být pořád ještě někde na Vysočině.“

„Mohli odjet autobusem, nebo si půjčit jiný vůz,“ řekl Biggles.

„Vždyť ale svoje auto vrátili,“ namítl Eddie. „Nač by to dělali, kdyby chtěli pokračovat po silnici?“

„Na Cornelliho místě bych to udělal také,“ prohlásil Biggles. „Někdo si mohl všimnout čísla dodávky a také pomačkaný blatník je znamení, které může přivést na stopu. Mít v patách dva zabijáky, ihned bych vyměnil vůz za jiný.“

„Jo. Uznávám to.“

„Chlapec mohl jen těžko pochopit, co všechen ten shon znamená a Cornelli se mu to asi neodvážil vysvětlit,“ ozval se zrzek. „Mohl tedy trvat na tom, že se mu ve Skotsku líbí a chce rybařit dál.“

„To je možné," připustil Biggles. „Jenže i když Skotsko není moc velká země, pro nás je velká až moc, když máme pátrat a nemáme se čeho chytit. Není to také jediná země, kde je hojnost ryb. Ale zde už stejně nic nezmůžeme. Navrhuji vrátit se do Invernessu a vyspat se. Ráno rozhodneme, co dál. V hotelu si vytočím číslo Gaskinova telefonu a povím mu co se stalo. Mohl by nám pomoci. Přinejmenším by mohl dát hlídat přístavy a letiště, kdyby se Cornelli přece jen pokusil opustit zem. Pojďme."

Vyšli ven k vozu, který na ně stále čekal a vyrazili zpátky do Invernessu. Cestou Biggles řekl vážně Eddiemu: „Lituji, ale snad pochopíš, že se už té honičky nemohu dále účastnit. Mám na práci také jiné záležitosti."

„Jasně, chápu tě. Bylo od tebe pěkné, že jsi mi věnoval tolik času."

„Potíž je hlavně v tom, že nejsme schopni odhadnout, jak může to sledování trvat dlouho," pokračoval Biggles. „Jak já to vidím, honička potrvá do doby, kdy nastane jedna ze dvou možností. Může se stát, že Cornelliho přestane bavit tahat se s chlapcem, anebo mu dojdou peníze. Nakonec se může stát jedno i druhé. Nevěřím, že by Cornelli zůstával dlouho na venkově. Jako gangster si zvykl na život ve městě. Hochovi ale hrozí ještě jedno nebezpečí. Až bude Cornelli bez peněz, pokusí se nějaké získat způsobem, na který je zvyklý, totiž zločinem. A chlapec, aniž by věděl co dělá, se může zaplést do velkého darebáctví a buď skončí hned ve vězení nebo se dokonce pustí na dráhu řemeslného zločince."

„Cornelli nebude mít zábrany, aby ho zneužil," souhlasil Eddie zasmušile. „Ten úkol byl už zpočátku dost nesnadný, ale teď když Cornelli ví, že se mu někdo přilepil na paty, dostal strach a má další důvod vypořádat se s tím rychle. Zná spoustu triků."

„Jako příklad nám poslouží nákup letenek, které nepoužil. Lest se mu vydařila dokonale. Svedlo nás to ze stopy a já nevím, jak ji zase najít."

„Proč nechceš pokračovat v tom, co se jednou osvědčilo?" ozval se zrzek.

„A co to má být?"

„Víme přece, že hoch zbožňuje létání a rybaření. Určitě se ani jedné z těch věcí dostatečně nenasytil. Proč to nevyužít?"

„Jak, prosím tě?"

„Začněme s rybařením, protože se nemohu zbavit dojmu, že kdyby létání bylo na prvním místě, Cornelli by ty letenky do Londýna použil."

„Souhlasím. Ale ve Skotsku je na stovku řek, kde by mohli lovit ryby. Nemůžeme je všechny objíždět."

„To ani není třeba. Sám jsi říkal, že většina hotelů má plno. V tuhle roční dobu bude většina lovišť obsazená. O těch zbývajících budou inzeráty v místních novinách. Co udělá Cornelli, když dovolí hochovi dále chytat ryby? O skotských řekách nic neví. Buď se bude vyptávat po okolí, nebo se podívá do místních novin. Proč bychom se tam nepodívali sami a nezjistili, která loviště jsou volná?"

„Myslím, žes na to kápl," souhlasil Biggles. „Je to dobrý nápad. Aspoň nám dává nějaký směr pro naší činnost. Myslím, že co se týká létání, máš pravdu. Kdyby Cornelli tak toužil po opuštění Skotska, využil by

hochovy lásky k letadlům a použili by letenky. Z Londýna by pak mohli jet dál, kam by chtěli a jak by chtěli. Skutečnost, že letenky nevyužil, hovoří jen pro to, že chce ve Skotsku zůstat. A z jakého jiného důvodu, než aby chytali ryby?“

„Jo,“ vyhrkl Eddie s novou nadějí v hlase. „Ginger má pravdu. Začněme u hotelů, které jsou nejblíž.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Ale dnes už toho moc nenaděláme. Jsou čtyři hodiny.“

„No a jsme zase tam, kde jsme začali,“ pokračoval, když přijeli k hotelu U nádraží. „Až zaplatím taxi, půjdeme do garáží a tam si půjčíme stejný vůz, který jsme měli a budeme připraveni na zítřek. Bez auta nemůžeme nic dělat.“

Vydali se do garáží.

Čekalo je tam překvapení, jakému zrzek říkával šťastná náhoda, ačkoli vzhledem k okolnostem nešlo o nic zázračného.

„Podívejme se,“ uvítal je s úsměvem majitel půjčovny. „Myslím, že jste ti, kteří tu hledali pana Cornelliho a jeho syna. Že se nemýlím?“

„Správně, jsme to my,“ odpověděl Biggles.

„Právě tu byli.“

„Tady?“ vyhrkl Biggles a jeho výraz vyjadřoval naprostý úžas. „Chcete říct že jsou zpátky?“

„Kde jinde?“

„Kdy tu byli?“

„Odjeli před minutou. Právě jste se s nimi minuli.“

„Tohle už ne,“ zasténal Bertie. „To je zlý sen.“

„Proč se vrátili?“ vyhrkl Biggles.

„Pan Cornelli chtěl vůz.“

„Jaký vůz? Chtěl nějaký půjčit?“

„Kdepak. Tentokrát si ho koupil.“

„To myslíte vážně? Co si vybral?“

„Morrisek. Ojetý ale pěkný. Měl jsem ho na prodej.“

„Neříkal, proč ho kupuje?“

„Ale ano, zmínil se o tom. Řekl mi, že jedou na ryby a musí mít něco, co by je vozilo kolem řeky.“

„Kolem které řeky?“

„To právě ještě nevěděl. Vyptával se mě, jaká jsou tu nejlepší loviště. Sám rád rybařím, tak jsem mu poradil.“

„Kam jste ho poslal?“

„To není tak jednoduché, pane. Nechci se vás dotknout, ale mám pocit, že vy nepatříte k rybářům. Upozornil jsem ho asi na deset zajímavých míst nedaleko odsud.“

„Ehm,“ zabručel Biggles. „Abych nezapomněl, mohl byste mi dát číslo toho morrise?“

„Ovšem, je to PX 4001. Nemůžete si ho splést. Je přestříkaný na světle modrou. Snad jsem vás neurazil tím, že jsem podcenil váš vztah k rybaření?“

„Ne,“ nuceně se usmál Biggles. „Neřekl jste mu náhodou, že ho tu hledali přátelé?“

„Chtěl jsem mu to oznámit, ale zapomněl jsem. Spěchal s odjezdem a já si na vás vzpomněl, až když jste se zase objevili.“

„Kudy odjížděl?“

„Poradil jsem mu, aby jel přes most,“ řekl dobrý duch garáží a mávl vlevo. „Zatočil doleva podle řeky.“

„Podle které řeky?“

„Vidím, že jsem vás odhadl dobře. Neznáte to u nás. Přece podle naší řeky Ness. Když pojedete podle ní, dovede vás k jezeru.“

„Loví se v Nesse?“

„Cha, chá. Zajisté.“

„Navrhl jste mu to?“

„Ne. Pan Cornelli řekl, že nechce zůstat v Invernessu, tak jsem ho vyzval, aby to zkusil na některých místech o kus dál. Mohl by také chytat ryby ze člunu rovnou na jezeře. Půjčují tam rybářské čluny.“

„Které hotely jsou poblíž jezera?“

„Navrhl jsem mu, aby to zkusil v Drumnadrochitu. To je odtud asi patnáct mil. Jsou tam dva hotely. Pak je tu krásný Glenmoriston

Arms v Invermorstonu, asi dvacet sedm mil daleko a Lovat Arms ve Fortu Augustus na druhém konci jezera.“

„Jak je daleko?“

„Třicet čtyři míle.“

„Díky. Jenže my už dnes dál nejedeme.“

„Zmínil jsem se mu taky o Garry. Je to moc pěkná říčka, kde se dá lovit v krásné krajině. Ta je ale zase o sedm až osm mil dál. Odbočili byste doprava na Invergarry. Je tam pěkný malý hotýlek, takový domácký. V Garry se dají chytit docela velké ryby.“

„Kam bych dojel, kdybych pokračoval pořád rovně?“

„Do Fortu William a cesta končí v Ballachulishu na západním pobřeží. Když pojedete po silnici k Invergarry, dostanete se na jinou, která vede k ostrovům a k průlivu Lochalsh. Jestli chcete, půjčím vám průvodce Skotskem pro automobilisty. Mám tady několik druhů.“

„Díky, moc jste nám pomohl,“ řekl uznale Biggles. „Vlastně jsme si k vám přišli vypůjčit vůz. Asi tak na dva dny.“

„Jestliže zamýšlíte objet všechna místa, která jsem jmenoval, budete opravdu potřebovat auto," usmál se chlapík. „Chcete stejný vůz, jaký jste měli minule? Ten sportovní?"

„Určitě. To vozidlo si mě získalo," zasmál se Biggles. „Mohu si v něm krásně natáhnout nohy."

„Vezmete si ho hned?"

„Okamžik, domluvím se o tom s přáteli." Biggles se obrátil na ostatní. „Tak co uděláme? Je už půl páté a máme před sebou cestu na celý den, ne-li na dva. Přespíme tady a vyjedeme časně ráno, nebo vyrazíme hned?"

„Já bych nejraději vyjel hned," prohlásil bez váhání Eddie. „Už jednou jsme odložili odjezd na ráno a ujel nám vlak. Teď se tady stmívá až kolem jedenácté, takže světlo vydrží ještě dlouho."

„Nic proti tomu," souhlasil Biggles. „Koupíme si na cestu pár sendvičů, abychom neumřeli hladem."

„Počkej, přibrzdi, starouši," ozval se Bertie. „Dostal jsem lepší nápad."

„Copak jsi vymyslel?" zeptal se vlídně Biggles, ale v jeho očích se zračila jistá nedůvěra.

„Proč se máme trmácet v pitomém autě?"

„Co tedy doporučuješ? Pojedeme na kolech?"

„Jemináčku, co to říkáš za nesmysly? Přece máme letadlo! K čemu, když ho nevyužíváme? Jestli tedy chápeš, co tím myslím?"

„Chápu co myslíš, ale do toho se nepustím."

„Proč se nikdy nechceš pustit do mého nápadu?" zasténal Bertie. „S letadlem bychom přece mohli…"

„Já vím. Prohlédnout si celou oblast desetkrát rychleji."

„Absolutně přesně, starouši. Co je na tom špatného?“

„Má to dost slabin. Především nemůžeš předpokládat, že vůz který hledáme, je jediné modré auto ve Skotsku. Druhá potíž je v tom, že Cornelli mohl svého morrise zaparkovat někde pod střechou, třeba v hotelové garáži. Nejvíc mě ale vadí třetí problém. Dejme tomu, že správný vůz opravdu uvidíme z letadla. Co nám to pomůže?“

„Zjistíme, kde jsou. Nebo snad ne?“

„V daném okamžiku ano, ale co dál? Všiml sis, jak vypadá zdejší krajina? Nemohli bychom u auta přistát. Znamenalo by to vrátit se na letiště, sehnat auto a hnát se k místu, kde jsme vůz objevili. Než bychom tam dojeli, Cornelli může být se svým morrisem o sto mil dál.“

„V letadle je padák,“ zoufale hájil svůj nápad Bertie. „Navléknu si ho a až uvidíme vůz, kus před ním vyskočím.“

„A skončíš někde na vrcholech kopců nebo v jezeře.“

„To mě ani nenapadne, starouši. Přistanu na silnici!“

„A co uděláš potom?“

„Zbavím se padáku a zastavím vůz.“

„Když to nebude ten pravý, budou tě mít za blázna.“

„Bude to ten pravý!“

„Pak můžeš dopadnout ještě hůř. Cornelli ti nezastaví. Buď tě srazí a přejede, nebo se ti prostě vyhne a pojede dál. Zůstaneš pak trčet na silnici a my budeme hledat ještě i tebe.“

„Proč, u čerta, vždycky myslíš jen na překážky?“

„Už jsem ti říkal dříve, že myslím na tvoje dobro. Neměj mi to za zlé. Opravdu. Obdivuji tvoje nadšení a

tvou odvahu, milý lorde, ale někdy se mi zdá, že máš víc odvahy, než je rozumné. Tvé nápady jsou dobré, jenže občas nedomyšlené. Byl bych prostě nerad, kdybys udělal nějakou hloupost. Zapomeň na padák. V situaci v jaké jsme, bude nejlepší jet autem.“

Bertie povzdechl. „Nevím, proč se vlastně namáhám myslet,“ řekl teskně.

„Buď trpělivý, chlapče, tvoje chvíle ještě přijde,“ slíbil mu Biggles. Obrátil se na majitele půjčovny. „Ten vůz bereme. Vrátíme se pro něj brzy.“

„Výborně, bude připravený. Doplním nádrž a dám vám do přihrádky jeden z průvodců, abyste se někde neztratili.“

Když odcházeli, Biggles řekl: „Vy mládenci sežeňte ty sendviče a já zatím zavolám do kanceláře, abych se přesvědčil, jestli velitel nemá proti našemu výletu námitky. Řekl bych, že se v Londýně nic naléhavého nevyskytlo, jinak by se Algy ozval. Za pár minutek se sejdeme v garážích.“

KAPITOLA SEDMÁ

TAK BLÍZKO A ZASE NIC!

„Svého času jsem byl na několika lovech divokých hus, ale ještě nikdy jsem nezačínal s menší nadějí, že nějaké střelím," připustil Biggles, když vyrazili ve vypůjčeném voze a ujížděli podél řeky Ness. „A povím ti ještě něco," řekl Gingerovi, který seděl vedle něho s mapou na kolenou. „Až chudák Raymond uvidí v mém vyúčtování výlohy za půjčení auta, zamotá se mu hlava."

„Je to pro dobrý účel," poznamenal Eddie zezadu.

„Aspoň že je tu, starouši, dobrá silnice a že nám přeje počasí," ozval se usmířený Bertie. „To mi vyhovuje."

Když ujeli sedm nebo osm mil, dostali se ke Kaledonskému kanálu, který se rozšiřoval, až se změnil v jezero, které tak proslavila záhada lochnesské nestvůry.

„Moc by mě pobavilo, kdybychom kápli na tu miloučkou nestvůru," řekl Bertie vesele.

„Jediná nestvůra, která mě teď zajímá je jistý pan Cornelli," odpověděl Biggles. „Děsím se jen toho, že když mu začneme šlapat na paty moc zblízka, nebo když ten nešťastný chlapec bude žádat vysvětlení, proč je kolem něj takový rozruch, tak ho zavraždí. Je tu spousta opuštěných míst, kde to ten gangster může provést. V koutku duše musí toho mládence nenávidět. Je to přece syn člověka, jemuž chce ublížit. Nezapomínejme, že jde o zločince, který má patrně prsty v nejedné vraždě."

„Ale nech toho, starouši,“ protestoval Bertie. „Proč se na to dívat tak černě? Když budeš takhle pokračovat, rozpláčeš mě.“

„Pokud chceš ronit slzy, vystup si,“ odpověděl Biggles a mírně se usmál. „Když jsem byl ve škole, jeden z učitelů nám s oblibou říkal větu, na kterou jsem nikdy nezapomněl. Jestli musíš plakat, chlapče, plač doma v posteli, kde tě nikdo nevidí. Lidé se o tvé trápení nezajímají,‘“ odmlčel se.

„Zdá se, že jsme dojeli do Drumnadrochitu,“ řekl po chvíli. „Rozhlížejte se po modrém autě. Jestli ho neuvidíme stát před některým hotelem, budeme se muset zeptat uvnitř. Pokud je Cornelli tady, pak by teď k večeru mohl jeho vůz stát venku. Musíme si ale dobře rozmyslet, jak na to půjdeme. Počítejte s tím, že Cornelli má uši i oči nastražené.“

V Drumnadrochitu však nenašli ani Cornelliho ani jeho morrise. Biggles chvíli váhal u odbočky k hotelu Lewiston Arms, ale pak si řekl, že všechno je otázkou štěstí, odbočku vynechal a pokračoval v jízdě podél jezera.

„Neměli bychom ztratit ze zřetele možnost, že Cornelli třeba ani neměl v úmyslu jet touhle cestou,“ poznamenal. „Má dávno jistotu, že ho někdo sleduje, takže to co říkal v garážích, může být jen další důvtipný pokus zamést stopu. Možná tudy vyjel a vrátil se stejnou cestou zpátky. Mohl jet kamkoli. Má teď vlastní vůz a je nezávislý na veřejných službách.“

„Kdyby zamýšlel vrátit se do Invernessu, nekupoval by vůz, jenom by si ho půjčil,“ uvažoval Eddie.

„Vypadá to tak. Dá se z toho soudit, že má v úmyslu jet někam mnohem dál. Jestli je to tak, potom jen

plýtváme časem. Raději zavolám Gaskinovi a požádám ho, aby našel vůz běžným způsobem. A ještě jedna věc, Eddie. Pověz mi, co hodláš udělat, když je konečně dohoníme.“

„Povím chlapci pravdu a požádám ho, aby jel se mnou domů.“

„A když odmítne?“

„Spojím se s americkým vyslanectvím v Londýně. Vědí o únosu všechno. Domnívám se, že požádají šéfy vaší policie, aby jim hocha předali.“

„To zní docela rozumně. A co s Cornellim?“

„To bude záležet na tom, jak se zachová on. Kdyby se odmítl podřídit…“

„Pozor, pánové,“ přerušil ho zezadu Bertie. „Zjišťuji, že nás někdo sleduje.“

„Jaké je to auto?“ zeptal se Biggles.

„Černá limuzína. Udržuje za námi stále stejnou vzdálenost. Již dvakrát, když jsi zpomalil, udělal její řidič totéž.“

„Dobrá. Je tu jen jeden člověk, který nás může sledovat. Vlastně jsou dva.“

„Jestli si Chřestýš myslí, že jsme na horké stopě, nespustí z nás oči,“ prohodil Eddie.

„Předpokládám, že nás sledoval po celou dobu. Hned to zjistíme. Zastavím a vyhlédnu na jezero. Můžeme předstírat, že jsme turisté, kteří by rádi viděli tu místní potvoru.“

Biggles pomalu zajel s vozem na okraj silnice a zastavil. Břehy jezera se táhly asi sto stop pod nimi do obou stran. Po hladině plulo několik malých rybářských člunů.

„Řidič za námi zastavil,“ hlásil Eddie.

Biggles nasedl, kousek popojel a zase zastavil.

„Je to jasné," ohlásil Eddie. „Už opět stojí. Máme jistotu. Je to zaručeně Chřestýš. Co s tím uděláme?"

Biggles si zapálil cigaretu. „Myslím, že nic," řekl.

„Čerta starýho," vyštěkl Eddie. „Jdu tam a řeknu mu, aby koukal vypadnout."

„Vysměje se ti do obličeje. Pokud si myslí, že sledujeme horkou stopu, nespustí z nás zrak. Nevím jak ho zastavit, ledaže bychom mu prostříleli pneumatiky. To ovšem neuděláme, protože tím bychom porušili zákon. Máme před ním jednu výhodu. Ví to a proto se nás tak houževnatě drží."

„Jakou?"

„Máme popis Cornelliho auta a oni ne. Kdyby ho měli, nenamáhali by se nás sledovat a lovili by kořist sami," řekl Biggles, zařadil rychlost a přidal plyn. Vůz se pohnul. „Co bude dál?" zeptal se zrzek.

„Pokračujeme v hledání. Když Cornelliho auto nenajdeme, bude to ztráta času také pro Chřestýše."

„A když ho najdeme?"

„Rozhodneme se podle situace. Kdyby se vyostřila a Chřestýš by sáhl k násilí, pokrotíme ho. Musíme být ve střehu."

K jejich velkému úžasu, objevili parkující modré auto během následující minuty.

Na okraji silnice blíže k jezeru stál před nimi odstavený světle modrý vůz. Byl to pěkný morrisek, nesoucí číslo PX 4001, vozidlo, které hledali.

„Máme je!" vyjekl radostně Eddie.

„Ještě ne," přibrzdil jeho nadšení Biggles.

„Pro lásku tety Anny a strýce Henryho, jsou to oni!" vykřikl Bertie. „Věřili byste tomu?"

„Já už uvěřím všemu," prohlásil Biggles. „Jedna věc je jistá, uprchlíci nejsou daleko."

„Asi stojí dole u vody."

„Brzy uvidíme." Biggles otočil vůz do protisměru a zastavil ho těsně za morrisem. Vystoupil a přesvědčil se, že modré auto je prázdné. Došel pak k okraji srázu, odkud byl výhled na jezero. Všichni opustili vůz a následovali ho.

Široká vodní plocha, hladká jako skleněná tabule, ležela asi sto stop pod nimi, pod prudkým skalnatým svahem, hustě porostlým keři a mladými, dosud nevzrostlými stromy. Zelenou džunglí se klikatila dolů k jezeru úzká pěšina, lemovaná bujným mechem. Končila na úzkém pásu rovného břehu, na němž stál malý přístřešek pro čluny a za ním krátké dřevěné molo. Nikdo tam nebyl. Zato na jezeře sotva čtvrt míle od břehu kotvil větší rybářský člun. Na palubě viděli dva lidi. Menší z nich právě nahazoval prut, větší muž seděl na zádi s rukou položenou na kormidle. Zdálo se, že na zádi plavidla je závěsný motor a brzy se ukázalo, že to není jen zdání.

„To jsou oni!" vykřikl Eddie a hlas mu vzrušením přeskočil do vyšší polohy. „Máme je! Vrátí se k autu a nám stačí, když počkáme na místě."

Biggles se ohlédl. „Černá limuzína zastavila," řekl.

„No a co? Nevědí, že vůz patří Cornelliovi a odsud nerozeznají, kdo je ve člunu. Je to příliš daleko. Budou si myslet, že jsme se tady zastavili, abychom obdivovali přírodu."

„Až uvidí Cornellia a chlapce jít k vozu, budou si myslet něco jiného."

„Můžeme sejít k molu a počkat tam."

„To už je lepší.“

„Co uděláme s autem?“ zeptal se zrzek. „Necháme ho tady?“

„Nemyslím, že by nám ho Chřestýš poškodil,“ řekl Biggles. „Nic by tím nezískal. Sleduje nás, protože se chce dovědět, kam jedeme. Byl by sám proti sobě. Pojďme dolů.“

V řadě za sebou sešli ke přístřešku a posadili se na dřevěnou lavici, kterou tam postavil některý moudrý a pracovitý rybář.

„Klíč od kůlny zřejmě získali v nějakém hotelu, patrně ve Fortu Augustus,“ usoudil Biggles. „Mohli si také půjčit člun v nějakém domku u jezera, kde půjčují čluny rybářům.“

Čekali asi půl hodiny a sledovali hocha, jak se marně snaží se svým prutem. Neměl štěstí. Potom uslyšeli zvuk, na který všichni čekali, bylo to vzdálené zavrčení cívky při navíjení šňůry. Potom naskočil motor a člun se dal do pohybu směrem k molu.

„Jedou,“ vydechl Eddie. „Myslím, že nevadí, když nás zde uvidí. Nikoho z nás neznají.“

Biggles přikývl

Člun se blížil, příď řezala nehybnou hladinu a diváci si mohli prohlédnout posádku. Všechny pochybnosti zmizely. Ve člunu poznali obě tváře z obrázků, muže, který si nyní říkal Cornelli a hocha, kterého unesl.

„Jsou to skutečně oni,“ pronesl Eddie s velkým zadostiučiněním. „Teď už nám neutečou.“

Potom se stalo něco neočekávaného.

Člun už nebyl dál než třicet yardů od břehu, když Cornelli náhle otočil kormidlem a plavidlo se prudce otočilo a začalo se vzdalovat.

Biggles vyskočil. „Co to dělá?“

Na stezce za ním někdo zaklel. Biggles se otočil a rázem mu bylo Cornelliho chování jasné. Na svahu, pár kroků za jeho skupinou, stál Chřestýš se svým společníkem. Zřejmě sem sestoupili právě teď a vůbec se neskrývali. Cornelliho jejich zjev odpudil, tím spíše, že Chřestýš svíral v ruce samopal.

„Ke břehu!“ zařval drobný gangster. „Budu střílet!“ Cornelli jako by hrozbu přeslechl, pouze se přikrčil. Chřestýš pozvedl hlaveň a namířil. Ginger, stojící asi šest yardů od něho, se bleskově sehnul, zvedl velký kámen a hodil. Zasáhl Chřestýše ze strany do hlavy, Američan se zapotácel, klopýtl a upadl. Zbraň mu vypadla z ruky. Biggles byl rázem u ní, zvedl ji a hodil do vody. Chřestýš vztekle zaklel a vyrazil proti Bigglesovi. Tentokrát zasáhl Bertie a srazil ho pěstí k zemi. Eddie mezitím zápasil s druhým vetřelcem a zjevně vyhrával.

„Dost!“ vykřikl Biggles. „To stačí!“

Člun, plující těsně podél pobřeží, jim zmizel z dohledu a bafání jeho motoru k nim doléhalo stále slaběji. Výhledu od přístřešku totiž bránila spleť porostu, pokrývající stráň až k okraji vody.

Muži z obou znepřátelených stran teď stáli proti sobě a těžce oddychovali. Chřestýš si tiskl dlaň na místo, kde ho zasáhl kámen a mezi prsty mu protékala krev. Její barva se ostře odlišovala od bledé mužovy tváře. Také Biggles byl téměř bílý vztekem.

„Za tohle tě dostanu,“ zachrčel Chřestýš a výraz jeho očí byl skutečně vražedný.

„Dostanete se k čertu!“ odsekl Biggles.

„Ne! Já vás…“ Chřestýše zlost téměř dusila.

„Držte hubu,“ utrhl se na něj Biggles. „Nejste v Americe! Ještě slovo a skončíte za mříží pro nošení zbraně.“

Nastalo ticho. Motor člun již nebylo slyšet.

Eddie se podíval na Bigglese a tiše řekl: „Ti dva se přece musí vrátit ke svému vozu.“

„Ano, ale tady už nepřistanou,“ odvětil Biggles. „Zajímalo by mě, zda se mohou dostat na břeh a na silnici, když přistanou o kus dál.“

Mluvili před Chřestýšem, který nehnutě stál a poslouchal.

„Pojďme na silnici,“ rozhodl Eddie.

Chřestýš rychle vykročil ke stezce, ale Bertie byl rychlejší a zastoupil mu cestu.

„Ne tak rychle,“ řekl výhružně.

Američanovi se patrně vybavila rána pěstí. Zastavil se.

Zaváhal však i Biggles a každému bylo jasné proč. Došlo k tak zvané patové situaci, kterou nebylo možné předvídat a kterou bylo nesnadné řešit. Bylo jasné, že oba gangsteři využijí hned první příležitosti, aby vyběhli na silnici k vozu. Dalo by se jim v tom zabránit jedině násilím. Biggles a jeho přátelé měli převahu dvě k jedné, ale to by mělo význam, jen kdyby některá ze stran vyvolala další potyčku. Chřestýš sice přišel o svůj samopal, ale Biggles netušil, zda podobně vražednou zbraň netají pod kabátem i jeho společník. Pokud měl něco takového, dosud to nepředvedl z důvodů, které znal jen on sám. Možná zbraň neměl, snad se bál, aby někdo ze čtyř protivníků také nevylovil zbraň. To všechno ovšem byly pouze dohady.

Nerozhodně stáli na místě, když k ním od silnice dolehl zvuk, který je rychle rozhýbal. Nahoře zavrčel automobilový startér. Biggles odtrhl zrak od gangsterů a vyrazil stezkou vzhůru. Ostatní vyběhli za ním. Ginger věděl, že ani gangsteři nezůstanou dole, ale neohlížel se

po nich, protože si na příkré kamenité cestičce musel dávat pozor na každý krok a také proto, že by jim v úniku stejně nezabránil. Když vyběhl na silnici, Biggles již seděl za volantem a startoval. Modrý morris byl samozřejmě pryč.

„Nastup," vyhrkl kvapně. „Morris se neotáčel, slyšeli bychom, jak tady manévruje. Musel jet přímo. Jedeme za ním."

„Co s Chřestýšem?" zeptal se Eddie, když se všichni nahrnuli do auta.

„Ať dělá co umí. Něco snad už pochopil."

„Stejně pojede za námi."

„Vem ho ďas. Pro nás je důležité dostat chlapce." Zabouchli dveře a automobil se rozjel po široké silnici směrem odkud přijel.

„To je už počtvrté, co jsme je propásli o vlas," zavrčel vztekle Eddie. „A to všechno kvůli těm dvěma skunkům, kteří šli po stezce dolů za námi a ukázali se jim."

„Cornelli je poznal ve zlomku vteřiny."

„Jak by ne? Zná je dobře a ještě lépe ví, jaké lahůdky si pro něj připravili."

„Je ale chytrý. Odhadl, že se nehneme od mola. Přistál se člunem o kousek dál a pak vyšplhali na silnici. Zdá se, že chlapec je u něho stále spokojený."

„Nevíme, co všechno mu napovídal."

„Zato víme, že se pořád točíme v kruzích," zabručel Biggles. „Už toho mám pomalu dost. Nebere to konce."

„Myslíš, že Cornelli jel do Invernessu?"

„Řekl bych, že to udělá, jen když mu nezbyde nic jiného."

„Brzy budeme u odbočky na Invermoriston," připomněl zrzek, který se opět zahleděl do mapy.

„Jo. A budeme zase hádat, který směr si vybrali."

„Kdyby se dal po horní silnici, bude mít před sebou zatraceně dlouhou cestu až k průlivu Loch Alsh. Jediná silnice, která z ní odbočuje, je před jezerem Cluanie. Leží zhruba dvacet mil odsud. Ta spojka se pak obrací zpátky a napojuje se na hlavní silnici několik mil západně od Fortu Augustus."

„Cornelli určitě pojede co nejrychleji, ale my máme lepší auto. Mohli bychom ho dohonit."

Bertie se podíval zadním okénkem a přerušil ho poznámkou: „Ta černá limuzína je za námi. Chřestýš nás neopouští, přestože dostal do zubů."

„Můžeš se vsadit, že dokud to dokáže, neopustí nás," zabručel Eddie. „Co mi nejde na rozum, Bigglesi, proč jsi ho u vody rovnou nezatkl?"

„Už jsem ti řekl proč. Nemáme na něj zatykač a dokud nespáchá nějaký zločin, není pravděpodobné, že zatykač vydají."

„A co ta zbraň? Vyslanectví Spojených států v Londýně by…"

„Napřed chci chlapce. Prohovoříme to později."

„Pozor," varoval Ginger. „Před námi vlevo odbočuje silnice do Glen Moristonských kopců."

U odbočky měli štěstí. Venku před hotelem Glen Moriston Arms se nějaký chlapík šťoural v motoru svého auta. Biggles přibrzdil a zastavil. „Nevšiml jste si, jestli tudy jelo světle modré auto?" zeptal se ho.

„Myslíte morrise?"

„Správně."

„Ano,“ řekl muž a ukázal na horskou silnici. „Jel tudy.“

„Díky.“

Biggles se rozjel. „A jsme zase na známé cestě,“ povzdechl si. „Opravdu jsem si nemyslel, že by se Cornelli chtěl vrátit zpět do Invernessu.“

„Zajímalo by mě, jestli ví, že teď míří k západnímu pobřeží,“ řekl zrzek.

„Myslím, že ho moc nezajímá kam jede. Pro něj je důležité, aby setřásl Chřestýše,“ uvažoval nahlas Biggles. „Viděl jsem už hodně darebáků, ale na tak přesný model zabijáka jako je on, jsem ještě nenarazil.“

„Všichni jsou zabijáci, včetně Cornelliho.“ potvrdil Eddie.

„Černá limuzína je pořád za námi,“ hlásil Bertie.

Biggles sešlápl plynový pedál. „Pokusím se jim ujet, ale dost pochybuji, že to dokážeme.“

Jakmile měl jezero Ness za sebou, sportovní vůz poskočil a rozjel se po slušné, makadamem pokryté silnici, lemované vřesem. Vedla otevřenou krajinou dál do kopce. Bylo jasně vidět na značnou vzdálenost, ale v dohledu nebyl ani modrý morris ani žádné jiné vozidlo.

„Jak daleko jsi říkal, že to je ještě k té odbočce?“ zeptal se Biggles Gingera.

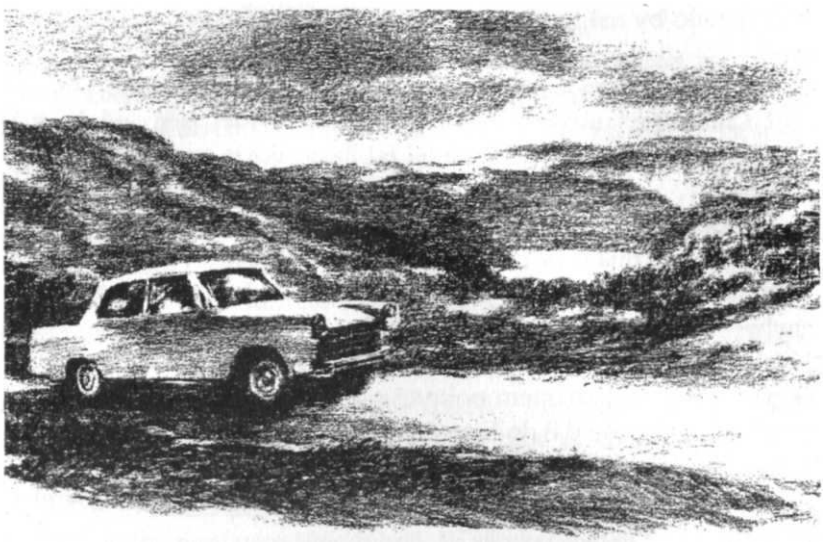
„Pokud to mohu podle mapy posoudit, tak asi dvacet mil.“

„Na tak dlouhé trati bychom mohli morrise dohnat,“ řekl Eddie s nadějí ve hlase.

„Má náskok nejméně pět minut a za takovou dobu ujede automobil pěkný kus cesty,“ pochyboval Biggles.

Vůz uháněl dál a stále zdolával dlouhé stoupání v kraji, který ponenáhlu růžověl a zlátl v nízkém

rozptýleném světle. Slunce viselo těsně nad západním obzorem.

KAPITOLA OSMÁ

NAHORU A DOLŮ

Jedoucí morris uviděli ještě než dojeli na rozcestí. První ho zahlédl zrzek a byla to náhoda. Spatřil automobil ve chvíli, kdy ho vůbec nehledal. Ani by ho totiž nenapadlo, hledat ho na tak nesmyslném místě. Náhodou vyhlédl z levého postranního okénka, kde se zvedal k obloze zakřivený hřbet kopce porostlého vřesem a ke svému úžasu uviděl, jak přes něj šikmo přejíždí malé modré auto. Mířilo opačným směrem než oni. Silnici na kopci neviděl, ale bylo jasné, že tam nějaká musí být.

„Tamhle jsou!“ zvolal.

„Skvělý!“ vyjekl Eddie. „Teď je chytíme.“

Jeho optimismus byl pochopitelný, protože morris byl v té chvíli od nich sotva čtvrt míle daleko. Nutno ovšem dodat, že čtvrt míle vzdušnou čarou! Morris totiž jel po úbočí druhého vrchu, asi dvě až tři sta stop nad nimi a obě vozidla oddělovala hluboká a srázná rokle, na jejímž dně tekl potok.

Skvělá nálada Eddieho rychle přešla.

Vzdálenost mezi oběma vozy po silnici byla v té chvíli téměř čtyři míle, což poznali brzy, neboť s vozem pochopitelně nemohli opustit silnici a vydat se terénem. Silnice pokračovala asi dvě míle stejným směrem, než dojeli k zatáčce. Rokle se tam zúžila a vedl přes ni most. Odbočoval od hlavní silnice vlevo a konečně tedy mohli změnit směr a vjet na odbočku, na které viděli modrý vůz. Přejeli most a po další ostré zatáčce vlevo konečně jeli stejnými směrem jako morris. Vypadalo to, že se vracejí, až na to, že nová silnice příkře stoupala.

Když Biggles dokončil obrat do protisměru, poznamenal: „Alespoň víme, kudy jeli. Kam vede tahle silnice?“

„Do Glen Gany,“ řekl zrzek, neustále sledující mapu. „Potom pokračuje k jihu na Invergarry, kde se připojí k hlavní silnici. Bude to asi pět až šest mil západně od Fortu Augustus.“

„To znamená, že bychom se dostali zpátky přibližně tam, kde jsme viděli Cornelliho ve člunu.“

„Správně.“

„Znamená to, že jezdíme pořád dokola,“ zamumlal Biggles. „Když to tak bude pokračovat, brzy ztratím nervy. Jsou ze silnice nějaké odbočky?“

„Dokud nedojedeš do Invergarry na hlavní silnici, tak žádné. Pak se můžeš rozhodnout, jestli pojedeš doleva nebo doprava. Když je nedostihneme dřív, než tam dojedeme, nebudeme vědět, kterým směrem se dali.“

„Jak daleko je do Invergarry?“

„Zhruba dvacet mil.“

„To bychom mohli dokázat. Ještě dobře, že nám ten dobrý muž z garáže naplnil nádrž po okraj.“

„Tu černou limuzínu máme pořád za sebou,“ řekl Bertie.

„Když jsme viděli morrise my, určitě ho viděli taky. A Cornelli zase viděl naše a Chřestýšovo auto. Zaručeně se diví kdo jsme, ale když dole u jezera spatřil oba gangstery, jistě nezastaví, aby se nás zeptal, co tu pohledáváme. Pojede dál, dokud si nebude jistý, že unikl nebezpečí.“

Silnice, po které jeli, se lišila od hlavní, kterou opustili. Na horskou silnici měla docela slušný povrch, ale byla podstatně užší. Postavili ji úsporně, takže minout protijedoucí auto nebo předjet pomalý vůz, se dalo pouze na rozšířených místech, která se objevovala vždy po několika stech yardů. Silničku označovaly také tyče, které v zimě, když napadl sníh, ukazovaly kudy vede. Bylo to nutné, protože silnice, která neustále příkře stoupala, dosahovala výšek, na kterých v zimě trvale ležely závěje sněhu. Otevíral se odtud výhled na divoký hornatý kraj, zvláště na západ, kde čněly k nebi vrcholy Pěti sester, stále poprášené sněhem. Byly ale dost daleko. Mezi nimi a silnicí, se kopec ostře svažoval hluboko do kotliny, jež naháněla strach. Na dně se lesklo jezero. Když Bertie zahlédl na břehu stádo vysoké zvěře, vzrušeně vykřikl.

Na opačné straně silnice byl pohled téměř stejně úchvatný. Svahy porostlé vřesem spadaly k pahorkům Glen Moristonu, mezi nimiž sem přijeli po silnicí od jezera Ness. Jejich automobil měl už totiž sedlo mezi oběma kopcovitými pásmy za sebou.

Když překonali nejvyšší bod, terén začal klesat řadou serpentin, přerušovaných občas rozšířenými místy pro míjení vozů. A právě na jednom z těch míst došlo k příhodě, která Bigglese velmi zamrzela. Dával si za ní vinu, ale ostatní ho omlouvali.

Od chvíle kdy odjeli od jezera Ness, nespatřili jediné vozidlo, kromě těch, které se účastnily honičky. Teď se před nimi objevilo jiné auto, džíp šplhající do kopce. Protože se před Bigglesem objevilo místo určené k vyhýbání, zabočil na ně a zastavil, aby džípu uvolnil cestu. Zdržení, přestože trvalo jen několik vteřin, bylo znervózňující, jenomže Biggles se nemohl zachovat jinak. Bylo právě na něm, aby podle pravidel platných na horských silničkách uvolnil cestu, a jednal tedy správně. Vůbec ho nenapadlo udělat něco jiného, Řidič džípu viděl, že mu uhýbá a jel dál, jak bylo jeho právo.

Bylo možné, že Chřestýš neznal pravidla jízdy na horské silnici. Ale i kdyby je neznal, musel vidět, co se před ním děje. Bylo mu to však jedno. Použil tak zvané útočné taktiky, jak to už někteří řidiči dělají. Černá limuzína se prosmýkla kolem Bigglesova vozu stojícího stranou jako blesk. Chřestýš projel tak rychle, že se tomu nedalo nijak zabránit. Když to viděl řidič džípu, zastavil, aby zabránil čelní srážce. Musel udělat ještě více. Protože řidič černého auta nejevil úmysl uvolnit mu cestu, muž v džípu zacouval k nejbližšímu rozšíření za sebou a nechal limuzínu projet. Ta pak pokračovala v cestě. Biggles

musel počkat až džíp projede, než mohl jet dál. Chřestýšovo auto zatím zmizelo za vrcholem dalšího kopce. Cesta i nadále převážně klesala, ale občas bylo nutno jet také do kopce.

„Darebák jeden," zuřivě zavrčel Biggles. „Dovolí si tu udělat takovou lotrovinu. Není divu, že místní lidé mají plné zuby turistů, kteří se chovají jako skunci."

„Tys to udělal správně, starouši," utěšoval ho Bertie. „Nesmí tě překvapit, že had se občas zachová jako skunk."

„Upřímně řečeno, vůbec mě nenapadlo, že by Chřestýš mohl něco takového udělat. Myslel jsem, že jede mnohem dál za námi. Jenže on už morrise zná, takže nás nepotřebuje."

Konečný výsledek Chřestýšova úskočného manévru znamenal pro gangstera značnou výhodu, což se Bigglesovi přirozeně nelíbilo. Až dosud bezpečně věděl, že gangsteři nedostihnou Cornelliho dřív než on sám. Teď se situace změnila a nemohl modrého morrise dohnat, aniž by napřed předjel černou limuzínu. Na této silnici by to bylo možné, jen kdyby mu to Chřestýš dovolil, s čímž se pochopitelně vůbec nedalo počítat.

Bigglesovi nezbývalo, než uhánět za černou limuzínou, která již měla skoro půl míle náskoku a chvílemi jim při jízdě dolů mizela za vrcholky kopců. Modrý morris, který jak Ginger odhadoval byl stále nejméně dvě až tři míle před nimi, nebyl už dávno v dohledu. Na silnici se nyní střídala ostřejší klesání a mírnější stoupání. Rozzlobený Biggles jel teď jako závodník a brzy bylo zřejmé, že se odstup mezi vozy zmenšuje.

Na jedné ze stoupajících rozšířených rovinek se však Chřestýšovo auto začalo chovat podivně. Jeho řidič zpomalil a Biggles ho téměř dohonil. Potom však limuzína překonala stoupání a rozjela se z kopce dolů. Při dalším stoupání řidič limuzíny ten zvláštní manévr zopakoval.

„Co to k čertu provádí?“ řekl Biggles podezřívavě. „Čekám zase nějakou lotrovinu.“

„Řekl bych, že hledá vhodné místo, aby nás zastavil,“ odhadoval Eddie.

„Proč by to k čertu dělal? K čemu by mu bylo, aby nás zastavil? Chce přece dostat Cornelliho a ne nás. Když pojede tak jako teď, úplně ho ztratí.“

„A my taky,“ zabručel zrzek.

Vysvětlení se blížilo a zdálo se, že Eddie hádal správně. Na neobvykle dlouhém stoupajícím odstavném pruhu černá limuzína stále víc zpomalovala, až se zastavila.

„Co chce?“ vyrazil Biggles.

„Zastavil uprostřed silnice, takže asi nemá v úmyslu nás nechat projet,“ povšiml si Ginger.

„Brzy se to dovíme,“ řekl Biggles a zastavil za limuzínou, která mu zatarasila cestu.

Oba cestující z černého vozu vystoupili a ani nezavřeli dveře. Chřestýš stál s jednou nohou na stupátku, nenuceně se o ně opíral a šťoural se párátkem v zubech.

Biggles nevystupil. „Co to k čertu děláte?“ zavrčel chraplavě, protože už měl skutečně vztek.

Gangsterovy rty se zkřivily do podivného úšklebku, který by se téměř dal považovat za omluvný.

„Došel nám benzín,“ řekl.

„Jemináčku,“ vyjekl Bertie. „Špatně jste počítali!“

Takhle to je, pomyslel si Ginger. Vzhledem k tomu, kolik mil už mělo černé auto za sebou, mohla to být pravda, i kdyby vyjelo s plnou nádrží. Gangsteři měli skutečně pádný důvod k zastavení vozu.

Podobně uvažoval také Biggles, ale protože se ještě nezbavil podezření, vyštěkl: „Lžete!“

„Dobrá, lžu,“ odpověděl Chřestýš s křivým úsměvem. „Přesvědčte se sám.“

„Zmizte ze silnice!“ rozkřikl se Biggles.

„Tenhle vůz bez benzínu nejede,“ projevil Chřestýš smysl pro humor. „Do kopce se ani nehne.“

„Úmyslně jste zatarasil silnici.“

„Co s tím chcete dělat?“

„Odstrčíme vás. Tohle je veřejná silnice. Nejste sami, kdo po ní jezdí.“

„Prima,“ zašklebil se Chřestýš. „Tak se do toho dejte!“

Biggles si uvědomil, co gangster zřejmě zamýšlí. Takové zdržení znamenalo, že zaniká veškerá naděje na dostižení modrého vozu před vyústěním horské cesty na hlavní silnici, kde si pak Cornelli může vybrat směr na východ nebo do západní části země. Chřestýšovi asi dělalo dobře pomyšlení, že když nedokáže dohonit Cornelliho sám, nedostihne ho ani druhé auto. Biggles pochopil, že je zcela marné pokračovat v honbě a změnil postoj. Pokrčil rameny, jako kdyby se smířil se situací, což v té chvíli skutečně musel, a zvědavě se zeptal: „Proč se o Cornelliho tak zajímáte?“

„To myslíte toho obojetnýho psího syna, kterej si začal říkat Cornelli?“ zavrčel Chřestýš.

„Jak víte, že se nejmenuje Cornelli?“ zeptal se Biggles, jehož zajímala každé užitečná informace.

„Jak to vím? Jako trouba jsem mu zařizoval falešnej pas. Proto to vím!“

„Vážně A co dál?“

„Dluží nám deset papírů.“

„To je za ten pas?“ vyhrkl Biggles, který se dozvěděl novinku. „Nebo za něco jiného?“

„Ty prachy nejsou jeho. Patří nám všem. Věděl kde jsou, otočil je a zmizel. Ale daleko už neuteče, to si pište!“

„To je všechno?“

„Ne! Je tu ještě ten spratek.“

„Co je s ním?“

„Dohodli jsme se, že pomůžeme, aby ho chytil. Pak jsme se měli všichni podělit o to, co za něho tatík zaplatí. Ten zmetek to ale rozjel na vlastní triko a vzal si kluka s sebou. Ale toho taky dostaneme!“

„Chápu,“ řekl Biggles pomalu a musel se namáhat, aby to vyznělo upřímně.

„Hodně jste se vyptával, pane,“ řekl Chřestýš. „Jakej je v celý tý věci váš zájem?“

„Já jsem ve skutečnosti policejní důstojník,“ odpověděl Biggles klidně.

„Tak takhle to je! Vy jste polda,“ řekl gangster. „Ale na nás přece nic nemáte!“

„Neřekl jsem, že něco mám. Kdybych měl, byli byste už dávno za mřížemi. Já se o Cornelliho nezajímám. Federální policie se o něj nepochybně postará sama. Chci jen toho chlapce, než se mu přihodí něco zlého. U Cornelliho není v bezpečí.“

„To mi přece nemusíte vykládat," řekl Chřestýš, odhodil párátko, obratně vyklepl z balíčku cigaretu a zapálil si ji. „Tak teď víme, jak jsme na tom," pokračoval. „Lámali jsme si s tím hlavu. Tak vy jste polda. Nemám nic proti tomu. Co teď uděláte?"

„Odstrčíme váš vrak z cesty a pojedeme dál."

„A co bude s námi?"

„Co by bylo?"

„Přece nás v týhle zatracený prérii nenecháte."

„Snad nečekáte, že vás svezu?"

„Jasně."

„Na to zapomeňte!"

„Tak mi dejte aspoň kapku benzínu, abych někam dojel," škemral gangster.

„Vy máte ale drzost. Nemáme benzínu nazbyt, a i kdybychom měli, nic bych vám nedal."

„Tak nás odtáhněte na vršek nejbližšího kopce, možná bychom už dojeli někam, kde mají benzín."

„Z toho nic nebude. Jestli tu nechcete trčet celou noc, měli byste vyrazit pěšky. Může tudy někdo jet, ale jak jste si snad už všiml, tahle silnice není zrovna ucpaná provozem."

Biggles domluvil a přistoupil rázně k černé limuzíně. „Pojďte sem, pánové, a zatlačte!" vyzval ostatní. „Gingere, ty si sedni za volant našeho vozu a zůstaň tam. Jakmile uvolníme silnici, tak projeď."

„Dobrá."

Chřestýš zasyčel jako správný had, stiskl pevně úzké rty a jeho oči se nebezpečně zaleskly. „Poslechněte, mistře, máte štěstí, že jsem přišel o svojí zbraň a mýmu kámošovi ji vzali celníci. Je ale možný, že až se příště potkáme, budu nějakou mít."

„Já možná taky," pokrčil rameny Biggles.

Ginger pochopil, proč se Chřestýšův společník ničeho nezúčastní a nemluví. Beze zbraně si asi připadal méněcenný. Navíc si oba gangsteři patrně mysleli, že Bigglesova parta má revolvery, jinak si to asi ani neuměli představit. Rvát se pěstmi dva proti čtyřem, jim zřejmě nebylo po chuti.

Ať už to však bylo jakkoli, žádný z nich se nepokusil zabránit odtlačení černého auta ze silnice do vřesu. Stáli stranou, kouřili a pozorovali práci Bigglesových mužů s kamennou tváří. Nikdo již nepromluvil. Jakmile byl průjezd dostatečně široký, Ginger pomalu projel. Ostatní nastoupili. Pak se zrzek rozjel a gangsteři, tiše stojící u černého vozu, sledovali vůz očima.

„Je to škoda," řekl Biggles za chvíli. „Teď už nemusíme spěchat. Morris bude na míle daleko a nemáme ponětí, kam jel."

Než dojeli k hlavní silnici, zešeřilo se.

Ginger na křižovatce zastavil. „Kudy dál?" zeptal se. „Mám to zatočit doleva nebo doprava?"

„Myslím, že na tom nezáleží," odpověděl Biggles. „Nevidím žádný smysl v tom, že se budeme štvát k západnímu pobřeží po silnicích, které neznáme. Pravděpodobně by nám došel benzín a museli bychom přespat ve voze. Cornelli si mohl vybrat každé místo ve Skotsku. Když má jistotu, že ho sleduje Chřestýš, rozjede se možná přímo do Londýna, kde se pokusí zmizet v davech."

„Tak co dál?"

„Bude nejlepší klidně se vrátit do Invernessu a zůstat tam přes noc. Budeme mít čas všechno si promyslet.

Někde noc strávit musíme a čím budeme blíže Dalcrossu a našemu letadlu, tím líp. Může se stát, že se ráno rozhodneme odletět zpátky do Londýna. Promluvím s Gaskinem, jak jen ho dostanu k telefonu. Napadá někoho z vás něco lepšího?“

Nikdo se neozval.

„Dobrá,“ přikývl Ginger, stočil volant doleva a vůz se rozjel po malebné silnici, která těsně sleduje břeh nejznámějšího skotského jezera Ness po celé jeho délce. Moc z něj neviděli, neboť jezero a jeho okolí dávno zahalila noční tma.

„Chceš zajet s vozem k hotelu nebo do garáží?“ zeptal se zrzek, když přejeli most do města.

„Do hotelu. V garážích teď už asi nikdo nebude. Auto vrátíme až ráno, pokud se nerozhodneme, že si ho ještě necháme.“

„Vypadá to, jako bychom začínali celou věc nanovo,“ prohlásil sklíčeně Eddie.

„Tak to někdy chodí,“ řekl Biggles.

„Zpočátku to vypadalo slibně a nakonec jsme celý den projezdili zbytečně.“

„Získali jsme pár nových informací. Víme už, proč Chřestýš hledá Cornelliho. Netrap se, Eddie. Co se pamatuji, vždycky přišlo nové ráno. I když jsme přechodně ztratili tempo, Chřestýš na tom není lépe,“ připomněl Biggles. „Jeho naděje, že zase zachytí stopu jsou dokonce mnohem horší než naše. My máme alespoň Gaskina, který může znovu začít s pátráním. Gangster je na to sám.“

Vůz zastavil před hotelem.

„Jo,“ přisvědčil Eddie bez velkého nadšení. „Ty umíš potěšit.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

PŘEKVAPENÍ ZA PŘEKVAPENÍM

Následujícího rána při snídani, něco po deváté hodině, potkalo Bigglese první z celé řady překvapení.

Ostatní již seděli u stolu, když za nimi přišel od telefonu, u něhož strávil několik minut hovorem se Scotland Yardem.

„Mluvil jsem s Gaskinem," oznámil. „Ví co se stalo. Sdělil jsem mu číslo modrého morrise a on dá střežit všechny silnice, vedoucí do Londýna od severu."

„Proč až u Londýna?" zeptal se Ginger.

„Není možné postavit hlídky na každou silnici po celé zemi během pěti minut. Dal to všude rozhlásit, ale souhlasí se mnou, že pokud Cornelli vyrazí ze Skotska, zamíří dříve či později do Londýna. Je pravda, že by se mohl z Prestwicku vrátit přímo do Států, ale pochybuji že to udělá."

Ostatní s ním souhlasili.

Když číšník položil před Bigglese talíř s osmaženou slaninou a vejci, poznamenal: „Včera v noci se stala na silnici k Ostrovům podivná příhoda, pane."

„Opravdu?" odpověděl Biggles bez většího zájmu. Potom mu jméno silnice něco připomnělo a zeptal se: „Copak se tam stalo?"

„Pana Macphersona ze Správy lesů v Invernessu srazili k zemi a ještě k tomu mu ukradli auto. Tohle se tu často nestává. Všude se o tom mluví."

Biggles odložil příbor. „Povězte mi o tom víc. Včera večer jsme totiž po té silnici jeli."

„Tak jste mohli vidět džíp pana Macphersona.“

„Jeden džíp jsme skutečně viděli. Povídejte!“

Číšník by o věci rozprávěl celou hodinu, kdyby o ní víc věděl. Měl krádeže plnou hlavu, jak se stává lidem, když jde o nějakou místní senzaci.

„Pan Macpherson odjel svým džípem do Cluanie, aby dal příkazy lesním dělníkům, kteří tam pracovali,“ brebentil. „Cestou zpátky ho zastavili dva muži, nějací cizinci, kteří šli po silnici. Byla už tma, takže je dobře neviděl. Jel ve voze sám a protože myslel, že se chtějí svézt, zastavil, aby si nasedli. Ti dva chlapi ho ale srazili na zem a vzali mu džíp, takže musel jít celou cestu domů do Invergarry pěšky. Je hrozné, co se tu teď děje. Dneska nemůžete nikomu věřit.“

„Jak to dopadlo s džípem? Našli ho?“

„Ne. Ztratil se. Policie ho hledá.“

„To je všechno co víte?“

„Všechno, pane. Myslel jsem, že by vás to mohlo zajímat, jestli tam dnes pojedete.“

„Děkuji vám.“ Číšník odešel.

„Tak Chřestýš nakonec včera v noci nešel domů pěšky,“ prohodil tiše Biggles a díval se s jednoho na druhého.

„Je to zaručeně jeho práce,“ vyjádřil se Eddie.

„Myslím, že musíme ohlásit policii všechno co víme,“ pokračoval Biggles. „Škoda že jsem o tom nevěděl o pár minut dřív. Pověděl bych to Gaskinovi. Pro nás to ovšem není příliš důležité. Já chci Cornelliho, ne Chřestýše.“

„Jak ses domluvil s Gaskinem?“ zeptal se Bertie. „Ozve se?“

„Říkal, že když zjistí něco nového, tak mi sem zavolá. Pověděl jsem mu, že když se neozve do dvanácti hodin v poledne, odletím do Londýna a navštívím ho.“

„Ale podívej se, starouši, i kdyby Cornelli jel včera celou noc, nemohl by být ještě v Londýně. A několikrát by musel zastavit, i kdyby jen kvůli tankování.“

„Vím to a Gaskin taky. Morris však mohl dojet až do Skotského rohu, na jih od Darlingtonu, kde se stýkají dvě hlavní silnice ze Skotska do Londýna. Je tam hotel. Cornelli se tam mohl zastavit, aby se najedl a odpočal si. Nepojede přece pět set padesát mil na jeden zátah. Gaskin má člověka, který ve Skotském rohu hlídkuje a ten by si měl morrise všimnout, ať Cornelli přijede kteroukoli silnicí. Kdyby ho viděl, zatelefonuje Gaskinovi a Gaskin mi sem zavolá. Jestli k tomu dojde, budeme aspoň vědět, kudy nám ptáček uletěl a nebudeme se tu muset dál povalovat. Zatím můžeme vrátit vůz do servisu, už ho nebudeme potřebovat. Nemá přece smysl platit půjčovné, když auto nepoužíváme. Nemusíme ale nijak moc spěchat. Zůstaneme do dvanácti pro případ, že by se ozval Gaskin. Nehýbejte se odsud a Čekejte na telefon. Já mezitím zaskočím na policii a povím jim, kdo má na svědomí to přepadení včera v noci na silnici do Invergarry.“

Biggles odešel. Když se za nějakou chvíli vrátil, dověděl se, že Gaskin nevolal. „Poskytl jsem policistům popis Chřestýše a jeho společníka,“ řekl ostatním. „To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Nepověděl jsem jim víc než bylo nutné. Chci říct, že jsem neřekl nic, co by nás do případu zapletlo. Pánové, je poledne. Vrátíme vůz do půjčovny.“

Jenže v garážích je čekalo druhé překvapení, které Bigglese na okamžik připravilo o řeč. U benzínového čerpadla stál na betonové ploše světle modrý morris. Jeho číslo dokazovalo, že je to ten pravý.

Majitel jim s úsměvem vyšel vstříc.

Biggles ukázal na morrise. „Jak se sem dostal?“ vyhrkl.

„Zase jste se minuli,“ zněla odpověď.

„Myslíte s Cornellim?“

„Ano. Řekl jsem mu, že ho hledáte.“

„Kdy přijel?“

„Asi před dvěma hodinami.“

„Proč vracel auto? Říkal jste přece, že ho koupil.“

„To je pravda. Dnes ráno mi ale zavolal a řekl, že kvůli něčemu důležitému doma musí změnit program a přerušit dovolenou. Chtěl vědět, jestli si od něho odkoupím vůz zpátky. Souhlasil jsem za podmínky, že není poškozený. Nabídl jsem mu částku, kterou za něj zaplatil, bez několika liber za dobu, kdy ho používal. Řekl mi, že peníze hned přinese. To se taky stalo a on musel rychle odjet.“

„Odkud ráno volal?“

„Z Fortu William.“

„Jak je to daleko?“

„Šedesát šest mil. Ujel to za necelé dvě hodiny.“

„Zdržel se tu dlouho?“

„Ne. Jen pár minut. Tvrdil, že spěchá, už aby byl doma. Peníze jsem měl připravené. Prohlédl jsem si auto, zaplatil jsem mu a on odešel.“

„Neřekl kam jde?“

„Ne. Odešel do města a to bylo naposled, co jsem ho viděl.“

„Děkuji vám. Jsem vám zavázán," řekl Biggles a přinutil se k úsměvu. „Je smůla, že jsme ho zase propásli." Zaplatil za půjčení auta a obrátil se k odchodu.

„Gaskin bude ze mě pěkně otrávený," řekl unaveně, když kráčeli k hotelu. „Rozestavil hlídky u všech možných silnic kvůli autu, které nám po celou dobu parkuje pod nosem."

„Koukám jako blázen," zabručel Eddie. „Kdo by si pomyslel, že se sem ten darebák vrátí?"

„Já určitě ne."

„Proč to udělal?"

„Zřejmě aby prodal vůz. Má cenu několika set liber a on nechtěl při prodeji ztratit moc peněz. Asi myslel, že dostane lepší cenu od člověka, od kterého vůz koupil, než od někoho jiného. Nemluvě o tom, že ten dobrý muž znal jeho i auto. Cornelli by morrise jen těžko prodal někde jinde a je docela možné, že to někde i zkusil. Nemůžeš ale jen tak přijít k cizímu člověku a zeptat se ho: ‚Kolik mi dáte za tohle auto?' Vozy se teď často kradou a každý kupující chce vědět něco o autě a také o člověku, který ho prodává."

„Znamená to, že Cornelli odbočil včera večer doprava, zatímco já zatočil volant doleva, do Invernessu," poznamenal zrzek.

„Nemáme si co vyčítat. Kdybychom ho chtěli v noci hledat, jenom bychom plýtvali časem, potmě jsou všechny vozy stejné. Podle toho co jsme věděli, nedivil bych se, kdyby dojel až do Glasgowa. Ale proč o tom mluvit? Teď už to nemá smysl."

„Volal až z Fortu William."

„Ano a vůbec to neznamená, že tam přespal. Co když jel ještě dál? Zatím se skrýval znamenitě a vždycky

nám dokázal uklouznout. Modré auto bylo naší jedinou stopou a teď je po ní.“

„Proč ho prodal?“

„Patrně už morrise nepotřebuje. Navíc zrovna včera pochopil, jak je mu auto nebezpečné svou nápadnou barvou. Věděl, že Chřestýš morrise na silnici u jezera Ness viděl. Nemohlo mu ani ujít, jak ho sledovaly na horských silnicích hned dva automobily. Musel se ho tedy zbavit co nejrychleji. Dalším důvodem, který ovšem jenom hádám, je to, že Cornellimu možná docházejí peníze.“

Zatím se vrátili do hotelu. Od inspektora Gaskina dosud žádný vzkaz nepřišel.

„Tak co uděláme teď?“ zeptal se Eddie melancholicky.

„Protože nemám nejmenší tušení, kde by se Cornelli mohl skrývat, uděláme nejlépe, když odletíme zpátky do Londýna a promluvíme si s Gaskinem.“

„Neměl bys mu raději zavolat a požádat ho, aby odvolal pátrání po autě?“ navrhoval Ginger.

„Skoro stejně rychlé bude odletět do Londýna, kde si můžeme celou tu zatracenou záležitost vysvětlit. Vyrovnám tady účet a odletíme.“

„Jo? Nepřipadá ti trochu ujetý, vzdávat to, když jsme je měli na dosah?“ poznamenal Eddie nevrle.

„Neřekl jsem nic o vzdávání,“ odpověděl Biggles stroze. „Jděte někdo ven a sežeňte taxi. Zaplatím hotelový účet.“ Za několik minut byli všichni na cestě.

Na letišti je čekalo další překvapení. Mělo podobu usměvavého úředníka, který si je při minulé návštěvě zapamatoval a procházel čekárnou, právě když do ní vtrhli.

„Nebyli jste to vy, kdo se ptali na nějakého pana Cornelliho, který si zajistil místa v letadle do Londýna a pak je nepoužil?“ zastavil se před Bertiem.

„Ano,“ řekl Bertie.

„To souhlasí,“ potvrdil Biggles.

„Viděli jste ho?“

„Ne, neviděli.“

„Pak se zdá, že jste se s ním právě minuli.“ Biggles vytřeštil oči. „Jak to myslíte?“

„Před chvílí odletěl do Londýna.“ zasmál se úředník. „Tentokrát už skutečně odletěl. Domníval jsem se, že vás to bude zajímat.“ Usměvavý chlapík se vzdálil.

Biggles se na ostatní bezmocně podíval. „To bude má smrt,“ řekl. „Tak proto prodal vůz. Skutečně odletěl do Londýna. Další změna plánu, ale už mi to připomíná ty staré komedie, kde stále někdo přichází a odchází a herci se míjejí. Od chvíle, kdy Cornelli na břehu uviděl Chřestýše se samopalem v ruce, ani se změnám jeho plánů nedivím. Co je to se mnou? Patrně mi změkl mozek, jinak bych se dovtípil, že vypadne ze Skotska co nejrychleji.“

„Je nějaká naděje předehnat letadlo?“ zeptal se Eddie.

„Žádná pozemská síla to nedokáže,“ zavrtěl hlavou Biggles, ale vzápětí ožil. „Zopakujeme to, co už jsme jednou udělali. Zavolám Gaskinovi nebo Algymu, kdyby inspektor nebyl v kanceláři. Musí někoho poslat na letiště. Zůstaňte tady, hned tam volám.“ Vyběhl k úřední budově.

„Jemináčku,“ zasténal Bertie. „Biggles měl absolutní pravdu. Připomíná mi to komedie, kde herec vždycky vyjde z jiných dveří, než do kterých vešel.“

Biggles byl za deset minut zpátky. „Je to v suchu," oznámil. „Zastihl jsem Gaskina. Posílá k letadlu člověka, který po přistání Cornelliho pohlídá. Řekl jsem mu poslední novinky. Hněte sebou!"

Spěchali do hangáru, kde stálo jejich letadlo, přesvědčili se, že je připravené k odletu, brzy byli ve vzduchu a mířili na plný plyn k jihu.

Ve tři třicet dorazili na velitelství letecké policie Scotland Yardu. Seděl tam Algy a byl sám.

„Viděl jsi Gaskina?" vyhrkl Biggles.

„Ne."

Biggles popadl domácí telefon. „Kancelář inspektora Gaskina, prosím. Děkuji." Chvíli poslouchal a pak položil sluchátko. „Jde nahoru," vydechl.

Po dvou minutách inspektor vstoupil, a netušil, že přichází s dalším překvapením, na které Biggles ve své blažené nevědomosti nebyl vůbec připraven.

„Tak co nového, inspektore?" zeptal se netrpělivě Biggles.

„Jen se neplašte. Všechno je v pořádku. Byl v letadle."

„Ovšemže byl. To víme." Potom však Bigglesovi bleskla hlavou myšlenka. „Říkal jste, že byl v letadle?"

„Ano."

„Koho jste tím myslel?"

„Přece Cornelliho."

„Nechtěl jste říct byli v letadle?"

„Kdo jako?"

„Cornelli a ten chlapec."

„O žádném chlapci nevím. Cornelli byl sám." Biggles sklesl ochable na židli. „Víte určitě, že chlapec s ním nepřiletěl?"

„Kdyby přiletěl, tak bychom ho viděli. Byli tam jen čtyři další cestující.“

„Kam Cornelli odjel?“

„Do hotelu Grosvenor u Viktoriina nádraží.“

Biggles si zakryl tvář rukama. „Dejte mi chvíli času,“ zaprosil. „Musím se vzpamatovat.“

Gaskina to nevyrušilo z klidu. Vytáhl dýmku, profoukl ji a sáhl pro tabák do plechové krabičky, kterou stále nosil s sebou.

Biggles se nadechl a zvedl hlavu. „Úplně mě to vyřídilo,“ řekl těžce. „Hlavu mám jako ve svěráku.“

„Proč? Co je špatně?“ zeptal se Gaskin klidně.

„Všechno. Na Cornelliho kašlu! Chci toho chlapce!“

„Jak jsme měli vědět, že hoch není na palubě,“ prohodil Ginger, který se snažil najít omluvu.

„Vy ne! Já to měl vědět!“

„Nerozumím tomu,“ vmísil se do řeči Eddie.

„Poslyš,“ odpověděl Biggles vztekle, „co nám řekl chlápek na letišti v Dalcrossu?“

„Řekl, že Cornelli odletěl do Londýna.“

„Přesně. Cornelli! O chlapci neřekl ani slovo. Řekl on, ne oni a my pak předpokládali, že odletěl také chlapec. Nikoho z nás ani nenapadlo se zeptat, jestli chlapec byl s ním. Jak jsem už řekl, v téhle příšerné hře nestačí něco předpokládat, zvláště když se jedná o profesionálního darebáka.“

„Vypadá to, že nám Cornelli zase vypálil rybník,“ bručel Eddie sklíčeně.

„To není tím, že je tak mazaný. Řekněme si otevřeně, že jsme se nechovali zrovna chytře.“

„Co jsme mohli jiného udělat?“

„Zpackali jsme to dvakrát," pokračoval Biggles. „Úplně stejnou pitomost jsme udělali v garážích v Invernessu. Když Cornelli vůz vracel, chlapec u toho patrně vůbec nebyl. Majitel servisu se o něm nezmínil. Řekl jen, že Cornelli vrátil vůz. Cornelli volal z Fortu William. Pořád jen Cornelli. Když na to teď myslím, nemohu si vzpomenout, že by někdy řekl oni. Stále to byl pouze on! On udělal tohle. On udělal tamhleto. On odešel do města. To nám mělo stačit, abychom si uvědomili, že Cornelli byl sám! Kdyby tam hoch byl, všichni by říkali oni! Bylo by to bývalo snadné, kdybych se zeptal, zda s ním byl i chlapec. Proč jsem na to nepomyslel? Je na čase, abych navštívil psychiatra!"

Domluvil a rozčíleně rázoval po kanceláři.

„Všichni děláme chyby," vzhlédl k němu Gaskin s neotřesitelným klidem. „I psychiatři je dělají."

Biggles přecházel místností dál a vyprávěl Gaskinovi o všem, co se přihodilo ve Skotsku, o tom jak se objevil Chřestýš a o případu ukradeného džípu.

„Já bych si nejraději ověřil, jestli tamější policie džíp našla a kde," podotkl Gaskin. „Ale teď už musím jít. Mám sám dost práce. Dejte mi vědět, kdybych mohl v něčem pomoci. Jeden z mých lidí sleduje Cornelliho. Vzkážu vám, co dělá. Mějte se."

Inspektor odešel.

Biggles přestal přecházet po místnosti a ostře se zadíval na Eddieho. „Uvědomuješ si, co to znamená?"

„Ovšem. Ten hoch je pořád ještě někde ve Skotsku."

„Ano, pravděpodobně je ještě ve Skotsku, ačkoli není jisté ani to. Cornelli ho mohl posadit do nějakého vlaku. Ale možností je bohužel víc."

„Vždycky je víc možností,“ kývl Eddie. „Ano? A napadlo tě, že hoch už může být mrtev?“ Všichni zůstali jako opaření. Ta možnost je vyděsila. „Cornelli ví, že Chřestýš je mu na stopě,“ začal znovu Biggles. „To mohlo značně změnit jeho chování. Teď myslí jen na to, jak si zachránit vlastní kůži. Mohl dojít k názoru, že nemá smysl, aby se s hochem dále vláčel. Byl mu jenom na obtíž.“

„Sakra,“ zavrčel Eddie a zakousl se do konce doutníku, který si zapálil. „Můžeš mít pravdu, ale ten kluk má cenu spousty peněz, pokud ovšem zůstane naživu.“

„Pro Cornelliho je vlastní život cennější než dolary. Peníze ti nejsou k ničemu, když jsi mrtvý. Když prodal auto, napadlo mě, že mu peníze docházejí, ale na suchu rozhodně není. Chřestýš patrně mluvil pravdu, když prohlásil, že Cornelli zmizel s deseti tisíci dolary. Nepotřeboval lhát. A navíc nám tu informaci poskytl zcela dobrovolně. Neptali jsme se ho.“

„Tak co uděláme?“ vyhrkl Eddie. „Vrátíme se do Skotska?“

„Myslím, že nejdřív musíme zavolat majiteli garáží v Invernessu a zeptat se, jestli byl chlapec u toho, když Cornelli vracel vůz. Pokud při tom nebyl, pak je možné, že je ještě někde ve Skotsku, živý nebo mrtvý. Na letišti s Cornellim nebyl, to už ani nemusíme ověřovat.“

„Víme přece, kde je Cornelli,“ ozval se Ginger. „Proč nejít do Grosvenoru a nezeptat se přímo, co s chlapcem udělal?“

„Ty si myslíš, že by nám to řekl? Za nic na světě. Jen by se nám vysmál.“

„Nemohl bys ho sebrat a z něčeho obvinit? Třeba z toho, že má falešný pas?“ zeptal se Eddie.

„To bych mohl, ale k čemu by to bylo? Cornelliho by to jenom utvrdilo v přesvědčení, že nesmí hochův úkryt prozradit, abychom ho nemohli obžalovat z únosu.“

„Ať je Carlo živý nebo mrtvý, on ví kde je.“

„Ovšemže to ví, ale neřekne nám to. Jeho teď zajímá pouze to, jak se dostat co nejdál od Chřestýše.“

„To je pravda. Kde jsou vlastně ti dva ohavové?“

„Zajímalo by mě, jestli policie našla ukradený džíp?“ vmísil se do hovoru Bertie. „Třeba ho už mají a Chřestýše s jeho kumpánem zabásli za to, že ho štípli.“

„Může být. Jenže to nám při hledání chlapce nepomůže. Okamžik, nechte mě přemýšlet. Gingere, ty bys mohl zavolat dobrého muže z garáží v Invernessu a zjistit, jestli malý Carlo byl s Cornellim při předávání morisse. Když už s ním budeš mluvit, zeptej se ho také, jestli měl Cornelli u sebe nějaké zavazadlo.“

Biggles se vrátil ke svému stolu, zapálil si cigaretu a s bradou v dlaních se hluboce zamyslel.

KAPITOLA DESÁTÁ

NOVÉ PIÁNY

Biggles nepromluvil, dokud mu Ginger nesdělil výsledek hovoru s dobrým mužem z garáží v Invernessu.

„Ne, chlapec s ním nebyl," řekl zrzek. „Cornelli přijel s vozem sám a pokud si ten člověk vzpomíná, neměl ani žádná zavazadla."

„Mohli jsme si ušetřit spoustu nesnází, kdybychom se na tohle zeptali, když jsme tam byli," prohlásil Biggles.

„Teď když si myslíme, že hoch uvízl někde na venkově, bychom mohli spustit pokřik," řekl Eddie. „Aby se do hledání dala nejen policie, ale i majitelé hotelů a celá veřejnost."

„Uvažoval jsem o tom, ale zdá se mi to nebezpečné. Jestli ten ubohý chlapec není ještě mrtev, může to být dokonalý způsob, jak přimět gangstera, aby ho zavraždil. Cornelli nebude riskovat, aby hoch promluvil. Kromě toho, kdyby se tělo nenašlo, nemohl bys ani obžalovat Cornelliho z vraždy. Zákon říká, ukažte tělo. My musíme vynaložit všechny síly, abychom našli hocha živého. Nechci hledat jeho mrtvolu po vřesovištích a horských řekách."

„A jak tedy na to?"

„Tak daleko ještě nejsme," řekl Biggles. „Uvažují, že Cornelli, kromě toho že se snaží setřást ze své stopy Chřestýše, přijel do Londýna ještě s jiným úmyslem. Kdyby totiž jediným důvodem jeho odjezdu bylo utéct před gangstery, proč nechal chlapce ve Skotsku? Mohl ho

přece vzít s sebou. Pokud to neudělal, má nějaký důvod, proč nechtěl, aby mu tady hoch překážel.“

„Dokážeš si takový důvod představit?“

„Napadají mě dva nebo tři, ale jeden je nejpravděpodobnější a hodí se, ať je už hoch živý nebo mrtvý. Po zralé úvaze jsem došel k závěru, že je ještě živý. Má přece cenu většího množství zlata, než kolik sám váží, a darebáci jako Cornelli, nezahazují peníze, bez ohledu na to kolik jich mají v kapsách. Příchod Chřestýše na scénu přinutil Cornelliho změnit plány. Myslím, že o tom nemůžeme pochybovat. Dejme tomu – říkám, dejme tomu – že už nechtěl, aby se mu Carlo věčně lepil na paty. Musel se pak podřizovat jeho nápadům ohledně rybolovu a létání a to ho brzy přestalo bavit. Dejme tomu – znovu říkám, dejme tomu – že se vrátil k získání výkupného, jako k tomu nejsnadnějšímu a nejvýnosnějšímu způsobu, jak se obtížného hocha zbavit. V tom případě se ovšem Cornelli musí spojit s jeho milujícím otcem.“

„A dál?“

„Kdyby si to vzal do hlavy, musel by čelit nesnázím, s nimiž se setká každý únosce, když chce získat výkupné a neuváznout v pasti. Ty nesnáze u nás sice nejsou tak velké, jako by byly ve Státech, ale stejně je musí brát v úvahu. S otcem chlapce se mohl spojit telefonem, telegraficky nebo písemně a požádat ho, aby se s ním setkal v Londýně a projednal podmínky. Otec by přitom nesměl nic oznámit policii a výkupné by měl přivézt s sebou. Jestliže tohle Cornelli udělal, jak by reagoval Carlův otec?“

„Přiletěl by nejbližším letadlem. Udělal by všechno na světě, aby dostal svého jediného syna zpět,“ prohlásil

Eddie bez váhání. „Když jsem ho viděl, byl zlomený žalem.“

„Ohlásil by to policii?“

„Vyloučeno. Hrou na obě strany by riskoval, že únosce chlapce zavraždí a to on nepřipustí. Jak víš, ve Státech se to stalo již vícekrát. V USA se totiž únosy trestají smrtí, takže když únosce svou oběť zabije, nemůže dostat vyšší trest.“

„Výborně. Jistě už chápeš, k čemu směřuji. Jestli se Cornelli s milionářem domluvil, že se s ním někde setká, nejspíš právě tady v Londýně, nechtěl by mít asi Carla s sebou, že?“

„Určitě ne. Tatík by prostě zavolal policii a bylo by po únosu.“

„Správně. Carlo musí zůstat v bezpečné vzdálenosti jako rukojmí.

Cornelli pak otci řekne, že syn je v bezpečí a daří se mu skvěle. Dejte mi peníze a já vám řeknu kde je!“

„Je to tak. Otec by zaplatil a dohady by odpadly.“

„A Cornelli s kapsami plnými dolarů by mohl Chřestýšovi ukázat záda. Možná by odjel do Itálie a do konce svého života by pohodlně žil ze svých špinavých peněz. Měl by zadostiučinění, že starého muže vystrašil a pomohl mu od části jeho bohatství.“

„Může však chlapce zabít, i když dostane peníze.“

„To skutečně může,“ řekl Biggles a bezmocně rozhodil rukama. „Tomu nebezpečí se nikdy nevyhneme.“

„Nemohl hocha někde zavřít?“ ozval se Ginger.

„Snad, ale proč by to dělal? Chlapec mu přece dosud neodporoval. Cornellimu stačilo vzít ho do nějakého hotelu u řeky, oznámit mu, že musí kvůli nějaké

záležitosti na pár dní odjet. ‚Zůstaň tady a věnuj se rybaření, než se vrátím.' Hoch by pravděpodobně zůstal na místě a ani by ho nenapadlo, co gangster zamýšlí."

„Ano," souhlasil Eddie. „Myslím, žes to odhadl správně. Uklidil chlapce na nějaké osamělé místo, kde si ho může v případě potřeby vždycky vyzvednout."

„Je to jen má představa," řekl Biggles a pokrčil rameny. „Snažím se přijít na důvod, proč sem Cornelli odletěl bez něho. Představa, že ho zabil a ukryl tělo na místě, kde by se hned tak nenašlo, se mi nezdá, přestože takových míst je ve Skotsku spousta. Pochybuji prostě, že by to udělal. Hoch ho už stál hodně peněz i času a teď na něm může hodně vydělat."

„V tom máš pravdu."

„Ať už má Cornelli v Londýně jakékoli zájmy, dokud je chlapec naživu, dříve či později se k němu vrátí. Vždyť se s ním už tolik natrápil a co ho to stálo peněz. Letadlo nutné k únosu, letenky z Kanady do Londýna, cesta do Skotska, bydlení v drahých hotelech, auta, rybářské náčiní, propadlé letenky do Londýna a co já ještě vím. Neumím si představit, že by ho teď zabil."

„Asi se nemýlíš."

„Dalším důkazem, že se Cornelli zamýšlí k chlapci vrátit, je to, že když vracel vůz do servisu v Invernessu, neměl žádná zavazadla. Kdyby měl v úmyslu odjet ze Skotska a už se nevrátit, vzal by věci s sebou. Neudělal to a někde je nechal. Kde asi? Je logické, že tam, kde nechal chlapce. Kdyby Carlo viděl, že od něj odchází se všemi zavazadly, přirozeně by se ptal, co se děje. Vlastně to svědčí o tom, že hoch je živ a podporuje to mé přesvědčení, že se Cornelli chce vrátit do Skotska. Podle Gaskina bydlí teď Cornelli v hotelu Grosvenor, ale to teď

není důležité. Musíme odpovědět na naléhavější otázku. Kde nechal chlapce?“

„Abychom našli odpověď, měli bychom vyřešit další hádanku,“ řekl Ginger. „Kam zamířil jejich morris, když jsme ho ztratili na cestě do Invergarry? Museli tehdy někde přenocovat. Jak daleko jeli, než se zastavili?“

„Cornelli volal do garáží z Fortu William, ale to neznamená, že tam strávili noc. Já bych řekl, že ne. S přijatelnou jistotou se dá tvrdit, že se ubytovali v okruhu jednoho sta mil od Invernessu. Tam kde strávili noc, bude patrně i chlapec.“

„Okruh jednoho sta mil je pořádný kus země, starouši,“ přihlásil se o slovo Bertie. „Nerad bych to prošel pěšky.“

„Proč pěšky?“ zavrčel Biggles. „Není to tolik, když vyřadíme místa, kde se nerybaří. Cornelli musel umožnit chlapci nějakou činnost. Kdyby nic nedělal, nudil by se. Co může být vhodnějšího než místo, kde se dají chytat ryby?“

„Kdo by rád nerybařil?“ řekl Bertie.

„Třeba já,“ ušklíbl se zrzek. „Ale podle toho co říká Biggles, nám stačí pohlídat Cornelliho. Nakonec by nás měl stejně dovést k chlapci.“

„To by bylo na dlouhé lokte,“ zavrtěl Biggles hlavou. „Navíc se nedá vyloučit, že ačkoli ho Gaskin sleduje, může se nám ztratit. Je to zkušený zločinec, který prchal před zákonem vždycky, když měl podezření, že ho hledají a hledali ho často. Vyzná se v tom a určitě si najde způsob, jak se dohledu zbavit. Ještě ke všemu ví, že po něm jde Chřestýš, takže nezůstane nikde dlouho.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se Eddie. „Ty víš, jak to tu chodí, nechám to na tobě.“

V tom okamžiku zazvonil domácí telefon. Biggles zvedl sluchátko, chvilku poslouchal a zase ho položil.

„To byl Gaskin," oznámil ostatním. „Domlouval se telefonicky s policií v Invernessu a získal nové informace. Chřestýše a jeho kámoše dosud nezadrželi, ale našli ukradený džíp. Nebudu po vás chtít, abyste hádali kde. Ze všech možných míst to byl Inverness! Opuštěný džíp stál v Union Street, což je asi poslední místo, kde bych ho hledal. A policie zjistila ještě něco. Tu černou limuzínu, se kterou jezdili, taky ukradli."

„Zatracení lotři!" vybuchl Eddie. „Jsou drzí jak opice!"

„Takže Chřestýš našel odvahu vrátit se do Invernessu," nakrčil čelo Biggles. „Ovšem. V tomhle případě nikdo neudělá to, co se dá očekávat. Pokaždé narazíme na překvapení. Chřestýš uloupil džíp a odjel s ním do Invernessu. Rád se zbavil ukradené limuzíny. Jeho návratem do Invernessu před námi vyvstává další otázka. Vlastně dvě. Domnívali jsme se, že gangsteři bloumají daleko za námi na pusté silnici, jenže oni ukradli džíp. Mohli nás tedy dohonit a pak sledovat, co ve městě děláme. Pokud kradli rychle, mohli být ve městě chvilku po našem příjezdu. Sledovali nás?"

„Nevím," vzdychl Eddie. „A ta druhá otázka?"

„Gangsteři si zaručeně dobře prohlédli modrého morrise, už když stál na silnici u jezera Ness. Myslím předtím, než seběhli dolů k nám na břeh, aby čekali na Cornelliho. Když ho poznali, museli si uvědomit, že morris je jeho. Přirozeně si povšimli i jeho čísla. Později dopadli hůř než my. Došel jim benzín a neměli tušení, kam Cornelli míří. Udělali pak přesně totéž co my. Vsadili na to, že se vrátil do Invernessu. V ulicích pátrali

po jeho autě a pak ho nejspíš uviděli stát v garážích. Opravdu to vypadá, jako by šli po naší stopě.“

„A dál?“

„Co asi udělal Chřestýš? Když Cornelliho nikde neviděl, zeptal se na něj dobrého muže z garáží. Jestliže to udělal, dověděl se o něco víc než my.“

„Proč víc?“

„Nejprve zjistil, že Cornelli tam byl a prodal morrise. Pokud měl Chřestýš víc zdravého rozumu než my, zeptal se, jestli byl s Cornellim chlapec. Když zjistil že ne, uvědomil si, že Carlo musí být uklizený v nějakém hotelu na Vysočině. Jestliže se ptal dál, dověděl se, že Cornelli odletěl do Londýna a letěl tam sám. Jsem si vědom, že v úvaze je samé jestliže a pokud, ale nevidím důvod, proč by se Chřestýš nezachoval stejně jako my, zvláště když věděl, že Cornelli odcestoval bez hocha. Na letišti se mohl dozvědět, že jsme taky odletěli do Londýna. Že tam máme letadlo, pro něj nebylo tajemství, pověděl jsem mu to sám.“

„A co s tím vším?“ vzdychl Eddie. „Co uděláme?“

„Tvůj názor je přece stejně dobrý jako můj. Spočítej si, kolik máme možností. Za prvé tu můžeme zůstat s tím, že Gaskin pohlídá Cornelliho a ohlásí nám, kdyby chtěl zmizet. Za druhé se můžeme vrátit do Skotska a pokusit se najít chlapce. Bude někde v hotelu, poblíž řeky nebo jezera. Oba gangsteři se mohou potloukat někde na Vysočině, mohou se ale také sebrat a vyrazit za Cornellim a tím pádem i za námi. Co z toho si vybrali?“

„Jezdit po Vysočině a klepat na dveře všech rybářských chat, to bude nekonečná a úmorná práce,“ řekl Ginger. „Sám jsi říkal…“

„Vím co jsem říkal," přerušil ho Biggles. „Neměl jsem ale zrovna na mysli prozkoumat celý kraj. Kdybychom se vrátili a zvolili si Inverness jako základnu, mohli bychom v patřičném okruhu zavolat do každého hotelu a ptát se, jestli tam není ubytovaný hoch jménem Cornelli. Bude to obtížné, ale rychlejší než objíždět hotely autem."

„Může bydlet pod jiným jménem."

„Může a co s tím? My zas můžeme Carla popsat. Když se dozvíme o nějakém chlapci v jeho věku, který chodí na ryby sám, bude to stát za prošetření."

„Chceš to zkusit?" otázal se Eddie.

„Myslíš, že hocha najdeme, když tu zůstaneme sedět? Měli bychom se o to pokusit, i když nemáme velkou naději, že ho najdeme. Mám za to, že nejlepší by bylo se rozdělit a působit na obou místech. Já s Eddiem odletíme do Invernessu a uvidíme, co se tam dá udělat. Ty, Bertie, tu zůstaneš s Gingerem a budete ve spojení a Gaskinem. Kdyby se něco stalo, zavoláte nám do hotelu U nádraží. My se zase ozveme, kdybychom narazili na nějakou stopu ve Skotsku."

„Řekl bych, že takhle se to dá udělat," kývl Eddie. „Sotva bych vymyslel něco lepšího. Tohle je ten nejtroubovatější případ únosu, k jakému jsem se kdy dostal. Hledat kluka, který ani neví, že ho unesli!"

Biggles se podíval na hodinky. „Dnes už je pozdě se do něčeho pouštět. Rozjedeme to zítra ráno."

„Nebude vám vadit, když zavolám veliteli do New Yorku a povím mu, jak se to tady vyvíjí?" zeptal se Eddie. „On si určitě myslí, že se tu válím a mám nohy na stole."

„Zavolej. Otevřeš mu oči."

Eddie chvíli čekal na spojení, a pak měl dlouhý hovor, na jehož konci vykřikl překvapením, což přirozeně vyvolalo zvědavost všech přítomných.

„Copak je nového ve tvojí vlasti?“ zeptal se Biggles, když Eddie zavěsil.

„Zdá se, že jsi trefil hřebíček na hlavičku, co se týká důvodu, proč je Cornelli v Londýně. Hádej, kdo přijede na návštěvu?“

„Nezdržuj.“

„Rosario Salvatore, Carlův otec. Pokud vím, ještě nikdy v životě nebyl v Anglii. Proč by se tedy tak najednou rozhodl k cestě? Myslím, že k odjezdu ze Států ho mohla v současné době donutit jen jediná věc.“

„Zpráva o jeho synovi?“

„Ano.“

„Řekl něco takového?“

„Samozřejmě neřekl. Přece nechce, aby mu syna oddělali, jak to únosci dělávají, když to oběť práskne policii. Ne. Jako důvod pro přílet do Anglie uvedl, že jde o naléhavou obchodní záležitost. Je to samozřejmě jenom zástěrka. Pravý důvod zatajil a ten který uvedl je stejně dobrý jako každý jiný.“

„Jestli přijel, aby se setkal s Cornellim, a vypadá to tak, musí vědět, kde ho najde, nebo mít předem připravený plán, jak se s ním spojit. My víme, že Cornelli je v hotelu Grosvenor bez chlapce, tak nevím, jak nám takový vývoj událostí může pomoct. Naopak, věci se tím zkomplikují. Oznámím to Gaskinovi.“

„Hodláš pokračovat v našem plánu?“

„Nemám důvod, proč ho měnit. Jestli hocha najdeme dřív, než jeho otec odletí s výkupným, a to chce skutečně udělat, zachráníme mu možná milion dolarů. Zůstává

otázkou, zda Cornelli chlapce předá, když mu Salvatore zaplatí. Já bych na to nevsázel. Cornelli je mimořádný darebák a může v tom být další úskok. Celá ta věc je víc než podezřelá. Řekl bych, že Cornelli zamýšlí vzít peníze a nechat si chlapce. Proč ne? Byl by to další políček do otcovy tváře. Ale abych nezapomněl, Salvatore neví nic o tom, že do záležitosti je zapletený taky Chřestýš a my bychom neprospěli věci, kdybychom mu o tom pověděli. To by ho patrně ještě více rozrušilo. Budeme tedy pokračovat. Podle mě je nejdůležitější vědět, zda Cornelli nezmizí z Londýna, případně i se Salvatorem.“

„Jo,“ přikývl Eddie. „A ani bych se nedivil, kdyby Cornelli otce vydíral a mučil, kdyby se ho dokázal zmocnit.“

„Okay, pánové,“ řekl Biggles a vstal. „Konec dohadování a dejme se do práce,“ ukončil debatu.

KAPITOLA

JEDENÁCTÁ JE TO STÁLE SLOŽITĚJŠÍ

Následujícího rána Biggles a Eddie odletěli do Dalcrossu a před jedenáctou seděli v hotelu U nádraží v Invernessu. Každý obsadil jeden telefon, pak vylovili záznamy a dali se do únavného úkolu obvolávat okolní hotely sloužící rybářským nadšencům. Začali přímo ve městě, které bylo střediskem oblasti. Na stopu nenarazili a tak pokračovali ve vzdálenějších koutech. Brzy pochopili, že se ujali mnohem obtížnější práce, než si zprvu mysleli, neboť celým krajem protékaly říčky a potoky a byla v něm jezera, jejichž jména nikdy v životě neslyšeli. Na březích stály hotely, rybářské a lovecké chaty nebo hostince. Při minulých jízdách měli dojem, že celý kraj je neobydlený, a teď si potvrdili, že obcí je tu opravdu jen hrst. Zato pohostinských podniků byly stovky. Biggles prohlásil, a Eddie s ním živě souhlasil, že navštívit všechny během několika týdnů, je zhola nemožné. Zbýval telefon.

Když do pozdního odpoledne nedosáhli úspěchu, Biggles nechal Eddieho, aby pokračoval a sám si udělal přestávku. Zašel do garáží a zeptal se majitele, zda včera či dnes neviděl chlapce. Setkal se se zápornou odpovědí a tak dobrého muže požádal, aby mu zavolal do hotelu, pokud by se objevil pan Cornelli nebo chlapec. Od dobrého muže se ale přece jen dozvěděl něco nového a znepokojujícího. Aniž by se Biggles ptal, chlapík mu

řekl, že Cornelliovi jsou zaručeně velice důležití a vzácní lidé, neboť jeho garáže navštívili další dva muži, podle řeči Američané, a vyptávali se na ně a na modrého morrise.

Biggles se vrátil k Eddiemu a jednotvárné a bezvýsledné vytáčení čísel pokračovalo. Později večer volal Bigglesovi Ginger. Biggles však pro něj neměl žádné zprávy.

Druhý den to dopadlo stejně. Seznam názvů se tenčil, ale ještě zbývalo hodně míst, kam bylo nutné volat a ptát se. Večer se znovu ozval zrzek. Tentokrát měl pro ně zprávu, která jim však v pátrání nijak nepomohla. Carlův otec, Rosario Salvatore, přiletěl ze Států na londýnské letiště. Zajistil si soukromý vůz, který ho odvezl do hotelu Barchester. Na ulici ani nevystrčil nos. Ginger navrhl, že mu zavolá, ale Biggles nesouhlasil. Bylo by to příliš nebezpečné, řekl. Jediný nepředložený krok za této situace by mohl stát hocha život. Salvatore by jim stejně mohl svěřit jen jedinou informaci, totiž jméno hotelu, kde se ubytoval únosce a kde se měl s hochovým otcem setkat. Místo Cornelliho pobytu znali a nepotřebovali o něm slyšet znovu.

Třetí den začal jako obvykle a Biggles s Eddiem se právě pustili do únavného telefonování, když přišel poslíček a řekl Bigglesovi, aby šel k telefonu v recepci.

Volal dobrý muž z garáží a jeho hlas Bigglese rychle probral z ranní rozespalosti.

„Domnívám se, pane, že jsem právě viděl toho vašeho chlapce," oznamoval. „Docela jist si nejsem, ale asi to byl on."

„Děkuji vám, hned jsem u vás," vyhrkl Biggles.

Položil sluchátko, doběhl k Eddiemu, sdělil mu novinku a pak oba spěchali ke garážím.

„To už je lepší," prohodil Eddie s novou nadějí v hlase. „Tím bychom se pohnuli z místa."

„Doufejme," odpověděl Biggles. „Mně už z toho telefonování hučí v hlavě. Je sice pravda, že spousta policistů to dělá od rána do noci, ale já bych z toho do týdne přišel o rozum."

Dobrý muž na ně čekal a začal zeširoka.

„Bylo to takhle, pánové," vyprávěl. „Zrovna jsem stříkal vodu na tenhle špinavý bendey, když u benzinové pumpy zastavil nějaký vůz. Seděl v něm pán a měl vedle sebe chlapce. Pán vystoupil a hoch zůstal sedět. Jsem si skoro jistý, že to byl chlapec, kterého jsem viděl s panem Cornellim."

„Znáte vůz ve kterém seděl?" vyhrkl Biggles.

„Ne, ale rád jsem si ho prohlédl."

„Proč?"

„Byl to skoro nový rolls."

„Rolls royce? Řidiče také neznáte?"

„Ne, ale mrzí mě to. Byl to určitě vážený pán. Měl velice pěkný tvídový oblek a mluvil jako by k nám přijel rovnou z Oxfordu. Ale stejně jako všichni přijel rybařit a jako většina z nich to nebude umět."

„Jak to můžete vědět?"

„Jací rybáři mohou žít v Oxfordu?"

„Jak jste vůbec poznal, že jde na ryby?"

„Měl do klobouku zapíchané mušky na lososy i na pstruhy. Každý z těch svátečních to teď dělá. Když jsme pak hovořili, poznamenal, že si dojede do města koupit nějaké rybářské potřeby."

„Nezmínil se náhodou, kam?"

„Ne.“

„Do kterého obchodu nejspíš šel?“

„Přece na Inglis Street,“ žasl dobrý muž nad takovou neznalostí. „Jsou tam dva obchody a jeden je největší tady na severu. Všechny sportovní potřeby na skladě!“

„Můžete mi toho pána aspoň zhruba popsat?“

„Ovšem. Řekl bych, že to byl asi padesátník, dost hubený. Měl malý pěkný knírek, na koncích stočený nahoru. Zelené tvídové sako a v šedé tvídové kalhoty.“

„Povšiml jste si čísla vozu?“

„Ne. Na číslo jsem se nedíval. Proč taky?“

„Jistěže. Moc vám děkuji. Zkusíme to v obchodech. Mohli by tam pána znát. Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval.“

„Rád jsem vám posloužil. Půjčíte si zase vůz?“

„Tentokrát ne,“ omluvně se usmál Biggles.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se Eddie, když spěchali k Inglis Street. „Kdo je ten nový chlápek, co se do toho zamíchal? Ještě ke všemu s novým rolls roycem. Musí mít spoustu prachů.“

„Neříkej, že se do toho míchá. Nic o něm nevíme. Řekl bych, že to je někdo, s kým se Carlo seznámil v době, kdy ho tu Cornelli nechal samotného. Patrně to bude nějaký další vášnivý rybář, který se ubytoval ve stejném hotelu. Vzal s sebou hocha na vyjížďku nebo možná na nákup rybářských potřeb, které obstarává i pro sebe. Hoch ve svém věku nemůže mít vlastní auto.“

Inglis Street našli bez potíží. Nejdřív vstoupili do dveří, nad nimiž stálo: „Všechny sportovní potřeby na skladě!“

Při popisu člověka, o kterého se nyní zajímal, nemusel Biggles zacházet do zbytečných podrobností.

„Jistě máte na mysli majora Greye," řekl mu vlídný prodavač. „Ano, toho tady dobře známe. Je to náš starý zákazník. Každý rok sem jezdí na ryby a na tetřívky. Dnes ráno si vybíral jemné vlasce a udice na mořské pstruhy."

„Myslím, že měl s sebou nějakého chlapce."

„Ano. Hoch si také koupil udice a několik mušek."

„Nevíte, kde je major Gray ubytovaný?"

„Je mi líto."

„Nevíte náhodou, na které řece loví?"

„Teď si nevzpomínám, že by se o tom zmiňoval, ale myslím že na řece Spey."

„Nemáte tušení, na které její části?"

„To vůbec ne. Vím, že má rád Spey, ale teď je tak málo volných míst, že musí vzít za vděk tím, co dostane. Vzpomínám si, že minulou sezónu byl na Fidhornu, to není odtud daleko, ale tehdy mi řekl, že mu štěstí moc nepřálo."

„Když mluvíte o místech k lovu, myslíte tím obsazení části řeky, která někomu patří, třeba nějakému hotelu, nebo major loví na volné řece? Omluvte mě, moc se v tom nevyznám."

„Ano," usmál se prodavač. „Vím, že major má vždycky své vlastní loviště. Asi ho má i tuto sezónu, ale nezmiňoval se, kde to je."

„V každém případě se ubytoval v hotelu."

„Pravděpodobně ano, ale ani to se nedá tvrdit s určitostí. Mohl se ubytovat u někoho v domě. Mnozí zdejší lidé, kteří mají větší domy, pronajímají pokoje hostům, kteří přijeli na ryby."

„Děkuji vám za laskavost."

Biggles a Eddie opustili obchod a vraceli se do hotelu.

„Něco jsme se dověděli, ale myslím, že nám to moc nepomůže," prohlásil Biggles. „Tam kde je major Grey, najdeme i Carla, nebo ho přinejmenším najdeme blízko místa, kde loví on. Dnes ráno svezl hocha autem a teď budou na cestě domů. To je všechno, co se z toho dá vyvodit. Máme jen jeden záchytný bod, a to ještě dost nejistý. Řeku Spey. Měli bychom se soustředit na její okolí."

„Jestli se ubytoval v soukromém domě, nemáme naději ho najít," řekl Eddie zkormouceně.

Když se vrátili do hotelu a podívali se do mapy, jejich naděje se ještě zmenšila. Řeka Spey vytékala z malého jezera stejného jména jižně od Fort Augustus a plynula asi sto mil, než dospěla do vod Severního moře. Po celé její délce byla městečka, vesnice… a spousty hotelů.

„Dáme se do toho," řekl Biggles zarputile. „Z kterého konce bude lepší začít? Od jezera nebo od ústí?"

„Je v tom nějaký rozdíl?"

„Myslím že ne."

„Dobrá. Tak začneme od ústí a vezmeme to nahoru proti proudu."

Dali se do práce a telefonem z Bigglesovy ložnice zavolali do hotelu Spey Bay u ústí řeky. Chvíli se tím bezvýsledně zabývali, když se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil Ginger a za ním Bertie.

Biggles úžasem málem spadl ze židle. „Co tady k čertu děláte?" vykřikl.

„Něco se přihodilo. Neseme ti zprávy…"

„Proč jste nezavolali?"

„Zkoušeli jsme to, ale nemohli jsme se dovolat. Buď jste byli venku, nebo když jste byli na pokoji, bylo obsazeno.“

„To je pravda, před chvílí jsme se vrátili.“

„Je to tak naléhavá zpráva, že jsme raději nasedli do letadla. Algy zůstal doma, aby se s vámi zkoušel spojit.“

„To se vám nedivím. Od chvíle, kdy jsme se vrátili, sedíme pořád u telefonu.“

„Letěli jsme austerem do Dalcrossu. Zkusil bych volat z letiště, ale chytili jsme taxík, který se právě vracel do Invernessu. Byla škoda ho nevyužít.“

„Rozumím. Tak ven s tou novinkou!“

„Posad se a dobře se drž, čeká tě tvrdá rána,“ prohlásil zrzek. „Ztratil se nám Cornelli!“ Biggles tiše zaúpěl.

„A to není všechno,“ pokračoval Ginger. „To horší teprve přijde. Může za to Chřestýš s ten druhý darebák. Řeknu ti přesně, co se stalo, pokud jsme to, totiž Gaskin a my dva, dokázali vyšetřit. Lavinu spustil Chřestýš, který přišel za Salvatorem do hotelu na nezvanou návštěvu.“

Biggles vyjeveně naslouchal a pak ostře vyjekl: „Jak se Chřestýš dozvěděl, že se Carlův otec ubytoval právě v Barchesteru? Na to ho musel někdo přivést!“

„To nemůžeme s určitostí říct. Gaskin se domnívá, že někdo ze Států Chřestýšovi telefonoval nebo telegrafoval a informoval ho, že Salvatore letí přes oceán. Je ale taky možné, že si Chřestýš o tom přečetl v novinách.“

„V novinách? U čerta, v jakých novinách?“

„V *The New York Times.* Je v nich o tom článek, ačkoli já sám ho nečetl. Ale ty noviny se tu dají koupit.“

Biggles se vyděšeně podíval na Eddieho. „Je možné, že by nějaký americký novinář byl tak tupý a dal do novin zprávu, kam Salvatore jede?“

„Proč tupý?“ řekl nechápavě Eddie. „Když nějaký reportér zjistí zajímavou zprávu, uhání do redakce jako vítr. A novináři dokážou zjistit spoustu věcí. Koneckonců, o tom únosu se v Americe pořád píše a na první stránce se pak objeví kdejaká pitomina.“

„Jenže tohle není pitomina,“ smutně zavrtěl hlavou Biggles. „To je přece otázka života nebo smrti.“

„Já vím,“ kývl Ginger. „Teď už ale tolik nezáleží na tom, jak se Chřestýš dověděl, že Salvatore je na cestě sem. Už víme, že se to nějak dozvěděl a víme, že udělal to, co se od něj dalo očekávat. Počkal si na letišti na stroj z New Yorku a sledoval tatíka až do jeho hotelu. Sám jsem Salvatoreho viděl, a protože nikomu neřekl, kde se ubytuje, není pro to jiné vysvětlení.“

„Dobře, pokračuj. Chřestýš tedy šel do hotelu. Co mohl chtít od Salvatoreho?“

„Řekl mu, že si myslí, že by mu mohl vrátit syna, ale Salvatore mu na to neskočil. Prohlásil, že dostane svého Carla zpátky bez cizí pomoci. Chřestýš z toho pochopitelně vyvodil, že tatík je ve styku s Cornellim a zeptal se ho, kde se únosce ubytoval.“

„To mu Salvatore ovšem neřekl.“

„Naopak. Řekl. Musel mu to říct. Napřed odmítl, ale pak na něj gangster vytáhl revolver a prohlásil, že ho zabije, jestli mu to neprozradí. Pan Salvatore mi to sám vyprávěl. Je z toho otřesený do hloubi duše.“

„Takže Chřestýš se dozvěděl všechno, co chtěl.“

„Ano.“

„Co to bylo?“

„Řekl mu, že má ten večer schůzku s Cornellim v Grosvenoru. Tím se vysvětluje, jak se Chřestýš dověděl, že Cornelli se ubytoval v Grosvenoru. Zřejmě se dovtípil, stejně jako ty, proč sem Salvatore přijel.“

„Co dál. Co se stalo potom?“

„Chřestýš a ten druhý gangster se vydali přímo do Grosvenoru, a protože já s Bertiem jsme tam byli, víme přesně co se stalo. Šli do recepce, kde jsou klíče od pokojů a požádali chlapíka, který měl službu, aby jim sdělil číslo Cornelliho pokoje. Recepční řekl, že tyhle služby neposkytuje, a nabídl jim, že pošle vzkaz. Věděl, že host je v pokoji, protože jeho klíč nebyl zavěšen v přihrádce. Kdykoli totiž Cornelli odcházel, vždycky ho tam nechával.“

„Chápu. Pokračuj.“

„Abych to celé objasnil, musíš si představit, že přihrádka s klíči je přímo vedle výtahu a hlavní schodiště je hned na druhé straně. To znamená, že člověk z recepci vidí od pultu na výtah i na schody. Cornelliho měl pokoj ve třetím poschodí a proto skoro bez výjimek používal výtah. Recepční tedy nedovolil Chřestýšovi, aby šel sám nahoru. Nepouštějí dál nikoho, kdo v hotelu nebydlí.“

„To udělal správně, to je obvyklé.“

„Jak jsem už řekl, recepční si byl jist, že Cornelli je ve svém pokoji. Po chvíli dohadování zavolal poslíčka a vyzval ho, aby ty dva pány zavedl ke Cornellimu. Ale nezůstal jen při tom. Jakmile poslíček zmizel s oběma muži ve výtahu, zavolal Cornellimu a řekl mu, že ho jdou navštívit dva přátelé, kteří se však v recepci nepředstavili.“

„Rozhovor mezi recepcí a Cornellim proběhl v době, kdy Chřestýš jel výtahem nahoru?“

„Ano.“

„Takže ho Chřestýš neslyšel?“

„Jasně. Nevěděl, že recepční volá Cornellimu, aby ho upozornil, že má čekat návštěvníky.“

„Začínám chápat, co následovalo.“

„Poslíček zaklepal na dveře pokoje, ale nikdo se neozval. Klepal několikrát, ale když se nedočkal odpovědi, došel prostě k závěru, že Cornelli je pryč. To také řekl Chřestýšovi.“

„Byla to pravda?“

„Naprostá. Stoprocentní pravda, ale gangsterovi trvalo ještě pár minut, než pochopil, že mu Cornelli upláchl.“

„Jak to všechno můžeš tak přesně vědět?“

„Protože když se poslíček vrátil a podal zprávu v recepci, byl z toho recepční vedle. Strašně ho to popletlo, protože před chvilkou s Cornellim mluvil telefonem. Šel nahoru, otevřel dveře náhradním klíčem a našel prázdný pokoj. Tobě jistě nemusím vysvětlovat proč. Cornelli nehodlal nic riskovat. Domyslel si, že se blíží Chřestýš nebo policisté a neměl chuť vidět nikoho z nich. Asi nechtěl vidět vůbec nikoho.“

„Jak se dostal z hotelu?“

„Recepční tvrdil, že nejel výtahem, ani nešel po schodech, prý by ho musel vidět. Gaskin myslí, že seběhl po nouzových požárních schodech. Na každém poschodí je nejméně jeden nouzový východ. To je všechno. Gaskinův člověk hlídal samozřejmě hlavní východ, takže ho neviděl. A tak se nám ztratil.“

„Ten tchoř Cornelli má z pekla štěstí,“ řekl Biggles a posadil se pohodlněji. „Je kluzký jako úhoř. Co s tím Gaskin dělá?“

„Říkal, že moc se dělat nedá, jedině střežit všechny přístavy a letiště pro případ, že by Cornelli chtěl zmizet ze země. Spíše si ale myslí, že zamíří zpátky tam, kde nechal chlapce. To znamená do Skotska, neboli sem k nám. Už poslal schopného chlapíka na nádraží do Eustonu, kdyby se snad Cornelli vracel na sever vlakem. Nemůže ho zatknout, i kdyby na něj narazil, protože proti němu nemá žádné obvinění.“

„A co hotel?“

„Hotel Grosvenor střeží policie. Chtějí mít jistotu, kdyby se tam Cornelli náhodou vrátil. Gaskin si však myslí, že to není moc pravděpodobné.“

„Myslím si totéž. Co dělá Chřestýš a jeho kámoš? Ty dva by přece policie mohla zatknout.“

„Nestalo se. Zmizeli z hotelu jako pára a od té doby je nikdo neviděl. Pan Salvatore je pod policejní ochranou, ale neví o tom. Také telefonní hovory zvenku jsou v Barchesteru pod kontrolou, to proto, kdyby se Cornelli pokusil sjednat si s Carlovým otcem další schůzku. Ta v Grosvenoru padla pod stůl, a po tom k čemu došlo, je to samozřejmé. A to je asi všechno.“ Ginger se posadil. „Měli jsme napilno, pánové. Tomu můžete věřit,“ dodal.

„Kam asi Cornelli odjel?“ zamyslel se Biggles.

„A co zamýšlí udělat dál?“ dodal Eddie.

„Zbabrali jsme to,“ zamumlal Biggles a sáhl po cigaretě. „O moc dál se hned tak nedostaneme. Chováme se jako amatéři.“

„Dali bychom si něco k jídlu,“ povzdechl zrzek. „Od časného rána jsme v jednom kole.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Najíme se a já vám při tom povím, jak daleko jsme na tomhle konci drátu.“

„Chceš, abychom se vrátili do Londýna?“

„Zvažte to sami. Když jste ztratili Cornelliho, nemáte tam co na práci. Tady ovšem taky ne, dokud znovu nenajdeme stopu.“

„Navrhuji, abychom tu chvíli zůstali,“ usoudil zrzek. „Náhoda se někdy chová jako blázen a třeba nám něco přihraje.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

A ZASE ZKLAMÁNÍ…

Při jídle hovořili o změněné situaci a v rozmluvě pokračovali ještě v Bigglesově pokoji. Ke kloudným závěrům nedošli. Ginger a Bertie se ovšem dověděli, že Carlo navštívil Inverness v rollsu, který patřil majoru Greyovi.

Mnoho se nedalo říci ani o snahách Eddieho, který bezúspěšně žhavil telefonní dráty a pokračoval v dotazech v hotelech ležících poblíž řeky Spey. Nakonec praštil sluchátkem.

„Všichni mi říkají ne, ne a ne. Už toho mám po krk!“ prohlásil. „Necháme to na ráno.“

Sotva domluvil, telefon zazvonil.

„Podívejme se,“ zabručel Biggles a sáhl po telefonu. „To bude určitě hovor pro mne.“

Ohlásil se, kývl a k ostatním zašeptal: „Gaskin.“

Potom napjatě poslouchal a jenom občas něco řekl. Poslech trval dlouho a bylo zřejmé, že novinek z Londýna je víc. Když nakonec zavěsil, oči mu svítily. „Myslím, že ho konečně máme,“ oznámil.

„Koho máme?“

„Cornelliho, koho jiného?“

„Zdálo se, že Gaskin toho měl na srdci hodně,“ vybídl ho zrzek, k pokračování.

„Spoustu. Co třeba řeknete tomu, že Cornelli odcestoval nočním rychlíkem z Eustonu do Invernessu.“

„Nepovídej!“ vykřikl Eddie.

„Proč bych nepovídal? Je to tak a nepochybuj o tom! Gaskinova detektiva, který hlídal hotel Grosvenor, přeložili k nádraží, aby sledoval vlaky do Skotska. Viděl Cornelliho nastupovat do rychlíku a vlak s ním opravdu odjel. Jede zpátky za chlapcem, nic jiného za tím být nemůže. Bohužel to ale není všechno. Stejným vlakem totiž cestují oba gangsteři!“

„Chřestýš? Proboha!“ vykřikl Eddie. „V tom případě bych nevsadil ani dolar na to, že Cornelli dojede do Invernessu živý.“

„Já ano.“

„Jak to? Stačí, když Chřestýš projde chodbičkou a mrkne do všech oddělení. Pak bude s Cornellim konec.“

„Neplaš se, ještě jsem neskončil,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Není vůbec jisté, že gangsteři vědí o přítomnosti Cornelliho ve vlaku. A stejně tak Cornelli asi neví, že s ním do Skotska cestují jeho dva stíny. Gaskin mi popsal, jak se ti tři muži dostávali do vlaku a pochopíte, proč byl náš hovor tak dlouhý. Cornelli totiž přišel na eustonské nádraží dobré dvě hodiny před odjezdem vlaku. Tajně ho sledoval Gaskinův muž, který viděl, jak si kupuje jízdenku první třídy do Invernessu. Potom šel k druhé přepážce, u které si chtěl zajistit místo v lůžkovém voze. Všechna místa byla zadána, ale Cornelli měl kus štěstí. Je opravdu optimista, když si myslel, že v tuto roční dobu dostane místenku bez předběžné objednávky, ale nakonec mu to vyšlo.“

„Co mu vyšlo?“

„Úředník v pokladně řekl Cornellimu, že místa jsou zadaná, ale kdyby si chtěl počkat, někdo občas objednávku na poslední chvíli zruší. Gaskinův člověk to všechno poslouchal. Cornelli se pak posadil do rohu

nádražní čajovny. Asi půl hodiny před odjezdem přistavili vlak k nástupišti a právě tehdy Cornelli dostal místo, které se uvolnilo. Šel ke spacím vozům, prokázal se průvodčímu a nastoupil do vozu. Dokud vlak nevyjel, nevystrčil ani nos. Nic neriskoval. Protože neopustil vlak, musí v něm být i teď, takže si na něj můžeme počkat.“

„Ale co ti druzí dva lotři?“ zeptal se Eddie. „Cožpak Cornelliho nesledovali?“

„Právě že ne. Podle toho co mi oznámil Gaskin, se spíše zdá, že také oni se rozhodli k návratu do Skotska a o Cornellim nevěděli. Měli byste vědět, že Gaskinův člověk žádného z nich nikdy neviděl a měl jen jejich popis. Nemůže proto přísahat, že na nádraží byl Chřestýš se svým kámošem, je však o tom do značné míry přesvědčen. Nezapomeňte, že stál na nástupišti. Ti dva gangsteři prý přiběhli na poslední chvíli před uzavřením příchodu a chytili vlak jenom o vlásek. Průvodčí už pískal, takže jim nezbylo než skočit do vagonu na konci vlaku. Je vyloučeno, že by dostali místenku do lůžkového vozu, a ani nevěděli, že tam je Cornelli. Nemohlo se tedy stát, že by ho potkali. Lůžkové vozy jsou vždycky vpředu a ti dva naskočili dozadu.“

„To ale znamená, že ke střetnutí může dojít, až rychlík dojede do Invernessu,“ prohlásil Ginger. „Je velká pravděpodobnost, že na sebe narazí na peronu.“

„Budeme tam taky,“ usmál se slabě Biggles. „Jak jsem již řekl, Cornelli může mít k cestě na sever jenom jeden důvod, sejít se zase s chlapcem. Nám stačí, když půjdeme za ním a dovede nás k hotelu, kde hoch bydlí. Potom zasáhneme. Venku máme vůz, takže nezáleží na tom, kam se vydá. Budeme ho sledovat.“

„To vypadá až příliš krásně, než aby to byla pravda," ušklíbl se Eddie.

„Nevím, co by se mohlo pokazit," pokrčil rameny Biggles. „Jediná potíž bude předejít tomu, aby na nás zas nenarazil Chřestýš. Pokud uvidí Cornelliho vystupovat z vlaku, může se stát ledacos. Kdyby však k něčemu došlo, poradíme si s tím. Už nemusíme telefonovat. Vlastně nemusíme dělat nic jiného, než dojet na nádraží ráno před příjezdem londýnského rychlíku. Zjistíme si, kdy to bude. Podíváme se na jízdní řád, aby nedošlo k omylu. Tím končím, pánové. Dělejte co je vám libo, já jdu spát."

Druhý den ráno byli po vydatném spánku brzy na nohou a chystali se k londýnskému vlaku, který přijede z Eustonu a bude na nádraží pár minut před devátou. Ověřili si, že má přijet přesně v 8.54.

Neměli toho moc na práci. Když šli do garáží, aby si zase půjčili vůz, Biggles poznamenal: „Ten dobrý muž se brzy začne divit, co to tu vlastně provádíme, jestli si už nemyslí, že to nemáme v hlavě v pořádku."

Ať si však dobrý muž myslel co chtěl, nedal to nijak najevo. Půjčil jim stejný vůz jako dříve. Zajeli k nádraží a zaparkovali na příhodném místě. Pak již jen scházelo vhodně se rozmístit, aby mohli pozorovat příjezd vlaku a nikdo je neviděl.

„Chřestýš má odvahu, když se sem vrací," prohodil při čekání zrzek. „Hledá ho tu přece policie pro krádež auta."

„Třeba ani neví, že ho hledá," řekl Biggles. „Může si myslet, že nemají jeho popis."

„A co lesák, kterého srazili k zemi a ukradli mu džíp?"

„V té době už byla skoro tma. Chřestýš to možná zařídil tak, aby si ho přepadený nemohl pořádně všimnout. Ať to bylo tak nebo tak, je zřejmě ochoten riskovat i střet s policisty.“

„Co kdybychom upozornili zdejší policii, že pachatel přijede vlakem z Londýna?“

„Napadlo mě to, ale myslím, že by to přivodilo jen zmatek.“

„Jaký zmatek?“

„Kdybychom podali oznámení, policie by asi požadovala, abychom se dostavili na policejní stanici kvůli identifikaci, a pak bychom nevěděli, kam dřív skočit. Raději to neuděláme. Kdyby nám Chřestýš překážel, vždycky je můžeme přivolat.“

Jak se přibližovala doba příjezdu rychlíku, hovor vázl a napětí stoupalo.

Mohutný stroj přijel po dlouhé cestě přesně na čas, se supěním vypouštěl páru a pomalu vlekl dlouhou řadu vozů do nádraží. Hned jak zastavil, cestující začali vystupovat. Bylo jich hodně. Když proudili po nástupišti a nosiči se namáhali se zavazadly, nikdo z Bigglesovy party nepromluvil. Uplynulo několik minut. Cornelli ani Chřestýš se svým kámošem se neobjevovali. Lidé opouštěli peron, ale tři gangsteři mezi nimi nebyli.

Za čtvrt hodiny bylo po všem. Zůstaly tu jen vozy s otevřenými dveřmi. Strojvedoucí s topičem opustili lokomotivu. Kolem Gingera prošel průvodčí, nesoucí malý černý kufřík.

„Takže oni v tom vlaku vůbec nebyli…“ řekl Eddie a jeho věta se vytratila do prázdna.

„Určitě v něm nebyli ve chvíli, kdy sem přijel,“ téměř zašeptal Biggles.

„Nechápu to.“

„Já taky ne. Vím jenom, že byli ve vlaku, když opouštěl Londýn, jinak by nám Gaskin nevolal. Zase nás vypekli.“

„Dělají z nás pitomce,“ zamumlal trpce Eddie.

„Cornelliho jízdenka do Invernessu byl jen další úskok, kterým zakryl stopu.“

„Co myslíš, že se stalo?“

„Je to docela prosté. Cornelli vystoupil na některé zastávce během cesty.“

„A co ti druzí dva?“

„Patrně si ho všimli, vystoupili a dali se za ním.“

„Třeba ho už odkrouhli.“

„Pochybuji.“

„Proč ne? Jestli prošli celým vlakem, mohli ho zahlédnout.“

„Už jsme si řekli, že Cornelli jel lůžkovým vozem. Nebyl by to on, kdyby se v kupé nezamkl. Dělá to ostatně většina cestujících v lůžkových vozech. Když večer uléhají, zasunou zástrčku u dveří. Řekl bych, že jsme tupci. Cornelli neměl vůbec v úmyslu dojet do Invernessu.“

„Tak proč si sem kupoval jízdenku?“

„Ten chlap jako by nedělal nic jiného, než že zametá stopy a my si na to nemůžeme zvyknout. Opravdu jsme tupci, vždyť známe jeho důvody. Hlavní se jmenuje Chřestýš. Navíc už dávno předpokládáme, že zanechal chlapce na rybách někde u řeky Spey. Proč by pak měl jet až sem? Invemess je od řeky Spey dost daleko. Vlak jede kus cesty podél Spey, ale hlavní trať se v Aviemore od Spey odklání. Je to odsud něco přes třicet mil. Podél

Spey vede vedlejší trať. Nedošlo nám to. Mám pocit, že se chováme stále hloupěji.“

„Ty tedy myslíš, že Cornelli vystoupil v Aviemore a jel vlakem po vedlejší trati?“

„Tak nějak. Mohl samozřejmě vystoupit i na některém z menších nádraží u řeky, ležících před Aviemorem.“

„Já ale myslel, že jel rychlíkem!“

„To je pravda. Mnoho rychlíků na dálkových tratích však ke konci cesty zastavuje také v malých stanicích. V jízdním řádu najdeme všechna nádraží, kde vlak staví při řece Spey. Vím, že jich tam pár je, ale zapomněl jsem jejich jména.“

„Tenhle trik opravdu vypadá na Cornelliho,“ řekl Ginger, když se vraceli k autu. „Proč ale vystoupil v nějakém zapadlém hnízdě u řeky také Chřestýš? Ten přece netušil, že chlapec loví ryby na řece Spey.“

„Myslím, že na to je jediná odpověď. Chřestýš prostě Cornelliho zahlédl, když vystoupil z vlaku. Pokud už neměl dost času, aby se svým partnerem vystoupil, udělal to zaručeně v příští stanici. V rychlíku, když dojel do Invernessu už prostě nebyli. Jestli je má úvaha správná, tak to znamená, že všichni tři gangsteři mohou na sebe dost brzy narazit. Proto bychom měli ten ořech rozlousknout co nejdřív!“

„A proč?“ vyhrkl Eddie. „Ať se třeba sežerou!“

„Nezapomeň na chlapce,“ zavrčel Biggles. „Když létají kulky, cíl si nevybírají.“

Jakmile nasedli do auta, Biggles hmátl po průvodci a chvatně zalistoval v jízdním řádu.

„Tady je to,“ zabručel. „Na řece Spey, ještě než vlak přijede do Aviemore, jsou stanice Newtonmore,

Kingussie a Kincraig. Na těch všech se musíme ptát na člověka, který tam vystoupil a měl přitom lístek až do Invernessu. S tím by neměly být potíže. Vsadil bych se, že na tak malých nádražích není velký provoz a některý místní nosič nebo zřízenec si takového podivína zapamatuje.“

„Co když Cornelli vystoupil v Aviemore a jel po vedlejší trati podél Spey do Grantownu, nebo kam až to vede?“

Biggles pokrčil rameny. „Když s otázkami nepochodíme, zkusíme také lokálku, ačkoli nezapomeňte, že do většiny hotelů na dolním toku Spey jsme už telefonovali. Začneme na nádraží v Aviemore a potom to vezmeme nahoru proti proudu řeky.“

„Můžeme se také ptát na majora Greye,“ napadlo zrzka. „I kdyby ho lidé neznali, neujde jim jeho rolls. Takových auťáků tady asi moc nejezdí. Pochybují, že Carlo čeká na Cornelliho v hotelu. Spíš bude s majorem někde u vody.“

„Dá se to předpokládat,“ řekl Biggles. „Nejvíce se však bojím toho, že Chřestýš narazí na Cornelliho na nějakém opuštěném místě a než ho zabije, vytluče z něj informaci, kde chlapce najít. Jsou na Cornelliho dva!“

„Oddělají ho tak jako tak,“ zavrčel Eddie.

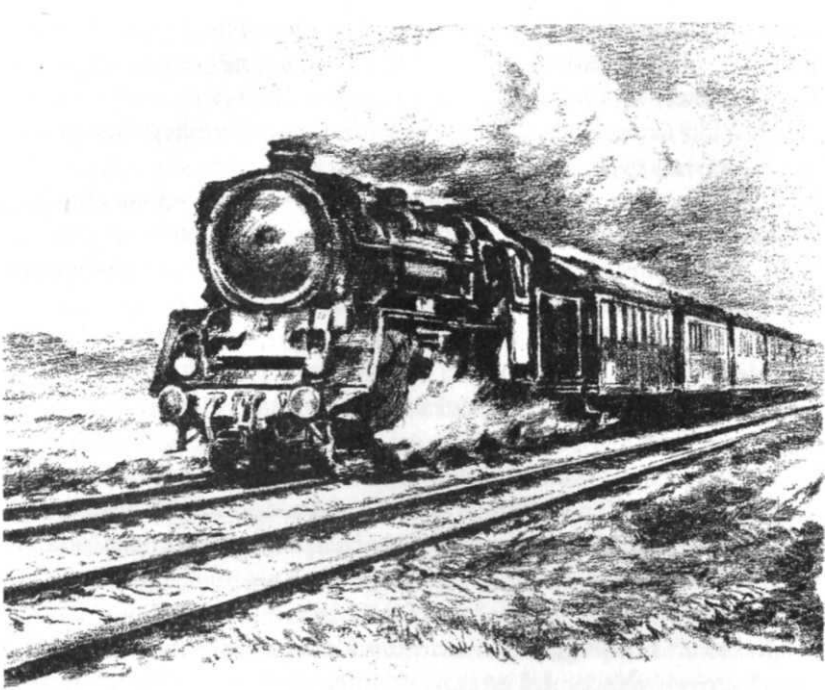
„Jedeme!“ řekl Biggles, zavřel průvodce a uložil ho do přihrádky na přístrojové desce. „Už jsme povídáním ztratili spoustu času, musíme s věcí pohnout.“

„Nevěřil bych, že se někdo bude tak strašně těžko hledat v tak malé zemi, jako je tahle,“ řekl Eddie nevrle, když se vůz pohnul. „Dvě stě potoků, tři sta jezer, ale sto tisíc hotelů. Je to pěkný blázinec.“

„Nepřeháněj,“ usmál se Biggles. „Pro trochu pramenité vody a pár hotelů přece americký policista nepropadne panice. Alespoň uvidíš kus báječné krajiny.“

„Tu můžu vidět doma,“ zabručel Eddie. „Kus, který tu chci vidět, se jmenuje Carlo Salvatore. Na jezera se koukej sám, policisto ze Scotland Yardu.“

Vůz projel okrajem města a brzy ujížděl báječnou krajinou.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KONEČNĚ HORKÁ STOPA

„Vždycky samozřejmě začneme na nádraží,“ řekl Biggles, když se blížili k Aviemore, „Když tam nepořídíme, uvidíme co nám povědí v hotelech.“

„Ve všech městech je přinejmenším jeden slušný hotel, někde i dva nebo tři,“ oznamoval Ginger, nahlížející do neocenitelného daru od dobrého muže, do průvodce pro automobilisty.

V Aviemore zastavili, dá se však říci, že vyšli úplně naprázdno. Nic se nedověděli na nádraží, ani ve dvou hotelech. Bylo tam také několik domů, kde pronajímali pokoje turistům, ale ty vynechali, protože jak se Biggles vyjádřil, nebylo pravděpodobné, že by se v některém ubytoval Cornelli a už vůbec ne major Grey. Navštívit je všechny by navíc zabralo spoustu času. Zjistili však, že rolls jim patrně pomůže méně než doufali, neboť lov lososů na nejlepších řekách, k nimž Spey patřila, je nákladnou kratochvílí a nebylo neobvyklé, že sem zazobaného turistu přivezlo drahé auto.

Ani na další zastávce v Kincraig neměli štěstí a tak jeli dál do Kingussie, podél řeky, která po levé straně silnice protékala širokým údolím. Na břehu viděli desítky rybářů, ale žádný z nich se nepodobal těm, po nichž pátrali.

Na nádraží v Kingussie konečně narazili na stopu, přestože je nedovedla daleko. Zřízenec, jenž zde vybíral lístky od cestujících, kteří vystoupili z londýnského vlaku, si vzpomněl na dva muže, kteří odpovídali popisu Chřestýše a jeho kámoše. Upamatoval se nejen na to, že měli jízdenky až do Invernessu, ale také že je zajímalo, kdy odjíždí vlak zpátky do Newtonmore, Připadlo mu to dosti podivné, protože vlak, z něhož vystoupili, tou stanicí musel projet a také tam zastavil. Když jim sdělil, že budou čekat hromsky dlouho, sháněli se po půjčovně aut. Co s nimi bylo dál, zřízenec nevěděl. Uložili svá zavazadla do úschovny a odešli z nádraží.

„Vím, co se asi stalo," pronesl Biggles, když kráčeli k velkému hotelu U vévody z Gordonu. „Potvrzuje se moje úvaha o tom, co se může přihodit. Když vlak vyjížděl ze stanice, Chřestýš si z okna všiml Cornelliho,

stojícího na nástupišti. Na vystoupení z vlaku bylo již pozdě, takže oběma nezbylo než vystoupit na další stanici a hledat cestu zpátky.“

V hotelu se dozvěděli málo. Zaměstnanec, dozírající na pořádek před hotelem, jim řekl, že viděl rollse. Projel prý před hotelem nejméně třikrát, ale víc k tomu nemohl dodat.

Jeli dál do Newtonmore a na tamním nádraží se Bigglesův odhad víceméně potvrdil. Zřízenec, který byl ve službě, se rozpomněl na chlapíka odpovídajícího popisem Cornellimu. Odevzdal lístek platný až do Invernessu.

Biggles mu popsal Carla Salvatorea. Zřízenec měl neurčitý pocit, že takového hocha s rybářským náčiním někde viděl, ale nedokázal se upamatovat na nic bližšího.

Biggles zamířil k hlavnímu hotelu Balavil Arms a poznamenal: „Od této chvíle si musíme počínat opatrně. Cornelli nemůže být daleko stejně jako Chřestýš, který sleduje stejnou stopu jako my.“

Ve vstupní hale hotelu potkali muže, který tam uklízel. Žádného Cornelliho neznal, ale když se Biggles zmínil o rollsu, reagoval okamžitě.

„To jako myslíte majora Greye?“ zeptal se.

„Správně,“ vyhrkl Biggles. „Bydlí tady?“

„Ni,“ zavrtěl hlavou chlapík. „Letos ni. Znám ho protože u nás býval loni. Letos tu je, ale někde jinde.“

„Nevíte náhodou, kde se ubytoval?“

„Ni. Moc daleko nebude, párkrát tu jela jeho kára a pak jsem ho viděl. Mávnul na mě.“

„Kde by mohl rybařit? Na kterém úseku?“

„Nemám tuchy,“ řekl chlapík a podrbal se na hlavě. „Pochybuju, že je na Spey, to bysem věděl. Znám většinu

chlápků, co jsou na řece. Je to pořád stejná parta. Major se ale loni rozhoupal a řek, že si vybere jinej revír. Byla moc malá voda, takže nechytil ani půluncovou rybu.“

„Nevzpomínáte si, zda říkal, kam zamýšlí jet?“

„Ni.“

Biggles mu popsal, jak vypadá Carlo. „Jo, to jo. Toho kluka jsem tu viděl.“

„Byl to tenhle?“ Biggles mu předvedl Carlovu fotografii. „No to je na tuty on,“ odpověděl muž bez váhání. „Viděl jsem ho s majorem Greyem. Jo.“

„Nebydlí tady v hotelu?“

„Ni. Může být ale jinde.“ Muž ukázal na statného člověka, který kráčel po chodníku. „Hoďte řeč tam s tím chlápkem. Ví o každým, kdo si namočí nohu v řece.“

„Kdo je to?“

„Pan Grant.“

„Jemináčku, jak může všechno vědět?“ zajímalo Bertieho.

„Vždyť to je správce naší vody i s rybama.“

„Díky,“ poděkoval Biggles. „Promluvím s ním. Snad nám pomůže.“

Mávli svéráznému muži na pozdrav a spěšně vyšli na ulici.

„Dobrý den, pane Grante,“ oslovil Biggles správce. „Mohl bych si s vámi promluvit?“

„Prosím,“ přikývl král místních vod a šupináčů.

„Neznáte chlapce jménem Cornelli? Domnívám se, že tu někde blízko rybaří.“

„To jméno neznám.“

„Znáte majora Greye?“

„Ovšem, toho znám moc dobře. Je to velmi slušný pán. Ten obvykle muškaří.“

„Nevíte, na kterém úseku Spey loví?“

„Neloví na Spey.“

„Ale měl by tu být někde blízko.“

„Ano, je na Tromie.“

„Co je Tromie? Jezero?“

„Kdepak,“ správce se shovívavě usmál. „Je to přítok Spey.“

„Kde to je přesně?“

„Tam!“ ukázal. „Tromie se vlévá do Spey nedaleko odsud.“

„Vede tam silnice?“

„Neříkal bych tomu silnice. Je to spíš cesta k chatě u Tromie. Víte, to je soukromá cesta.“

„Je to dlouhá řeka?“

„Ano, je dost dlouhá. Vytéká z jezera Seilich, tam v kopcích, v Cairgorms.“

„Je nějaká naděje najít u ní majora Greye?“

„Řekl bych, že téměř jistota. Bude určitě u vody. Dnes je báječný den na rybaření. Když ho nenajdete na břehu nebo ve vodě, bude v chatě.“

„On tam bydlí?“

„Ovšem. Na tuhle sezónu si chatu pronajal.“

„Nebude někomu vadit, když se projdeme až k chatě?“

„Vůbec ne. Ale bez majorova souhlasu nesmíte chytat ryby. Ten kus řeky je soukromý.“

„Je mi to jasné. Já náhodou nechci rybařit. Na jakém úseku řeky by mohl major nejspíše lovit?“

Správce sešpulil rty a podíval se na oblohu. „Při tom nádherném počasí bude voda v řece čirá a bude jí málo. Nejspíše ho najdete na divoké vodě pod spádem.“

Biggles se usmál. „Promiňte cizinci další nevědomost, ale čemu říkáte spád?“

„Myslím, že vy tomu říkáte vodopád.“

„A jak je to daleko proti proudu?“

„Šest nebo sedm mil.“

„To je hezký kus cesty,“ ušklíbl se Biggles. „A jak daleko odsud je jezero?“

„Dvanáct mil, možná o něco víc.“

„Dostanou se lososi přes vodopád?“

„Ano, dokážou to, dostanou se až do jezera.“

„Mohl by major lovit i na jezeře.“

„Jistě. Je tam stále připravený člun. Pochybuji ale, že by tam byl, protože teď tam mnoho ryb není. Je ještě příliš brzy. Losos pluje nahoru proti proudu, aby se vytřel a někdy dlouho čeká pod spádem, až přijde větší voda. Když je málo vody, nedostanou se ty potvůrky přes balvany.“

„Chápu. Mnohokrát vám děkuji, pane Grante. Opravdu jste nám hodně pomohl.“

„Rádo se stalo. Přeji dobré ráno, pánové.“ Správce vodní říše se lehce uklonil a vydal se dál za svou obtížnou prací spočívající v chytání pytláků a darebáků, lovících ryby způsobem, který odporuje zákonu.

Biggles se otočil a přeletí pohledem z Eddieho na Bertieho. „Kam zmizel Ginger?“ zeptal se. „Nevidím ho.“

„Před chvilkou najednou odešel,“ odpověděl Bertie. „Kam?“

„Tamhle k těm starým domům,“ ukázal Bertie. „Říkal, že bude za minutku zpátky.“

Biggles svraštil tvář. „Proč zmizel právě teď?“ zavrčel zlobně. „Vypadá to, že máme před sebou dlouhý

výlet, když máme jít po celé délce řeky Tromie. Určitě jste také pochopili, že tam loví Carlo s majorem Greyem. Tím se vysvětluje, proč ho nikdo neviděl na řece Spey. A jestliže major pozval Carla do své chaty, zbytečně jsme ztráceli čas, když jsme ho sháněli po hotelích. Co to zas u čerta Ginger vyvádí? Nemůžeme bez něj odejít.“

Ginger však nic nevyváděl. Ani ho nenapadlo, že těch pár kroků ulicí ho přivede do nebezpečí. Přesto se to stalo a on si prožil jeden z největších otřesů, které ho v životě postihly…

Když stál vedle Bigglese a naslouchal jeho rozmluvě s rybářským správcem, očima bloudil po okolí. Nesledoval nic určitého, ani nic nehledal. Vlastně jen pozorně poslouchal o čem se mluví, ale místo aby zrakem sledoval hovořícího Skota, díval se jinam. Nebylo na tom nic neobvyklého a podobně se chovají mnozí jiní lidé, kteří nechtějí uvádět do rozpaků hovořícího člověka tím, že mu upírají zrak přímo do tváře.

Zpočátku viděl jen liduprázdnou uličku se stromovou alejí, část městečka, ve které se nepohnul ani list. Po chvíli se tam vynořil jakýsi chlapík. Šel rychle, jako by spěchal za nějakou záležitostí do vedlejší uličky mezi dvě stavení s kamennou podezdívkou. Co to bylo za domy Ginger nevěděl a ani ho to nezajímalo. Chlapík se ale náhle znovu vynořil, asi o čtyřicet nebo padesát yardů dál. Zrzek si ho sotva povšiml. Muž se však zadíval směrem k nim a potom se rychle obrátil a zmizel v ulici, kterou přišel. Tím vzbudil zrzkův zájem. Nejprve mu bleskla hlavou myšlenka, že toho chlapa již dřív někde viděl, nemohl se však upamatovat kde. Potom si

uvědomil, že muž se nápadně podobá hledanému Cornellimu!

Trhlo to s ním a v zrzkovi procitl duch velkého detektiva.

Za jiných okolností by svůj poznatek okamžitě sdělil Bigglesovi, ale ten v té chvíli hovořil se správcem a Gingerovi se nechtělo hovor rušit. Obrátil se, tiše sdělil Bertiemu, že se hned vrátí, a vykročil do uličky, aby se přesvědčil, že se nemýlí. Podezřelého muže zahlédl jen letmo a navíc na dosti značnou vzdálenost. Dříve než vyvolá poplach, musí si přece svůj dojem ověřit. Každý rozruch by určitě vzbudil správcovu zvědavost, co vlastně v jeho revíru pohledávají.

Za minutku došel k rohu uličky, ve které chlapík zmizel. Ani ho nanapadlo skrývat se, neměl k tomu důvod. Kráčel směle a rychle s důvěrou, že chlapíka ještě zahlédne.

Aniž by zmírnil krok, zahnul za roh. Vzápětí prudce narazil do stojícího muže. Zavrávoral. Slyšel mužův těžký dech a do míst, kde má každý člověk žaludek, se mu zaryl tvrdý předmět.

„Koukej jít dál!“ zachrčel mu do ucha tichý, drsný hlas.

Ginger pohlédl do tmavé bezvýrazné tváře Cesara Paoly, zabijáka a gangstera, který si teď říkal Cornelli. Když stočil zrak dolů, snadno poznal předmět, který mu únosce až zbytečně prudce vrazil do břicha. Bylo to ústí automatické pistole.

„Řek jsem, koukej jít dál!“ opakoval Cornelli tiše s rostoucí naléhavostí.

Ginger se nehýbal. Hleděl do kamenné tváře zabijáka, do jeho očí plných nenávisti a viděl v nich smrt.

Hezky se říká, co všechno člověk v daném okamžiku má nebo může dělat. V naší době plné loupežných přepadení se stále větší počet lidí setkává se stejnou otázkou: poslechnout lotra nebo se bránit? Nevyhnutelně vzniká nejistota. Začne střílet, nebo rozhodnost jen předstírá? Většina lidí, patrně moudře, nezkouší kde je pravda. Ta otázka vyvstává především tehdy, když je útočník neznámý a třeba i maskovaný. To zde nepřicházelo v úvahu. Ginger tohoto muže i jeho pověst dobře znal. Věděl, že gangster Cesare nenosí revolver jen proto, aby si dodával odvahy, nebo aby jím hrozil. Jeho revolver zabíjel a Ginger nepochyboval, že pokud se jeho majitel rozhodne, zabije i jeho. Byla to přece jediná práce, kterou uměl.

Zrzek přesto váhal. Přátelé byli blízko. Stačilo na ně zavolat a přiběhnou. Měl výhodu, kterou beznadějně ztratí, když uposlechne výzvy a půjde dál.

„Hni sebou!“ zachrčel vrah potřetí.

Ginger pokrčil rameny a vykročil s myšlenkou, že teď je na místě spíše rozvážnost než hrdinství. Nějaké dohadování by bylo zřejmě marné a člověk s prázdnýma rukama jen obtížně přesvědčí toho, kdo mu tiskne k tělu hlaveň revolveru. Možná se naskytne příležitost udělat něco později.

Vydal se tedy naznačeným směrem uličkou a Cornelli šel tak těsně vedle něj, že kdyby je potkal nezasvěcený člověk, nemohl by si všimnout revolveru přitisknutého Gingerovi mezi žebra. V dohledu ovšem nikdo nebyl. Den byl pěkný, všude vládl klid a mír, ptáčci zpěváčci švitořili a pilné včelky bzučely. Zrzek a jeho vražedný společník vypadali jako nejlepší přátelé, kteří si vyšli, aby se potěšili krásným dnem.

Brzy měli město za zády a cesta se mírně svažovala k řece. Občas zahlédli vodu mezerami v dlouhé řadě starých, pěkných a štíhlých sosen, které rostly na břehu a prosycovaly vzduch výraznou vůní pryskyřice. Ulička ústila mezi stromy a pak se zúžila ve stezku, kolem které nebyl podrost, až na vzácná místa porostlá kapradím. Nic vhodného k útěku a úkrytu.

„Tady dovnitř," zachrčel Cornelli. „Tam to bude dobrý."

Sešli ze stezky a vstoupili do lesa.

Zemi pod jejich nohama pokrývala silná vrstva borového jehličí a místy rostly baculaté kopečky šedozeleného mechu. Pěkný koberec, tlumící zvuk jejich kroků.

Hluboko v lese se Cornelli zastavil a obrátil se tváří ke svému vězni.

„A teď, chlapečku, rychle povídej!" přikázal zrzkovi. „Chci slyšet všechno!"

KAPITOLA

ČTRNÁCTÁ GINGER V OHROŽENÍ

Ginger se na Cornelliho nechápavě podíval. „Povídej?“ opakoval. „A o čem?“

„Nehraj to na mě, poldo! Čekám a nemám moc času.“

„Poldo? O čem to mluvíte?“ Ginger se pokusil předstírat údiv, ačkoli věděl, že je to jenom chatrná zástěrka. „Jak jste přišel na to, že jsem polda?“

Cornelli na něho úkosem potměšile pohlédl. „Já cejtím poldu na míli daleko. Proč byste pořád za mnou lezli? Přestaň se kroutit a spusť!“

„O čem mám mluvit?“

„Přece o tom klukovi. Kde je?“

Ginger otevřel ústa v nelíčeném úžasu. „To se ptáte mě?“

„Samo že se ptám tebe. Mluvím snad jasně anglicky, ne?“ Navzdory rokům pobytu ve Spojených státech, Cornelli neztratil svůj rodný italský přízvuk.

Zrzek usoudil, že nemá smysl zapírat, co ví o chlapci. Cornelli nepochybně věděl, kdo je a co tady dělá.

„Jak bych mohl vědět, kde je chlapec?“ zeptal se drsně. „Jestli by to někdo měl vědět, tak jste to vy.“

„Tak ty ses rozhodl dělat blbečka, co?“ Cornelli hrozivě máchl revolverem a namířil. „No dobrá, poldo. Ať je po tvým.“

„Zbláznil jste se? Proč si myslíte, že vím, kde je váš chlapec?“ protestoval Ginger. „Vy jste ho sem přivezl, ne my!“

„Jo, přivez jsem ho. Tak proč jste sem teda přišli?“

„Hledáme ho, to nepopírám, ale zatím jsme ho nenašli.“

„Nač ho chcete?“

„Vrátíme ho otci, co jiného?“

Cornelliho zachmuřenou tvář pokřivil tak jedovatý úsměv, až zrzkovi přeběhl mráz po zádech.

„Tak takhle to je. On ale zpátky nepojede! Nikdy! Po tom všem co jsem pro toho zatraceného kluka udělal, tak mi uteče. Kde ho teď máte?“

„Vy jste se musel zbláznit. Nemáme ho. Už jsem vám říkal, že se nám nepodařilo ho najít. Myslíte, že kdybychom ho našli, že bychom se dál potloukali po téhle díře? To bychom dávno seděli ve vlaku a jeli do Londýna.“

„Hrome!“ vyhrkl gangster, na kterého zřejmě argument zapůsobil. „Vážně myslíte, že tu ještě někde je?“

„Samozřejmě si to myslíme, jinak bychom zde nebyli. Copak se to nedá pochopit?“

„Jak jste přišli na to, že je zrovna někde tady?“

„Protože jste sem přijel.“

„Odkud to víte?“

„Protože jste tady vystoupil z londýnského vlaku.“

„Tak vy to víte? To je chytrý. Jo, to je opravdu chytrý.“

„Když jste odjel do Londýna, bylo nám hned jasné, že jste hocha nechal někde tady. Sledovali jsme vás

proto, abychom ho našli,“ unaveně vzdychl zrzek. „Alespoň vidíte, že o tom mluvím docela otevřeně.“

Ginger se ničím netajil, protože mu nic jiného nezbývalo. „Jo, nechal jsem kluka tady, jenže tam, kde jsem ho nechal, už není.“

„A proto si myslíte, že jsme ho našli? To pusťte z hlavy. Byl bych ale rád, kdybyste měl pravdu.“

Ginger už před chvílí pochopil, k čemu došlo. Cornellimu se hoch ztratil, takže ho hledá, stejně jako oni. Přes napětí a nebezpečí se málem hlasitě rozesmál nad zvratem situace. Hoch který zmizel policii i únosci… Vycítil, že se situace mění v jeho prospěch a pokračoval: „Jestli tomu dobře rozumím, tak když jste odcestoval do Londýna, nechal jste tu chlapce u někoho na bytě?“

„Jasně.“

„Řekl jste mu, aby chodil na ryby?“

„Co jinýho?“

„A když jste se dnes vrátil, byl pryč.“

„Jo, správně.“

„Proto jste si unáhleně myslel, že jsme ho našli?“

„No jo.“

„Spletl jste se. Já si myslím, že pořád ještě chytá ryby.“

„Kde?“

„Jak to mám vědět? Nenechal vám nějaký vzkaz?“

„Ne. Odešel a už se nevrátil.“

„Možná jste se vrátil dřív než čekal.“

„Tak takhle si to představuješ?“

„Představuji si, že našel místo, kde ryby víc berou.“

Cornelli neodpověděl a bylo zřejmé, že jím zmítají pochybnosti.

„Možná by stačilo počkat na místě, kde jste ho nechal a dříve či později se vrátí," navrhl Ginger. „Pokud ovšem nenašel kamaráda, který se zajímá o rybaření víc než vy," dodal zlomyslně.

„Co tím chceš říct?" vybafl Cornelli a přimhouřil oči. „Co víš? Kápni božskou!"

„Já jen říkám, co si myslím, že se mohlo stát." Ginger byl nyní přesvědčený, že právě tohle udělalo Cornellimu čáru přes rozpočet. Uvědomil si, že se dostal na tenký led a rychle pokračoval: „Když ale chcete chlapce najít, musíte si pospíšit!"

„Tak ty si pořád myslíš, že ho najdeš sám, co? Jseš nějakej moc chytrej. Nestojím o podělaný kšefty s poldama." V Cornelliho hlase zazněl vztek.

„Nemyslel jsem sebe," odpověděl Ginger klidně.

„Koho jinýho jsi myslel?"

„Chřestýše."

„Co je s ním?"

„Má na vás spadeno. Říká, že jste ho podrazil. Nebýt nás, dostal by vás už na molu u Loch Ness."

„Mě nenajde."

„Nebuďte si tak jistý. Je tady i se svým kamarádem."

„S Mackem."

„Nevím, jak se jmenuje. Je to vysoký nemluvný chlapík. Vypadá trochu jako Skot a taky tak mluví."

„No jo. To je Mack. Ten když něco řekne, tak jen o tyhle díře, kde se prý narodil."

„On vás navedl, abyste sem přivezl chlapce?"

„Žádný otázky. Když jseš tak chytrej, kde je teď Chřestýš?"

„Už jsem řekl, že je tady."

Cornelli se zamračil. „Myslíš, přímo tady.“

„Kde jinde? A ví taky o vás. Ví, že tu jste.“

„Jak to? Tys mu to řek, ty…“

Cornelli se zatvářil tak divoce, až sebou zrzek trhl, neboť už už očekával výstřel.

„Nebuďte hlupák!“ vyjekl. „Proč bych mu to měl říkat? Chřestýš vás přece sleduje po celou dobu, co tu jste. Byl taky v rychlíku, kterým jste odjížděl z Londýna. To jste nevěděl?“

„To teda ne,“ hlesl Cornelli, sklonil hlaveň revolveru a zrzek měl dojem, že jeho tvář zbledla.

Měl pocit, že získal body a pokračoval už s větší sebedůvěrou: „Věděli jsme, že jste v tom rychlíku, protože londýnská policie vám byla v patách. Zavolali nám do Invernessu a pověděli nám to. Čekali jsme tam na příjezd rychlíku. Jenže vy jste v něm nebyl a Chřestýš s Mackem také ne. Domysleli jsme si, že jste vystoupil na některé stanici u řeky Spey a Chřestýš vás zahlédl na nástupišti. Pak jsme zjistili, že vystoupil na následující stanici a vrátil se zpátky sem. Nebude odsud daleko, takže jestli máte ve své pistoli náboje, šetřte si je pro něho. Teď víte tolik co já.“

„Víš to jistě, poldo?“

„Samozřejmě.“

„Neděláš ze mě kašpara?“

Ginger netrpělivě mávl rukou. „Dělal byste kašpara z někoho, kdo vás má na mušce?“

„Jak jste na to mohli přijít?“

„Vyptávali jsme se na všech nádražích po trati na lidi, kteří vystoupili s lístkem do Invernessu. Tak jsme poznali, kde jste a přijeli až sem. Jednoduché, že?“

„Chytrý,“ řekl tiše Cornelli a kousl se do rtu. „Jo, fakt je to chytrý.“

Ginger byl přesvědčen, že nebude vadit, když to Cornellimu poví. Nijak mu tím nepomůže. Kromě toho, když se gangster dozví, že má Chřestýše v patách, bude pro něj vše ještě složitější. Vypátrání chlapce bude pro něho mnohem nebezpečnější, než se dosud domníval. Zrzek vůbec nepochyboval, že právě nález hocha, je pro Cornelliho důležitější než všechno ostatní.

„Řekl jsem vám všechno co vím, dovolíte mi, abych odešel ke svým přátelům?“ otázal se Ginger.

„Ne tak rychle,“ odpověděl Cornelli chladně. „Proč si myslíš, že půjdeš zpátky? Co ten chlápek, s kterým jste mluvili na silnici?“

„To je zdejší člověk.“

„O čem jste mluvili?“

„Ptali jsme se, jestli tu neviděl chlapce rybařit.“

„A viděl někde toho kluka?“

„Ne. Řekl nám jen, že pochybuje že hoch rybaří na Spey, protože by ho musel vidět. Nevíme, kam mohl odejít.“

Ginger nelhal. Víc nevěděl, protože právě ve chvíli, kdy Biggles dospěl v hovoru se správcem k majoru Greyovi, zahlédl Cornelliho a opustil přátele, aby se vydal za ním. Nemohl se tedy dovědět o tom, že major Grey chytá ryby na Tromie, o jeho chatě a hlavně o tom, že je s ním i chlapec jménem Carlo. O existenci přítoku řeky Spey zvaném Tromie neměl Ginger v té chvíli ani potuchy.

Cornelli se odmlčel, podle všeho proto aby strávil nepříjemné zprávy od Gingera.

„Jak může ten chlápek vědět, že hoch už neloví na Spey?“ zeptal se po chvíli.

„Měl by to vědět. Je to místní správce, který chrání řeku před pytláky, takže celý den prochodí po jejím břehu.“

Dodatečné zrzkovo sdělení vzalo Cornellimu z plachet poslední zbytky větru. Zdál se být opravdu splihlý a nerozhodný a měl k tomu pádný důvod. Chlapec mu stále unikal a teď se do té nechutné kaše přimíchal Chřestýš s Mackem. Ginger málem přišel o život, když se před smutnícím gangsterem zářivě usmál. Cornelli divoce zavrčel a s lesknoucíma se očima a sevřenými rty pozvedl hlaveň revolveru.

„Co je tady k smíchu?“ vyštěkl. Ze tváře mu vyprchala žalost, jeho rysy ztvrdly a muž opět stál před Gingerem jako někdo, čím opravdu byl, jako zabiják.

Gingerovi uhasl úsměv na rtech. „Promiňte,“ řekl zkroušeně, „ale právě mě napadlo, že celá ta záležitost má svojí komickou stránku. Zatímco tu stojíme, a dohadujeme se, Chřestýš asi hledá chlapce. Víte co udělá, až ho najde?“

„Odpráskne ho.“

„Vy byste to udělal taky?“

„To se ví že jo. Po tom, co mi Salvatore proved, svýho spratka nedostane, leda snad po kouskách v balíčku.“

„To mi nepřipadá moc chytré,“ zavrtěl hlavou Ginger. „A nevěřím, že by Chřestýš hocha zabil. Proč by to dělal? Ten chlapec má přece cenu milionu dolarů a Chřestýš to ví. Stejně tak ví i to, že tatík je v Londýně a má dolary s sebou.“

„Pchá! Nevykládej mi pitominy,“ zašklebil se Cornelli. „Jak by mohl Chřestýš vědět, že je taťka v Londýně?“

„Nic si nenamlouvejte. Můžete mi vůbec vysvětlit, jak Chřestýš věděl o vašem pobytu v Grosvenoru? Nemohlo vám přece ujít, že vás tam hledal, aby vám podřízl krk.“

„No jak? To vážně nechápu.“

„Řekl mu to tatík Salvatore. Prozradil, že má ten večer s vámi schůzku.“

„Pitomost,“ vyhrkl Cornelli. „Proč by mu to říkal?“

„Nic jiného mu nezbývalo. Chřestýš použil stejného prostředku jaký užíváte vy. Namířil na něj revolver.“

„Tak takhle to bylo,“ vydechl Cornelli. „Víš toho sakra moc, poldo. Jsi fakt chytrej.“

„Teď ale musíte být chytrý vy,“ vemlouval se Ginger. „Jestli se chlapec dostane Chřestýšovi do rukou, ten si ho podrží, aby dostal od starého výkupné a vy jste jel tak daleko úplně zbytečně. Ledaže byste se tu s Chřestýšem setkal a odpráskl ho.“

Cornelli to všechno zvažoval a pohlédl na Gingera s vypočítavou záludností.

Ginger neměl zbraň a od prvé vteřiny, kdy mu gangster přitiskl revolver na žaludek, uvažoval jak z toho ven. Nevěděl sice, co s ním Cornelli chce udělat až hovor skončí, ale určitě nebyl takový optimista, aby se domníval, že mu dovolí vrátit se k ostatním a hledat dál ztraceného chlapce. Ginger byl pro gangstera jen polda, který věděl příliš mnoho. Mohl být dokonce domluven s Chřestýšem a to byl byl opravdu vrchol.

O několik yardů dál lesík končil na okraji strmého břehu, který se svažoval k řece. Jako většinu břehů na

Vysočině ho pokrýval hustý porost kručinky, janovce, kapradí a trnité spleti ostružin. Bylo to místo jako stvořené pro úkryt mrtvoly. V takové houštině by mrtvý člověk mohl ležet měsíce a možná i roky a nikdo by na něj nepřišel. Cornelli ke břehu několikrát pohlédl a význam pohledů Gingerovi neušel. Jak v něm narůstaly obavy, dospíval víc a víc k rozhodnutí, využít první možnosti k úniku, než tam nečinně stát a čekat, až Cornelli udělá to, z čeho ho podezíral. Jestli je moje úvaha správná, říkal si, nemám co ztratit. Když se pokusím o únik, mohu jenom získat. Rozhodl se jednat.

Vytoužená příležitost přišla, když Cornelli znovu začal: „Viděl jsi Chřestýše od tý doby co jsi tady?“

„Jak by ne. Tamhle jde,“ řekl Ginger lhostejně a podíval se Cornellimu přes rameno k okraji lesa.

Prostička lest měla úspěch. Cornelli se prudce otočil, aby se podíval.

Ginger vyrazil, popadl ho za ruku, ve které držel revolver, a zkroutil mu ji tak, že kost málem praskla. Samozřejmě doufal, že Cornelli zbraň upustí. Záměr mu vyšel jen částečně. Cornelli sice ztratil rovnováhu, upadl a z revolveru při pádu vyšla rána. Střela zvířila jehličí pod jejich nohama. Pak ležel Cornelli na zádech a Ginger, jenž nepustil jeho ruku se zbraní, na něj padl a zabořil mu kolena do žaludku. Cornelli vyhekl, ale zbraň nepustil, ačkoli se zrzek všemožně snažil vyvrátit mu prsty.

Gangster se svíjel jako had a ze všech sil se namáhal vstát, ale Ginger zápasil stejně zoufale, aby mu v tom zabránil. Dobře věděl, že jeho život teď závisí na tom, zda udrží zbraň při zemi. Jednou rukou přitiskl revolver k zemi a pěstí druhé udeřil Cornelliho do tváře. Potom

oběma rukama zkroutil Cornellimu zápěstí. Muselo to hodně bolet, protože gangster ostře vyjekl. Chvat se zdařil. Prsty se rozevřely a revolver z nich vypadl. Ginger po něm chňapl a skokem byl na nohou.

Zalapal po dechu a obrátil se, aby čelil protivníkovi, který se již stavěl na nohy.

„Teď se budu ptát já," zasyčel Ginger.

Těžko hádat, nač by se gangstera ptal, a zůstane to již na věky záhadou, protože v tom okamžiku zahlédl mezi stromy pohyb. Užasle tam upřel pohled a pak pronikavě vykřikl na poplach: „Pozor! Je tu Chřestýš!"

V jeho hlase nebo chování bylo něco, co přesvědčilo Cornelliho, že tentokrát mluví pravdu… a pravda to byla! Gangster se rychle ohlédl, vyrazil na útěk a při běhu vytáhl z kapsy další pistoli. Když si toho zrzek všiml, značně to s ním otřáslo, neboť ho vůbec nenapadlo počítat s tím, že Cornelli je pochodující zbrojnice.

Nezůstal pochopitelně na místě, aby uvažoval, k čemu by došlo, kdyby se Chřestýš neobjevil a dal se také do běhu. Přikrčil se a proplétal se mezi kmeny jako prchající liška. Uběhl asi třicet yardů a zatočil tam, kde tušil uličku, kterou přišel. Nevěděl, co se za ním děje a ani se o to příliš nestaral. Myslel jen na to, jak z lesa co nejrychleji vyváznout a dostat k Bigglesovi. Vůbec netoužil zaplést se do přestřelky mezi třemi zabijáky.

Při útěku naslouchal, zda neuslyší výstřely, ale vládlo ticho. Když doběhl do uličky, zastrčil Cornelliho revolver do kapsy a utíkal až k prvním domům. Teprve tam zpomalil, dal si do pořádku šatstvo a rychle klusal k místu, odkud vyšel za svým neobyčejným dobrodružstvím. Biggles, Bertie a Eddie se dosud od auta nehnuli a čekali na něj.

Nepřijali ho právě s jásotem. Biggles stál se založenýma rukama a rozmrzele vraštil čelo. „Co jsi u všech čertů prováděl?“ zeptal se hněvivě.

„Čert je správné slovo,“ odpověděl Ginger, který po přestálé námaze stále ještě těžce oddychoval. Klesl na stupačku automobilu a kapesníkem si otíral upocenou tvář. „Byli dokonce tři!“

„Uvědomuješ si, že jsi nás tu nechal čekat…“

„Nemysli, že jsem si zašel na koncert,“ přerušil ho Ginger. „Byl jsem jen na procházce s Cornellim a měl jsem přitom jeho revolver vražený do žeber.“

„Cože?“ Bigglesův hněv se v mžiku proměnil v nevěřícný úžas.

„Tohle je ta pistole, nebo alespoň jedna z těch, které s sebou Cornelli nosí,“ řekl Ginger a vytáhl zbraň.

„Pane na nebi!“ vykřikl Biggles. „Jak k tomu došlo?“

Ginger vyprávěl, co se mu stalo, a začal okamžikem kdy odešel, aby se přesvědčil, že muž, jehož zahlédl je Cornelli.

„Slyšeli jsme ránu, ale nevěnovali jsme jí pozornost,“ ozval se Eddie.

„Doufal jsem, že vás to vyburcuje. Nezahlédli jste Cornelliho? Mohl utíkat také sem.“

„To by nám sotva ušlo,“ zavrčel Eddie.

„Naposled jsem ho viděl mezi sosnami, jak běží jako o život a míří k řece. A co Chřestýš? Také se neukázal?“

„Nikdo z tvých kamarádů se tu neukázal,“ řekl Biggles, který se již stačil nadechnout. „To je ale nadělení! Než za touhle pitomou hrou padne opona, ještě dojde k přestřelce. Cos nám to sem dovezl za lidi, Eddie?“

„Eddie za to nemůže, starouši,“ řekl zamyšleně Bertie a začal si leštit monokl. „Mě spíš zajímá, kdy vstoupíme na prkna my a ujmeme se rolí? Na prvního milovníka se nehodím, ale snad se upomeneš, že jsem vždycky dobře a přesně střílel.“

„Vzpomínám si,“ usmál se Biggles. „Ale právě se vrací rybářský anděl strážný. Vypadá to, jako by nám chtěl něco oznámit. Rád bych věděl, jestli neviděl majora Greye nebo hocha, nebo zda se o nich nedověděl něco nového.“

Správce se u nich zastavil. „Po tom chlapci, na kterého jste se ptali, je dnes náramná sháňka,“ prohodil vesele.

„Jak to?“

„Kousek dál nahoře při řece mě zastavili dva pánové, kteří ho hledali.“

„Nebyl jeden menší a tmavý a druhý vysoký?“ tázavě se na muže podíval Biggles.

„Ano, to budou oni,“ souhlasil správce.

„A vy jste jim řekl, že chlapec asi rybaří s majorem Greyem na Tromie?“

„Ano. Přeji vám, abyste ho našli.“ Pracovník Správy rybolovu jim s úsměvem pokynul a kráčel dál.

Biggles se s vážnou tváří obrátil k ostatním. „Je nejvyšší čas, abychom se vydali nahoru po Tromie,“ řekl zamračeně. „Chřestýš je už na cestě. Šel rovnou lesem, což je zhruba tímhle směrem. Kouknu se ještě do mapy.“

„Co uděláme s vozem?“ zeptal se Eddie.

„Pojedeme tak daleko, kam až to půjde,“ odpověděl Biggles. „Pak nám asi nezbude, než šlapat po svých. Mějte oči pořádně otevřené, ať nepropaseme Cornelliho nebo ty dva darebáky. Nemohou být příliš daleko.

Nepřekvapilo by mě, kdyby na nás číhali za nějakým křovím. Nastupte si!“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BOUŘE A ŘEKA

Nalézt soutok Spey a Tromie jim nedělalo potíže a potom auto zabočilo na cestu, která mířila ke vzdáleným pahorkům v divoké, ale pěkné a malebné krajině. Cesta se držela řeky, aniž by ovšem vytrvale sledovala její rozmanité zákruty. Po gangsterech nebylo ani stopy.

Co jim správce řekl o cestě, která byla jen příjezdovou spojkou k lovecké chatě, se ukázalo být až příliš pravdivé. Byla v hrozném stavu, s hluboko vyježdělými kolejemi, ve kterých by se pera auta mohla snadno polámat a proto Biggles jel velice pomalu a opatrně. Daleko stejně nedojeli, protože asi po dvou mílích tu mizernou vozovku uzavírala závora. Visel na ní velký zámek a ještě větší nápis „Soukromá cesta“.

Biggles odstavil vůz do vřesu před závorou a prohlásil: „Teď se musíme spolehnout na vlastní nohy, pánové.“

„Jestli jen trošičku rozumím počasí, brzy nám promoknou košile,“ poznamenal Bertie a ukázal na zlověstný, kovadlině podobný mrak, jehož příchod ohlašoval zvedající se vítr.

„Bouřka,“ řekl bezstarostně Biggles, kterého ani nenapadlo, že by v jejich záležitosti mohla sehrát nějakou větší úlohu. „Trochu zmokneme. Pojďme k řece, měli bychom jít podle ní. Pokud je hoch na rybách, může přecházet při hranici břehu a vody a kdybychom šli dál od koryta, mohli bychom ho přehlédnout.“

Na Tromie, typickou říčku Vysočiny, byl nádherný pohled. Plynula nehluboko pod nimi pradávným korytem od svého pramene v horách Cairngorms, které se na východě vzpínaly vysoko k obloze. Krajina tu byla volná a otevřená. Skoro všude, kam jen oko dohlédlo, rostl vřes vlnící se ve větru. V pláních stálo mnoho stromů, které nikdo nesázel, většinou sosen a stříbrných bříz. Ty také lemovaly říční břeh spolu s vodomilnými olšemi. Řeka nebyla příliš široká, jenom něco mezi patnácti a třiceti yardy. Voda tekla klidně, ale velice svižně po štěrkovitém dně, avšak viděli mnoho míst, kde se pěnila a prodírala se vpřed přes balvany a skály. Byla nádherně čistá a těžko se dalo odhadnout, jaká je tu hloubka. Bertie, který věděl, jak takové řeky dovedou být klamné, tušil, že je mnohem hlubší než se zdálo.

Obecně vzato byla krajina tak čarovným obrazem venkovské samoty, jaký si jen lze představit. Skřivani zpívali a v teplé záři slunce bzučely včely, které dosud nebraly blížící se bouřkový mrak vážně. Nad řekou, jako velké bílé vlaštovky, poletovali rybáci. Chvílemi se vrhali k hladině při svém nikdy nekončícím shonu za potravou, při lovu malých rybek. Lidské vetřelce vůbec nebrali na vědomí. Stříbřitý záblesk pod hladinou občas prozradil lososa, který si probojovával cestu proti proudu, k místům kde vznikne nové lososí pokolení.

Biggles se však neprojevil jako milovník přírodních krás. Ptáci, ryby ani půvaby krajiny ho nezajímaly, naopak si stěžoval na to, že tu roste stále víc stromů, které mu brání v rozhledu. On i jeho přátelé samozřejmě neustále sledovali okolí. Jednak hledali hocha a také dávali pozor, zda se tu někde neobjeví Cornelli nebo Chřestýš s Mackem. Chůze byla stále obtížnější, půda

byla hrbolatá a ve vysokém vřesu se skrývaly velké kameny.

„Jestli chlapce nenajdeme, budeme vypadat jako banda pitomců," zabručel Eddie, když se s námahou prodral shlukem keřů.

„Neboj se, matka příroda nás odmění. Brzy dostaneš sprchu jako v lázních," slíbil mu Biggles s pohledem upřeným na blížící se mračna.

Asi hodinu tak pokračovali a stále pátrali na březích řeky před sebou po hochovi a ohlíželi se dozadu, zda je nesleduje některý z gangsterů. Nakonec se před nimi na protějším břehu objevila chata, z části zakrytá stromovím. V jejím okolí neviděli živé duše.

Blízko chaty znovu narazili na cestu, jež je dovedla ke starému dřevěnému mostu přes řeku. Byl ve slušném stavu, ale přejet přes něj autem by si Biggles nedovolil.

„Tady bychom se mohli dovědět něco o Carlovi," pronesl Biggles. „Major Grey, pokud je to ta jeho chata, bude asi venku na rybách, ale někdo by měl být uvnitř."

Přešli most, došli ke dveřím chaty a zazvonili. Otevřela jim starší žena, zřejmě hospodyně.

„Dobrý den," pozdravil Biggles. „Bydlí zde major Grey?"

„Ano."

„Je doma?"

„Ne. Jel s mým manželem do Grantownu nakupovat."

„Bydlí tu s ním chlapec jménem Carlo?"

„Jo. Zrovna je na rybách."

„Docela sám?"

„Jo, major a můj muž, který mu dělá průvodce, se za ním vydají, jen co se vrátí."

„Moc nám záleží na tom, abychom se s Carlem setkali. Máme pro něj velmi důležitou zprávu. Mohla byste nám povědět, kde bychom ho nejspíš našli?“

„Při tomhle počasí bude asi u Ocasu bílý kobyly.“

„Ano?“ podivil se Biggles. „To je nějaká tůň.“

„Kdepak. To je dlouhý kus peřejí hned pod vodopádem.“

„Jak je odsud daleko?“

„Řekla bych asi míli.“

„A co myslíte, na kterém břehu bude chytat?“

„Nejlíp se chytá z druhého břehu. Na té straně je hlubší voda a velké skály. Jsou sice pořád mokré a nebezpečné, ale na druhé straně je to ještě horší.“

„Děkuji vám. Pokusíme se ho najít. Moc vám děkuji. Až se major vrátí, řekněte mu, prosím, že jsme šli nahoru k vodopádu, abychom si promluvili s Carlem.“

„Jo, řeknu. Přeji dobrý den.“

Biggles s ostatními přešel most. „Jsme konečně u cíle,“ vydechl s úlevou.

Vyrazili a asi dvacet minut stoupali proti proudu řeky. Nebylo to prudké stoupání, vedla je pěšina a pak se před nimi ozval hluk vodopádu, který stále sílil.

Šli dál až spatřili dlouhý úsek bílé zpěněné vody, která dala místu jeho podivné jméno a uviděli také chlapce. Biggles zklamaně vykřikl.

Viděl mohutný vodopád řítící se dolů a slyšel jeho hřmění. Viděl jak vodní masy narážejí na skaliska a jak se nad nimi vznáší oblak vodní tříště. Jak dole voda víří a pak se žene dolů mezi temnými skalami, které vyčnívaly z vody jako obří zuby. Viděl několik tůní poskytujících skvělé místo lososům, kteří tam odpočívali a sbírali síly

nutné ke zdolání vodopádu. A nad jednou z nich stál chlapec, jehož tak dlouho hledali.

Stál na protějším břehu!

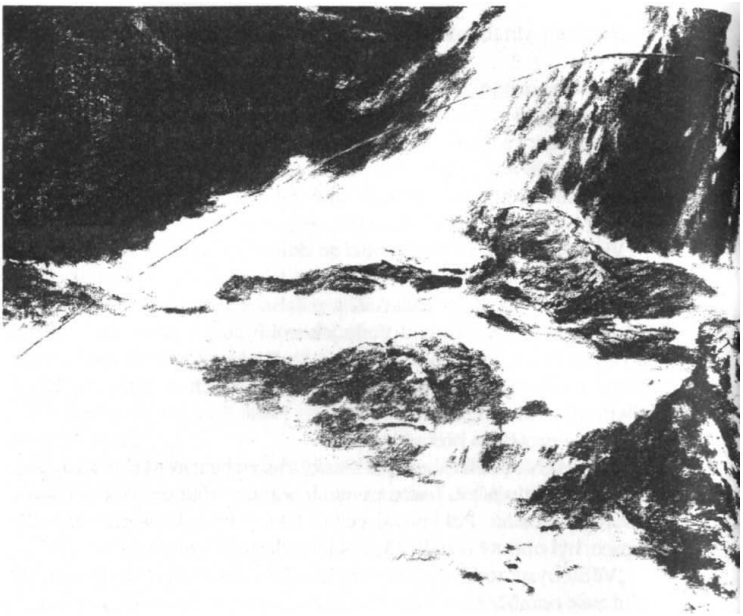
Stál? Rychle přešlapoval po kluzkých a nebezpečných balvanech, které vyčnívaly pět či šest stop nad hladinu a zdálo se, že cvičí jakási podivná prostná. Pohyboval celým tělem. Prut, který pevně svíral v ruce, byl ohnutý jako luk a zmítal se vlastním pohybem.

„Věřili byste tomu?“ zamumlal Biggles hořce. „Tamhle je a my za ním zase nemůžeme. Hospodyně se spletla.“

Vyrazili blíž k vodopádu, protože místo, kde hoch zápasil s rybou, bylo dobrých sto kroků nad nimi.

„Je to určitě on,“ vyjekl Eddie. „Poznávám ho!“

„Chytil něco velkého,“ řekl s trochou závisti Bertie, když se do hučení vody ozvalo ostré zavrčení navijáku.

„Hrom aby do té ryby!“ zamumlal Biggles. „Teď nám ho odvede.“

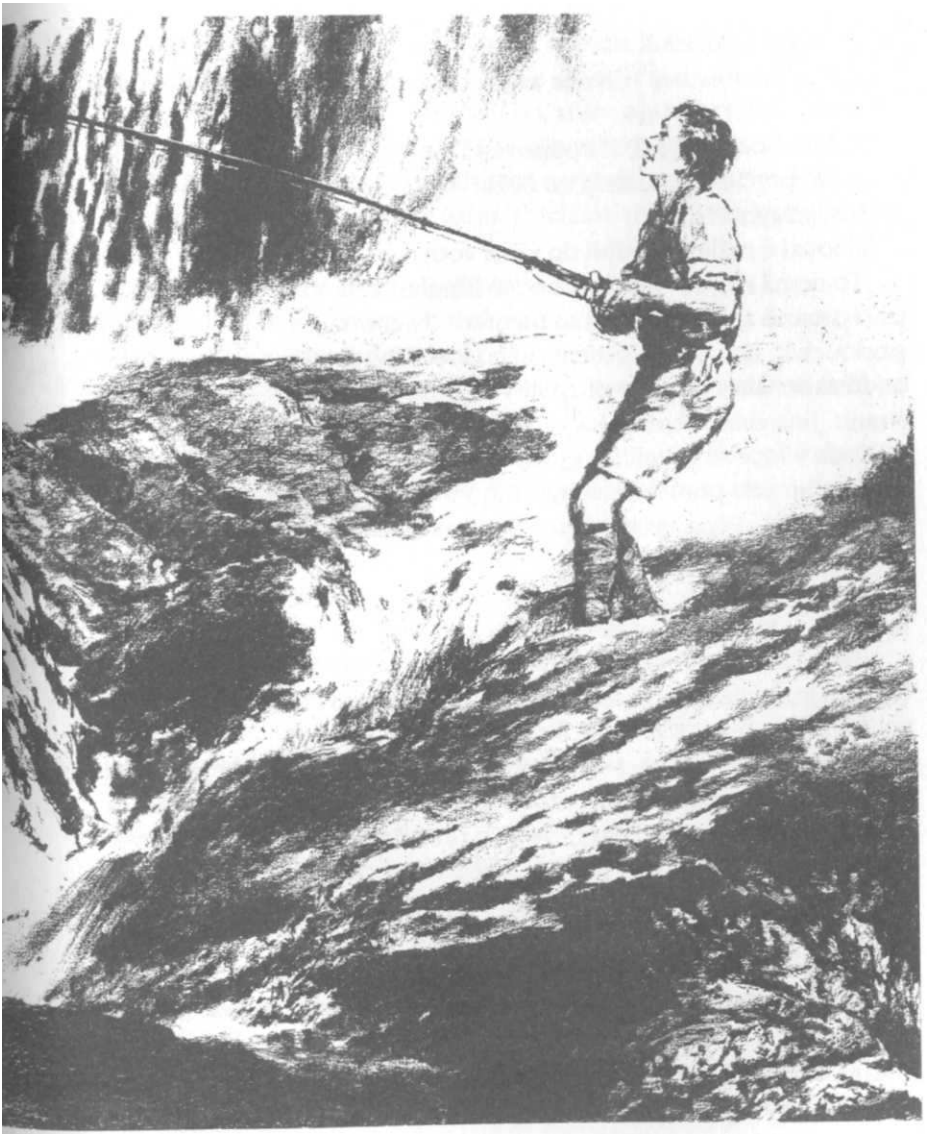
Neměl pravdu, protože Carlo se k nim blížil, jak sledoval svého lososa, který se hnal po proudu dolů. Jak ani jinak nebylo možné, lov hocha zaujal natolik, že svědky boje s lososem vůbec nevnímal. Ve tváři byl bledý a ústa měl vzrušením rozevřená. Oči měl upřené na vodu do místa, kde se zmítala šňůra. Hák s dlouhou rukojetí, který mu volně visel u opasku, mu zatím lov neulehčoval.

„Je z toho celý pryč,“ řekl Biggles, když se dostali na úroveň s chlapcem a dělila je jen kypící voda.

V tom okamžiku, jako kdyby to všechno bylo málo, zašlehl blesk, dunivě zahřmělo a spustil se prudký liják. Bouře konečně dorazila a dešť byl tak prudký, že téměř nebylo vidět. Chlapec, vzdálený od nich sotva dvacet

yardů, se dal rozeznat jen jako neurčitý šedavý stín. Bojoval dál s rybou a snad si ani neuvědomil, že prší.

„Carlo!“ zařval Biggles.

Hoch si ho nevšiml.

„Carlo, poslouchej!“ divoce zaječel Biggles s rukama přiloženýma k ústům.

Teď ho hoch uslyšel, ale odpověděl zpupně a odmítavě. „Jděte pryč! Nemáte tady co dělat!“ vykřikl. „To chcete, abych přišel o svou rybu?“

Uklouzl a málem se zřítil do vířící vody.

„To nemá smysl,“ řekl bezmocně Biggles, z něhož voda jen crčela, jako ostatně ze všech. „Ten se na nikoho nepodívá a nebude nikoho poslouchat, dokud nedostane svého lososa, pokud ovšem losos dřív nedostane jeho. Musíme jít zpátky až k mostu a dostat se na druhou stranu. Jiná cesta nepřichází v úvahu. Koukněte na tu vodu.“

Voda v řece se zakalila a zjevně stoupala, jak se do ní vlévaly stovky rašelinných potůčků napájených bouřkou. Její hukot byl čím dál pronikavější. Pěna, ještě před pár minutami bílá, získala teď barvu pěny černého piva.

„Možná je nad vodopádem mělčina, přes kterou by se dalo přejít,“ napadlo Gingera. „Mám se podívat nahoru?“

„Zkus to, ale nic neriskuj. Nezáleží na hloubce vody, mnohem důležitější je, jak je prudká. Když upadneš, nepostavíš se.“

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Bertie.

Oba zamířili vzhůru a nechali Bigglese s Eddiem, aby sledovali chlapce, který nedbal jejich přítomnosti a dále se zabýval rybou. Ta ho stahovala dál po proudu, byla již unavená a nechala se jím unášet. Nyní ho viděli jasně, protože síla bouřky polevila a liják se změnil v

dešť a pak v mrholení. Z nebes však již spadlo tolik vody, že se řekou s burácením hnala velká voda.

„Po téhle průtrži se Ginger s Bertiem na druhou stranu nemohou dostat," řekl Biggles Eddiemu. „Byli jsme blázni, když jsme si mysleli, že to půjde."

„Jak dlouho potrvá, než se vrátí dolů k nám?"

„Dlouho snad ne, ale pro nás dost dlouho, když tu máme nečinně stát. Místo toho bychom měli vyrazit rovnou k mostu. Raději ale na ně počkáme."

Biggles se proti své vůli zajímal o Carlův zápas s rybou, který byl zřejmě stále těžký. Nepokoušel se s ním mluvit, protože si uvědomoval, že by teď bylo marné snažit se mu vysvětlovat situaci, kterou by mu těžko vysvětlil i v klidu u krbu. Burácení proudu by patrně hovor stejně znemožnilo.

Zanedlouho uviděl vracejícího se Gingera s Bertiem.

„Nejde to," řekl Ginger stručně, když přiklusal.

„K mostu!" rozhodl Biggles.

Vykročili, ale neušli ani sto yardů, když se Ginger podíval dolů po řece a vykřikl: „Tamhle jde Chřestýš!"

Biggles se zastavil. Bylo to tak. Proti proudu řeky přicházel po břehu zmoklý Chřestýš se svým společníkem. Šli po druhé straně, to jest na té, kde byl také Carlo.

Chvíli se zdálo, že zoufalý Eddie se rozhodne skočit do vířících vln, ale rozmyslel si to.

„Nechci se utopit," vyhrkl. „Než se ale dostaneme přes most na druhou stranu, zabere nám to půl hodiny. Co mám dělat?"

„Pospíšit si!"

Ohlédli se na Carla. Losos ho vlekl dál po proudu, byl od nich vzdálen sotva padesát yardů, ale kdyby to

bylo padesát mil, nic by to na věci nezměnilo. Nemohli se k němu dostat. Hoch se zastavil na dalším balvanu, a když se mu podařilo dostat vyčerpanou rybu přímo pod sebe, pokousil se podebrat ji hákem. Nepovedlo se mu to a pak došlo k tomu, čeho se Ginger již dlouho obával. Jak se hoch znovu sehnul k rybě, uklouzl. Nohy mu ujely na mokrém kameni a spadl do vody. Říční proud ho okamžitě unášel s sebou.

Biggles v zoufalé snaze zachytit hocha seběhl k okraji vody, ale Carlo již vířil téměř uprostřed toku a když ho proud hnal na skály odrážel se od nich, nebo se jich snažil zachytit. Byla to však marná snaha. Biggles přeběhl po břehu vpřed a vkročil do proudu. Natáhl se po chlapci, kterého voda unášela kousek od něj, ale pak *zavrávoral,* neboť mu proud málem podrazil nohy. Nejistým krokem se vrátil na břeh.

Nezbývalo jim než běžet po břehu zároveň s chlapcem, ale ani to nebylo snadné. Carlo měl dosud hlavu nad vodou, což bylo odpovědí na otázku, kterou si Biggles v duchu kladl, zda může v tak ledové vodě plavat. Bylo jasné, že je vidí, protože se chvílemi pokoušel dostat se na jejich břeh. Biggles vyrazil co nejrychleji vpřed, a zoufale vyhlížel na břehu místo, které by mu poskytlo naději hocha vytáhnout. Dvakrát vběhl do řeky a ostatní ho spojenými silami drželi. Pokaždé mu však vířící voda odnesla hocha z dosahu.

Ginger přitom nespouštěl z očí Chřestýše a Macka. Byli teď naproti nim, oba s nimi drželi krok na protibřehu a sledovali vývoj událostí. Nijak do toho nezasahovali, patrně jim připadalo zbytečné se ještě víc máčet. Na nevelkou vzdálenost by mohli hocha snadno zastřelit nebo zahnat střelbou ty, kteří se ho pokoušeli zachránit,

ale ani nevytáhli revolvery z kapes. Pravděpodobně stále doufali, že se zmocní chlapce živého. Mrtvý by jim zřejmě nebyl k ničemu. Biggles si jich nevšímal, vzal na vědomí příměří, které oběma stranám vnutily okolnosti. Gingera napadlo, k čemu asi dojde, až se některé straně podaří zachránit chlapce.

Potom se vpředu uprostřed řeky objevil obrovský balvan, který rozděloval proud na dvě části. Uvízla na něm silná větev přinesená záplavou. Carlo se větve zachytil a doručkoval po ní až k balvanu, jehož se přidržel. Poskytlo mu to úlevu, pobyt ve studené vodě mu ubíral poslední síly, tvář měl bílou jako křída.

„Teď nebo nikdy," zavelel Biggles. „Připravte se!" Udělal pár kroků proti proudu, aby ho voda snesla k balvanu, ponořil se do ní a vyrazil. Jak doplaval k balvanu, uchopil chlapce za límec kabátu a odrazil se od kamene nohama, aby se dostal zpátky na břeh. Proud se ho samozřejmě okamžitě zmocnil a nesl ho s sebou. Ostatní s tím počítali a vytvořili řetěz s Eddiem na konci. Tomu se podařilo zachytit Bigglesovu volnou ruku, když proplouval kolem něho a v následující chvíli byl lidský řetěz na břehu a s ním i chlapec. Položili ho do vřesu. Byl v bezvědomí.

„Sledujte Chřestýše, aby něco nevyvedl!" řekl Biggles a začal s umělým dýcháním.

„Podívej. Udeřil se do hlavy," poznamenal Eddie, který si všiml praménku krve na Carlově tváři.

„Pohmožděnin od nárazů na balvany bude mít na těle víc," zavrčel Biggles, chvějící se chladem. „Má štěstí, že je naživu. Kdybychom nepřišli včas, nepřežil by."

„Pozor," varoval Ginger. „Chřestýš vytáhl revolver."

„Eddie, kryj nás, dokud nedostaneme chlapce z dohledu,“ žádal Biggles.

Když Carla zvedli a nesli za velký balvan na břehu, třeskl na protější straně řeky výstřel.

„Kdo to střílí?“ zeptal se Biggles, sklánějící se nad Carlem. „Chřestýš,“ odpověděl zrzek. „Střílí na nás?“

„Ne… k čertu, to je Cornelli!“

„Tak konečně jsme tu všichni,“ řekl Biggles zasmušile.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

ÚČTOVÁNÍ S MILIONÁŘEM

Jak se brzy ukázalo, Biggles vlastně svou poslední poznámkou trochu předběhl chod událostí. Ke skutečnému soustředění všech účinkujících mělo dojít o maličko později, ale pokud měl na mysli příchod hlavních postav, v tom se nemýlil.

Scéna byla připravena a účinkující také.

Ginger tiše ležel na břiše a vykukoval mezi snítkami vřesu na protější břeh. Ani v nejbujnějším snu by ho nenapadlo, že se stane na Skotské vysočině svědkem takové podívané, jakou byla přestřelka mezi soupeřícími americkými gangstery. Pozoroval ji také Eddie, ten měl ovšem v ruce revolver a byl připraven okamžitě zasáhnout, kdyby došlo k nejhoršímu. Nebylo toho třeba, Eddie nevystřelil, za to stříleli jiní.

Závěrečné dějství bylo krvavé, avšak netrvalo dlouho. První padl Cornelli, ale nedalo se posoudit, jestli ho zasáhla kulka, nebo zda zásah jen předstíral. Když totiž k němu přiběhl Chřestýš, aby dokončil co začal, Cornelli se zvedl na lokti a ze vzdálenosti pár kroků ho zastřelil jako zajíce. Podle toho, jak Chřestýš padal do vřesu, to Ginger považoval za jisté. Mack, kryjící se za kmenem stromu, vzápětí vypálil několik ran na Cornelliho. Nejméně jedna z jeho střel ležícího muže zasáhla, protože Cornelli sebou divoce trhnul a zůstal tiše ležet. Mack se poté otočil a prchal po břehu dolů a brzy se ztratil za shlukem olší.

„Paráda,“ prohlásil Eddie vesele. „Neznám hezčí podívanou, než na skunky, kteří se vybíjejí navzájem.“

„Kdyby to udělali před týdnem, ušetřili by nám spoustu běhání,“ krvelačně zamumlal zrzek.

Obrátili se ke Carlovi a zjistili, že se mu vrátilo vědomí. Při nejmenším otevřel oči. Civěl však do prázdna jako omámený, neboť omámený skutečně byl.

„Musíme ho nějak dostat do nemocnice,“ prohlásil Biggles. „Asi utrpěl otřes mozku. Lékař ho musí vyšetřit také proto, že může mít nějaká vnitřní zranění od nárazů na balvany.“

„Jemináčku, jak by ne,“ ozval se Bertie. „Vždyť to bylo, jako by spadl do spuštěné pračky s ledovou vodou.“

„Co se tu děje? Co znamená všechno to střílení?“ zazněl náhle za nimi rozčílený cizí hlas.

Byl to major Grey, který přicházel přes vřesoviště od chaty. Měl přes rameno prut. Za ním kráčel jeho průvodce, který nesl v ruce rybářský hák.

„To je na dlouhé povídání. Vysvětlím vám to později, majore,“ řekl Biggles a vstal. „Především musíme dostat tohohle chlapce do nemocnice.“

„Co je s ním? Někdo ho postřelil?“

„Ne. Spadl do řeky, když chtěl zahákovat velkého lososa.“

„Neposlucha! Říkal jsem mu, aby nechodil k řece sám.“

„No,“ pousmál se Biggles. „Je to Američan.“

„Já vím.“

„Jenže asi nebudete vědět, že ho unesl člověk, který se vydával za jeho otce. Ta střelba, kterou jste slyšel, byla přestřelka mezi ním a dalšími dvěma gangstery, která proběhla na protějším břehu. Tuším, že tam leží dva

mrtví, ale s těmi se teď nehodlám zabývat. Bojím se, že se hoch poranil, jak ho proud házel na balvany. Kde je nejbližší nemocnice? Musíme ho odvézt. Mimochodem, jmenuji se Bigglesworth a jsem policejním důstojníkem ze Scotland Yardu. Tohle je pan Ross od policie Spojených států."

„Dobrý bože!" řekl major, který okamžitě pochopil situaci. „Jdu pro svůj vůz. Odvezeme hocha do Grantownu. Můj člověk vám pomůže, abyste ho donesli k cestě. Není to daleko." Otočil se na podpatku a rychle uháněl k chatě.

Carla opatrně dopravili na cestu. Za malou chvíli se objevil rolls. Hocha zvedli a položili dovnitř. K němu do vozu nastoupil Eddie a na Bigglesovu žádost také Bertie, aby přivezl jejich auto k chatě, když teď závora byla odemčená.

„Počkáš tam na nás," řekl Biggles. „Přejdeme most a zjistíme, co se stalo s těmi dvěma gangstery."

Rolls odjel a Biggles, Ginger a průvodce spěchali po druhém břehu proti proudu. Oba muže našli, jak leží ve vřesu přesně tam, kde padli. Cornelli už byl mrtev a Chřestýš vydechl naposledy brzy potom, když poklekli vedle něj. Nepromluvil.

„Osudy jsou různé," řekl Biggles, když vstával. „Nesluší se tak mluvit nad mrtvými, ale tihle dva byli nejen mimořádní lotři, ale i hlupáci. Jeli tak daleko jen proto, aby jeden druhého zastřelil. Myslím, že dostali co zasloužili. Zatím je tu necháme. Spojíme se s místní policií, aby se o ně postarala. Vracíme se k chatě. Dejte pozor na Macka. Doufám, že po tom co se stalo, ho přešla chuť na další akce a že je na cestě domů."

„Kdepak asi sehnal pistoli?" nadhodil zrzek.

„Darebáci si vždycky dokážou opatřit zbraň.“

Při zpáteční cestě Macka nikde neviděli, za to u chaty už čekal Bertie s autem. Stál tam s ním správce a živě spolu rozprávěli. Správce rybolovu sem dohnalo chování cizinců, které se mu přestalo líbit. Proto přišel k chatě zjistit, co se tam odehrává. Bertie mu již všechno podrobně vysvětlil a muž přijal nabídku, že ho svezou k hlavní silnici. Tam se s nimi rozloučil s příslibem, že o celé věci uvědomí místního strážníka.

Biggles, Ginger a Bertie jeli dál do Grantownu, kde našli majora Greye a Eddieho. Právě se vrátili k rollsu zaparkovanému před nemocnicí.

„Jak se daří chlapci?“ zeptal se Biggles.

„Není to tak zlé,“ odpověděl Eddie. „Utrpěl několik ošklivých pohmožděnin a slabý otřes mozku, ale lékař říká, že do zítřka bude z nejhoršího venku.“

„Mluvili jste s ním?“

„Ještě ne. Lékař radil, abychom s tím raději počkali. Zavolal jsem však již jeho otci do Londýna a sdělil mu, co se stalo. Jede sem. Říkal, že se pokusí najmout letadlo, případně vrtulník. Ten by ho vysadil přímo ve městě.“

„Zavolám veliteli a řeknu mu, že je to za námi a že jsme celou věc sprovodili ze světa,“ řekl Biggles. „Požádám ho, aby to sdělil také Gaskinovi.“

„Samozřejmě jsem neměl nejmenší tušení, kdo ten hoch je,“ trochu omluvně vysvětloval major Grey, který nemohl zapomenout na to, jak se na Bigglese u řeky obořil. „Všiml jsem si ho na silnici, když jsem jel do Invernessu pro nějaké rybářské potřeby. Tehdy jsem se ho zeptal, jestli se chce svézt. Skončilo to tím, že jel se mnou. Vyprávěl mi, že jeho otec je pryč, alespoň mluvil o otci. Choval se jako slušný a dobře vychovaný

mládenec, takže jsem mu nabídl, zda nechce se mnou nějaký den muškařit na Tromie, než se jeho otec vrátí. Tak se stalo, že byl u mě a to je opravdu všechno, co o tom vím.“

„Měl štěstí,“ řekl Biggles vážně. „Váš rolls byl stopa, kterou jsme potřebovali.“

„Vy jste se ale, pánové, pořádně promočili,“ ušklíbl se Grey a prohlížel si je od hlavy k patě. „Doufám, že neodmítnete nabídku a půjdete se ke mně osušit?“

„Děkujeme, jako by se stalo, ale tím běháním na slunci, když už je po bouřce, jsme docela oschli. Já se rozhodně musím co nejdřív vrátit do Londýna.“

„Tak tedy, jestli je to vše, já se vrátím ke svým rybám. Kdyby se vám zachtělo strávit nějaký den u řeky, přijeďte na návštěvu. Moje pozvání využijte, kdykoli se vám zlíbí.“

„Velkomyslná nabídka, majore. Budeme na to pamatovat.“

Major nastoupil do rollse a odjel. Víckrát se s ním již nesešli, ačkoli to s vášnivým lovcem Bertiem mnohokrát jen hrálo.

Dlužno ještě podotknout, že Biggles se svými přáteli zůstal v Grantownu, dokud nepřijel pan Salvatore. Na jeho pozvání mu při obědě vylíčili celý příběh. Mezitím viděl svého syna, který se již skoro zotavil, ale na radu lékaře měl ještě setrvat několik dní v nemocnici, dokud nebude jisté, že nenastanou komplikace.

Pan Salvatore přirozeně nešetřil díky. Vyprávěl, jak byl duševně zcela na dně, protože již považoval svého syna za mrtvého.

„Nevím, jak bych se vám odvděčil,“ řekl. „Pokud pro vás mohu teď nebo kdykoli jindy něco udělat, stačí

jen říct.“ Smutně se usmál. „Jak asi víte, mám tu smůlu, že jsem bohatý člověk. Říkám smůlu, protože peníze mi přinesly jen starosti a zármutek.“

„Chápu, ačkoli většina lidí by vás nechápala,“ usmál se Biggles. „A také váš syn má tu smůlu, že je ubohý bohatý chlapec. Život je občas samý paradox. Vaší nabídku však odmítám, netoužím být příliš bohatý, protože nechci být ubohý. Odměnilo nás to, že jsme vám dokázali vrátit syna.“

Salvatore pokrčil rameny a pohlédl na Eddieho. „V Americe nejsem bez vlivu. Až přijedu s chlapcem domů, vynasnažím se, aby se vám dostalo uznání za to, co jste udělal.“

Eddie namířil prst na Bigglese. „Tohle je muž, který si zaslouží uznání,“ prohlásil nezištně. „Bez něho a bez britské policie bych nic nedokázal.“

„Teď už ale opravdu musíme do Londýna,“ řekl Biggles a vstal. „Velitel mi nejspíš vynadá, že jsem byl tak dlouho pryč. Musíme teď vrátit auto do Invernessu, odtud pojedeme rovnou do Dalcrossu a poletíme domů. Ginger přepraví austera. Pojedeš s námi, Eddie, nebo zůstaneš tady?“

„Jedu s vámi,“ rozhodl se Eddie. „Také můj šéf musí vědět, co se děje a jak to dopadlo.“

A tak případ skončil. Zbývá jen říci, že Macka po několika dnech dopadli a strčili za mříže, kde vyčkal na vypovězení do Spojených států na základě několika obvinění. Jedním z nich, jak dosvědčil Eddie, byla vražda prvního stupně.

OBSAH

Gangsterova pomsta
Nechte to na Gaskinovi
Vzhůru do Skotska
Dvakrát jen o vlas
Cornelli vynáší trumf
Chřestýš je zvědavý
Tak blízko a zase nic!
Nahoru a dolů
Překvapení za překvapením
Nové plány
Je to stále složitější
A zase zklamání…
Konečně horká stopa
Ginger v ohrožení
Bouře a řeka
Účtování s milionářem

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A UNESENÝ CHLAPEC

Z anglického originálu BIGGLES AND THE POOR RICH BOY
Edice Hrdinové vzdušných bitev 48

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč
Překlad Oldřich Vidlák
Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec
Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec
Pod lázní 12,140 00 Praha 4
jako svou 718. (148.) publikaci
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,
Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-7264-023-2